SAMANTHA M. BAILEY

FATA DE PE PERON

SAMANTHA M. BAILEY

FATA DE PE PERON

Original: *Woman on the Edge* (2019)

Traducerea:
CODRINA VODNIȚCHI
prin LINGUA CONNEXION

2021

Nu pot fi exprimate în cuvinte puterea și frumusețea, și eroismul și măreția iubirii unei mame; nu scade atunci când bărbații renunță, și devine mai puternică atunci când bărbații obosesc, și, dincolo de pierderea averilor pământești, își trimite impetuoasă strălucirea ca o stea în paradis.

Edwin Hubbell Chapin

CAPITOLUL UNU

MORGAN

Luni, 7 august

— Ia-mi copilul.

Tresar la auzul unei voci fragile, hârșâite. Stau pe peron așa cum fac în fiecare zi după muncă, așteptând să sosească metroul. Obișnuiam să încerc să le zâmbesc oamenilor, dar acum sunt mai rezervată. De când a murit soțul meu, Ryan, nimeni nu mai știe cum să se poarte cu mine, iar eu nu știu cum să mă port cu ceilalți. De obicei îmi văd de treaba mea, țin capul plecat, de aceea vocea mă surprinde.

Îmi ridic privirea. Am crezut că femeia vorbea cu o prietenă, dar nu este așa. Este neîngrijită, îmbrăcată cu pantaloni de yoga negri, decolorați și un tricou alb pătat. Este singură și vorbește cu mine.

Cu o mână, ține strâns la piept un copil care doarme. Acum știe că mi-a captat atenția. Se împinge în mine și geanta ei mă lovește în șold. Apoi își înfige unghiile ascuțite în încheieturile mele dezgolite.

— Te rog, ia-mi copilul.

Spatele îmi îngheață de frică în ciuda căldurii înăbușitoare din stația Grand/State. Femeia este pe margine, și așa sunt și eu – literalmente, cel puțin. Stau mereu pe marginea peronului astfel încât să urc prima în metrou. O împingere puternică este tot ce mi-ar trebui să cad pe șine. Chiar dacă la fel de întunecată cum au fost ultimele optsprezece luni, de când am devenit ostracizată după sinuciderea lui Ryan, mi-am făcut singură o nouă viață. Nu vreau să se sfârșească aici.

Îmi extrag ușor brațul din strânsoarea ei puternică.

— Scuze, ai putea…

Ea pășește și mai aproape de mine, atât de aproape încât sunt pe banda albastră. Ochii ei sunt sălbatici, buzele însângerate și pline de răni ca și cum și le-ar fi mușcat. În mod clar, are nevoie de ajutor. Îmi trag părul lung, negru, în jurul feței, cobor privirea spre plăcile gri pestrițe și spun:

— Ar trebui să ne dăm un pic înapoi. Aici.

Întind o mână pentru a o ghida departe de margine, dar ea nu vrea să se miște.

Mă face să mă simt atât de agitată. Ca asistent social recunosc semnele primejdiei, semne pe care ar fi trebuit să le observ și la Ryan. Dacă n-aș fi fost soția care nu m-am gândit niciodată că voi deveni – loială, obtuză, oarbă – poate că soțul meu s-ar fi predat și ar fi primit ajutor înainte de a fi prea târziu. Poate ar fi înțeles că și dacă ar fi fost găsit vinovat de fraudă, ar fi putut pierde mult mai multe. Chiar viața însăși. Dacă aș fi observat mai devreme ceva, nu aș mai plăti pentru crimele pe care nici măcar nu am știut că el le-a comis până să moară.

Poate chiar aș fi și eu o mamă, acum, ca această femeie din fața mea.

Arată îngrozitor. Smocurile de bucle întunecate, încâlcite îi atârnă de parcă părul ei a fost tocat cu drujba.

— Te-am urmărit, îmi spune cu o voce sugrumată.

Strânge copilul adormit atât de tare, prea tare, încât mă tem pentru siguranța lui. Ochii femeii – înconjurați de cercuri atât de întunecate de parcă ar fi fost lovită cu pumnul – privesc în jur.

— Cauți pe cineva? Ar trebui să te întâlnești cu cineva aici?

Apoi mă blestem pentru implicare, când ar trebui doar să îi dau numărul de telefon al șefei mele Kate de la Haven House, adăpostul pentru femei unde lucrez. Nu mai sunt consilier principal și avocat șef la adăpost. Am fost retrogradată în funcția de șef de birou. Mi-aș dori să nu îl și întâlnit vreodată pe Ryan. Mi-aș dori să nu mă fi îndrăgostit niciodată de zâmbetul lui șmecher și de umorul lui autocritic. Dar nu am ce să fac. Încă mai am un job. Nu am făcut nimic rău, cu toate acestea am pierdut foarte mult, inclusiv încrederea celorlalți. Încrederea mea în mine.

Ea nu este clienta mea la consiliere. Cine sunt eu să consiliez pe cineva?

Ochii bântuiți ai femeii se întorc la mine și pe fața ei palidă apare o expresie terorizată.

— Să o protejezi.

Copilul se trezește, nasul micuț și gura apasă prea aproape de pieptul mamei ei. Nu este conștientă de suferința mamei sale. Mă simt absorbită, fără să vreau, de durerea femeii, chiar dacă am parte de suficientă durere cu care să mă lupt. Mă pregătesc să îi dau numărul adăpostului, când ea vorbește din nou.

— Te urmăresc de mult timp. Pari o femeie cumsecade. Blândă. Inteligentă. Te rog, Morgan.

Tresar puternic. Tocmai *îmi* rostise numele? Este imposibil. Nu am mai văzut-o niciodată până acum.

Femeia sărută smocurile de păr ale copilului, apoi se uită din nou la mine cu ochii aceia albaștri pătrunzători.

— Știu ce îți dorești. Nu lăsa pe nimeni să îi facă rău. Iubește-o pentru mine, Morgan.

Știu ce îți dorești?

— Cum ai putea ști ceva despre mine? spun, dar vocea mi-e acoperită de un anunț care ne reamintește să stăm la distanță de marginea peronului.

Buzele crăpate ale femeii se mișcă din nou, dar nu o pot auzi din cauza vântului care șuieră prin tunel.

Sunt cu adevărat panicată acum. Ceva în legătură cu toate astea pur și simplu nu este în regulă. Simt asta, în sinea mea. Trebuie să mă îndepărtez de femeia asta.

Oamenii ne înconjoară, dar nu par să observe că aici se întâmplă ceva ciudat. Sunt navetiști, în lumea lor, așa cum eram și eu doar cu câteva minute în urmă.

Ochii femeii cercetează peronul încă o dată. Apoi brațele ei se întind. Aruncă copilul către mine; brațele mele prind bebelușul din instinct. Privesc în jos la nou-născutul din brațele mele și lăcrimez. Păturica galbenă în care este înfășurat este atât de moale, iar fața copilului este senină și mulțumită.

O secundă mai târziu, când mă uit înapoi la mama ei, metroul scoate un sunet strident oprind în stație.

Iar atunci ea sare.

CAPITOLUL DOI

NICOLE

Înainte

Nicole bătea cu stiloul ei de aur Montblanc Boheme Papillon – un cadou de la soțul ei, Greg – în catalogul de iarnă Breathe. Ceva nu era bine. Modelul, înclinat în poziția războinicului, prezenta noua linie a pantalonilor de yoga drepți. Nicole privi cu atenție la fotografie. Da, era o cută în zona genunchiului. Nu ar fi trebuit să fie. Această campanie publicitară era ultimul ei mare proiect înainte de a pleca în concediul de maternitate, la sfârșitul acelei zile. Ca fondatoare și președinte al uneia dintre companiile de *athleisure*[1] și *wellness*[2] din America de Nord, avea ultimul cuvânt în legătură cu orice produs al firmei Breathe. Nu ar fi plecat de la muncă până ce catalogul nu era perfect.

Nicole oftă. Cum va putea să stea departe de acest birou? Nu își luase niciodată un concediu fără telefon și laptop. De fapt nu își luase deloc un concediu adevărat, dacă se gândea mai bine. Va fi plecată doar șase săptămâni, își spuse. O lună și jumătate, după cum negociase cu rivala ei, Lucinda Nestles, președinte executiv la Breathe, și cu ceilalți membri ai consiliului. Își dorea să își înceapă viața de mamă cum se cuvine, dar nu putea concepe să nu lucreze. Din multe puncte de vedere, Breathe era primul ei copil. Acum îl purta pe al doilea. Va fi bine, totuși. Tessa, cea mai bună prietenă a sa și director de producție, o va ține la curent cu toate problemele în timp ce ea va fi plecată.

Nicole o sună la interfon pe șefa de birou.

— Holly, poți să o rogi pe Tessa să vină la mine imediat ce intră în birou?

— Da, desigur, răspunse Holly.

Nicole își îndepărtă de pe față buclele bogate, castanii și își atinse cu mâna burta umflată. Simți un picior sau poate proeminența unui cot. Realitatea iminenței maternității o emoționa și o îngrozea în egală măsură. Nu fusese ceva planificat. Mersese la doctor pentru a trata ceea ce ea credea

că era o criză de gastroenterocolită. În loc de asta, aflase că era însărcinată în treisprezece săptămâni. Fusese mereu atât de ocupată cu munca încât uitase să își urmărească menstruația, care era neregulată din cauza stresului de la serviciu. La aflarea veștii, resimțise șocul ca o străfulgerare fierbinte de frică. Dar în momentul în care tehnicianul de la ecografie îi deplasă senzorul pe stomac, umplând aerul cu zgomotul care îi suna lui Nicole ca o herghelie de cai galopând, ea avu un sentiment de încredere și anticipare. O șansă la salvare. Aceasta era o oportunitate, o ocazie de a se elibera de trecut. O șansă să dea naștere unei noi vieți – pentru copilul ei și pentru ea însăși.

Zâmbi acum, când se gândi la noaptea în care îi arătase lui Greg ecografia. Așteptase până ajunseseră acasă de la petrecerea firmei cu ocazia lansării aplicației „Zece minute de sănătate”. Imediat după ce se așezaseră pe canapea pentru a sta de vorbă, așa cum făceau după orice eveniment organizat de Breathe, ea îi strecurase în mână fotografia alb-negru.

— Ce e asta? întrebă el încruntat.

Nicole nu era sigură cum anume va reacționa el, dar știa că va fi bine.

— Copilul nostru.

— Poftim? șoptise el, de parcă mai mult zgomot ar fi făcut știrea și mai reală.

Ochii lui Greg se măriseră și pălise atât de brusc încât ea se gândise că el ar putea să leșine.

— Știu că nu am programat niciodată asta, dar s-a întâmplat.

Nicole se întinsese, îi luase mâna și își împletise degetele cu ale lui. Soțului ei îi plăcea când îl atingea. O adora. Punea întotdeauna nevoile ei mai presus de ale lui.

El arăta încă uimit, dar ochii i se îmbunaseră.

— Te voi întreba o singură dată, apoi voi fi alături de tine indiferent care va fi răspunsul tău. Îți dorești acest copil?

Ea îl privi drept în ochi.

— Îmi doresc acest copil. Putem să îi oferim totul unui copil, Greg. Vom fi niște părinți minunați. O să ne descurcăm noi. Întotdeauna o facem.

Atunci el zâmbi și privi din nou ecografia.

— Nu îl văd.

Ea râsese și îi arătase pata mică de pe fotografie.

Greg își înclină capul spre al ei.

— Ai spus mereu că nu îți dorești copii.

Avea dreptate.

— Nu am știut cât de mult îmi doream până când s-a întâmplat.

— Presupun că ne vom lua o bonă. Nu o să stai acasă, evident.

Nicole ezită. N-ar fi angajat niciodată o bonă. Și nu i-ar fi spus niciodată lui Greg motivul. Așa că îi răspunsese doar:

— Voi vedea cât de mult timp voi putea să îmi fac, iar Breathe are o creșă.

El aprobă, dar încă arăta năucit de schimbarea uriașă a vieții lor, pe care nu o planificaseră niciodată.

În cursul primei lor întâlniri – la doar câteva ore după ce ea lovise partea din spate a Audi-ului lui deoarece se grăbea la o ședință – îi spusese că nu își dorește copii, în timp ce un bebeluș de la masa alăturată urlase pe toată durata mesei. El se amuzase și îi răspunsese că ar lăsa această decizie în mâinile ei. Responsabilizând-o încă de atunci. Și când îi făcuse cu ochiul, ea simțise fluturi în stomac. Mai discutaseră o dată despre această posibilitate imediat după ce se căsătoriseră, un an mai târziu, dar Nicole fusese fermă: erau amândoi concentrați pe carieră, iar copiii le-ar fi îngreunat situația. Nu îi spusese niciodată de ce era atât de hotărâtă să nu fie mamă. Greg era cel care o sprijinea. Nu dorea să pară o ratată în ochii lui. Îl iubea profund și acum realiza că un copil i-ar fi apropiat și mai mult.

La ecografia de șaptesprezece săptămâni mâna lui transpirată o apucase pe a ei, lipicioasă, când tehnicianul îi anunțase:

— Este fată!

Greg îi sărutase obrazul și șoptise:

— Știi, nu o voi lăsa niciodată să iasă la o întâlnire.

Iar Nicole închisese ochii, lăsând veștile să se reverse peste ea. Viața ei ajunsese un cerc complet. O fată pierdută, o fată câștigată.

Acum, la aproape patruzeci de săptămâni, la sfârșitul sarcinii, pata din prima ecografie crescuse și devenise un copil ale cărui membre micuțe, ascuțite, o loveau zilnic pe Nicole, dându-i de știre că fetița era acolo. Că era în viață.

Nicole se simțea extrem de recunoscătoare față de Greg. Pentru tipul de bărbat și de soț care era. Pentru modul în care îi dăruise, încă o dată, o familie. Privi la poza pe care i-o trimisese în dimineața aceea. Era al unui minunat pătuț crem pe care ea îl însemnase în catalogul Petit Trésor. Greg îi făcuse o surpriză asamblându-l în camera copilului cu o noapte înainte, în timp ce ea dormea. Probabil că îi luase ore întregi.

În acea dimineață el arăta obosit când o conduse în cameră.

— Surpriză! spuse.

— Oh, Greg, îmi place foarte mult. Mulțumesc!

Și îl îmbrățișase cu putere, sperând că el va reuși să rămână treaz pe parcursul zilei de muncă. Da, Breathe îi făcuse bogați, dar Greg avea succes pe cont propriu ca agent de bursă, nu era un bărbat întreținut.

Visarea îi fu întreruptă de Holly, care intră în birou. Ea puse corespondența lui Nicole lângă computerul purpuriu, într-o grămadă ordonată.

— Tessa este deja pe drum.

Nicole renunță să se mai gândească la viața personală și la toate schimbările care erau pe cale să se întâmple.

— Perfect. Am analizat site-ul actualizat și trebuie să facem câteva ajustări. Programul *Chaos to Calm*[{3}] pare prea încărcat.

Se gândi un moment.

— Putem să transmitem echipei să îl simplifice la cinci poziții yoga, în loc de șapte? Și verifică vânzările pentru ultimele comenzi de bluze de trening din colecția de toamnă. Dacă sunt acolo unde ar trebui să fie, Tessa poate lansa aplicația de marketing pentru a coincide cu publicarea broșurii.

Holly încuviință și îi întinse un plic alb.

— Ți-am deschis toată corespondența de afaceri, dar nu și pe aceasta. Pare personal, și nu am vrut să îmi bag nasul. Poate este doar o scrisoare de la un admirator după prezentarea din *Tribune?*

Pulsul lui Nicole crescu instantaneu. Putea să își audă bătăile inimii. Văzuse mâzgălitura tremurată, familiară, de pe fața plicului alb pe care i-l întindea Holly. Purta numele ei de fată – Nicole Layton. Avea ștampila poștei din Kenosha, Wisconsin. Locul unde viața ei se destrămase în urmă cu nouăsprezece ani. Nu era o scrisoare a unui admirator. Nici pe departe.

Nicole nu dorise ca sarcina ei să fie menționată în *Chicago Tribune* exact din acest motiv. Nu dorea ca nimeni din trecutul ei să știe că avea o fiică. Lucinda insistase că articolul va fi o publicitate excelentă: Nicole, un director general puternic, o femeie însărcinată care susținea echilibrul, ar dovedi că femeile chiar ar putea avea totul. Povestea era despre realizările vizionare ale firmei: emanciparea companiei Breathe, seminarele despre practicarea *mindfulness* pentru vindecare, linia unică de produse pentru îngrijirea corporală creată „de femei pentru femei” și filosofia companiei referitoare la problemele femeilor aduceau echilibru în viețile acestora. O

parte dintre veniturile generate de toate produsele firmei Breathe mergeau către o fundație care asigura suport și consiliere pentru adolescenții orfani – tineri precum Nicole însăși. Părinții ei fuseseră omorâți într-un accident auto care avusese loc în timpul ultimului său an de liceu, așa încât Nicole știa cum era să te simți singur, să nu ai nimic și pe nimeni. Ceea ce nu știa era că ziarele nu îi vor respecta dorințele, că vor face referire la sarcina ei și la faptul că aștepta o fetiță.

Povestea apăruse cu o săptămână în urmă și de atunci ea așteptase în fiecare zi să sosească o altă scrisoare. Iar acum se întâmplase.

Se întinse după plic și degetele i se încleștară.

— Mulțumesc, Holly, spuse, reușind să își controleze vocea.

Spera că transpirația neașteptată care îi acoperea pielea nu era chiar atât de vizibilă.

— Poți să îmi aduci ultimele cifre din San Francisco ale colecției *Stream*[4]? Costumele de baie tankini nu se vând atât de bine cum ar trebui. Am nevoie de cifre înainte de ședința de consiliu. Este ultima înainte de plecarea mea.

— Nu îmi pot imagina o ședință de consiliu fără tine. Cum o să ne descurcăm?

— O să fie bine. Le aveți pe Tessa și Lucinda și toată echipa. Nu o să-mi simțiți lipsa deloc.

— Doar promite-mi că nu vei intra pe Skype purtând sutienul Breathe pentru alăptare.

Nicole râse.

— Nu prea sunt șanse, răspunse ea.

Holly ieși, închizând ușa biroului lui Nicole.

Zâmbetul ei forțat se stinse pe loc. Se gândi să rupă plicul în bucăți. Să nu citească cuvintele dinăuntru ar fi însemnat să nu cunoască pericolele care o așteptau. Dar ceva în ea o făcea să vrea să știe. Simți că se sufocă.

Prima dintre aceste scrisori îi fusese livrată la sfârșitul primului an de facultate la adresa sa de atunci, la Universitatea Columbia. Conținea trei rânduri tipărite.

Știu ce ai făcut. Ar fi trebuit să ai grijă de ea. Într-o zi vei plăti.

Frica tăioasă îi spinteca pieptul, iar degetele îi amorțiră. Primise câte un plic alb în fiecare an, fără nicio excepție, până în urmă cu cinci ani când scrisorile încetaseră să mai sosească. Ea sperase că Donna se vindecase în sfârșit de acea cumplită vară, așa cum încercase și Nicole, și că din acest

motiv ar fi încetat să o mai hărțuiască. Dar se părea că nu era deloc așa. Mâinile lui Nicole tremurau acum în timp ce ținea plicul. Donna, care se aplecase deasupra bebelușului ei ca o mantie protectoare. Care se îngrijora pentru fiecare strănut al copilului. Care intrase de nenumărate ori în camera micuței Amanda în timp ce aceasta dormea, pentru a se asigura că telecomanda funcționa, caruselul cu fluturași de deasupra patului se învârtea și cântecul de leagăn se auzea încontinuu. Donna fusese o mamă care își iubise fetița la fel de mult cum Nicole își iubea deja copilul nenăscut. Dar Donna îl pierduse pe al ei pentru totdeauna. Cum ar putea o mamă să se vindece de asta?

Iar acum sosise un nou plic. Ținându-l încă strâns în mână, Nicole se ridică din fotoliu. Cu un copil în toată regula în corpul său, devenise mai greu să se deplaseze. Dar în afară de burta ei masivă, era încă în formă și tonifiată datorită exercițiilor zilnice de yoga, pe care le făcea chiar în birou. Își încurajase toți angajații să își facă timp pentru ei înșiși în zilele de lucru.

Puse plicul deoparte și se lăsă pe covorașul pentru yoga lângă fereastra înaltă din podea până în tavan, relaxându-se în timp ce trecea de la poziția lotusului pentru gravide la poziția pisicii. Concentrându-se asupra respirației ea șopti:

— Inima mea este orientată către ceea ce va urma și este deschisă. Mă iubesc și îngădui sufletului meu să se unească cu sufletele celorlalți. Mă iert și vreau să trăiesc cu recunoștință și har.

Copilul se întinse în pântecele ei, iar Nicole acceptă legătura pe care o simțea cu fiica sa nenăscută.

Era pregătită. Se ridică de pe covoraș, luă plicul și îl desfăcu. Apoi scoase încet coala albă de hârtie.

Nu meriți o fetiță. Ești o criminală. Nu ești în stare să ai grijă de ea.

Cuvintele tipărite fură pătate de lacrimile lui Nicole. Deci Donna citise articolul din *Tribune* și știa că Nicole urma să aibă o fată.

Nicole puse scrisoarea înapoi în plic apoi se ridică apucându-se de marginea pervazului. Cu plicul în mână, își apăsă obrazul înfierbântat de sticla rece care se ridica deasupra bulevardului West Armitage. Privi femeile intrând și ieșind din primul magazin Breathe, în apropierea birourilor firmei, care preluase toate cele patru etaje ale clădirii gri-deschis a North Halsted în Lincoln Park.

Fiica ei se agită în burtă.

Acum Nicole își simțea pieptul strâns ca într-o gheară și respira sacadat. În fața ochilor îi apărură puncte negre, întinse o palmă pentru a se rezema de geam; însă traficul de dedesubt îi accentuă amețeala. Nu putea leșina la muncă.

— Nic?

Mototoli rapid hârtia și privi peste umăr la trupul micuț al Tessei aflat în ușa biroului. Într-o secundă Tessa ajunse lângă Nicole, așezându-și cu blândețe mâna pe spatele ei.

— Ești bine. Inspiră adânc. Bine. Acum expiră. Din nou.

Tessa respira în același ritm cu ea.

— Încă o dată. Bine.

Tessa știa cum să o liniștească. Nicole avea încredere în ea în ceea ce privește munca, secretele și sănătatea sa.

— Mulțumesc, Tessa, spuse.

— Trebuie doar să respirăm. Tu m-ai învățat asta, Nicole.

Nicole zâmbi în sinea ei.

— Bănuiesc că pentru asta sunt prietenii – să se ajute unul pe celălalt să respire.

— Exact, spuse Tessa, iar zâmbetul ei larg, cald îi lumină fața. Nici nu îmi mai amintesc când ai avut ultimul atac de panică.

Nicole și-l amintea limpede. Fusese cu patru ani în urmă, când ea și Tessa revizuiau catalogul Breathe pentru prima linie de produse de îngrijire a pielii nou-născuților. În timp ce Nicole întorcea pagina la poza unei mame fericite stând într-un balansoar și legănându-și copilul înfășat, se sufocă brusc, chircindu-se din cauza durerii sfâșietoare din piept. Mama din acea fotografie o dusese cu gândul la Donna. Amintirea acelei veri dramatice fusese adusă la suprafață înainte ca ea să o poată opri. Îi era atât de rușine. Tessa era atunci o angajată, designer de produs, iar ea nu voia să depășească limita.

Dar Tessa fusese atât de înțelegătoare. Profesoară de yoga și absolventă de *holistic-wellness*[5], ea o învățase pe Nicole cum să își gestioneze atacurile de panică. Vocea sa calmă, liniștitoare și atingerea ușoară funcționaseră. De-a lungul timpului, Nicole reușise să renunțe la medicamentele sale pentru anxietate. Ea și Tessa se împrieteniseră. Tessa avansase în carieră, ca director general de producție și mâna dreaptă a lui Nicole. Se simțea suficient de apropiată de Tessa pentru a-i povesti aproape totul despre acea vară din Kenosha, cu nouăsprezece ani în urmă. Și

spunând acel secret se eliberase de o povară atât de apăsătoare, o povară care o apăsa, înspăimântând-o din ce în ce mai tare. Într-un anumit sens, prietena ei Tessa – pentru că devenise o prietenă, mult mai mult decât o simplă angajată – îi salvase viața.

În afară de fratele mai mare al lui Nicole, Ben, pe care îl vedea rar, Tessa era singura persoană care știa ceva despre ceea ce se întâmplase cu ani în urmă. Nu voia ca Greg să știe nimic din toate astea sau despre tulburările ei de panică. Pentru el ea era puternică, capabilă, un lider. Aceea era femeia pe care o iubea Greg, iar Nicole refuza să îi arate orice altceva.

Respirația lui Nicole scăzu și apăsarea din piept mai slăbi.

— Vrei să îmi povestești ce a provocat asta? întrebă Tessa. Nicole se întoarse pentru a se sprijini cu spatele de fereastră și privi fața tânără, frumoasă, a prietenei sale. Îi privi părul blond-deschis, prins în împletiturile lui obișnuite și silueta minionă. Avea doar douăzeci și nouă de ani, față de treizeci și șase ai lui Nicole, dar în unele momente era mult mai înțeleaptă decât vârsta sa. Era relaxată și rezistentă la stres, față de Nicole care era ambițioasă, competitivă și sensibilă la stres. Tessa nu avea partener și nici copii. Viața ei era așa cum o voia. Liberă și neîmpovărată de griji. Nicole o invidia adesea. Nu părea să aibă nevoie de alți oameni, nu în felul în care avea Nicole. Și cu siguranță nu păruse niciodată să se simtă singură.

Nicole se îndepărtă de fereastră. Aceasta ar fi trebuit să fie cea mai fericită perioadă din viața ei. Un alt început. Nu avea de gând să o lase pe Donna să distrugă totul, din nou.

Așa că Nicole minți când răspunse la întrebarea pusă de Tessa.

— Cred că sunt doar nervoasă în legătură cu nașterea. Și cred că și faptul că las Breathe în mâinile Lucindei mă neliniștește. Este compania mea și a fost totul pentru mine. Îmi este greu să îmi imaginez că în următoarele șase săptămâni nu voi fi aici.

— Dar *eu* voi fi aici. Iar Lucinda crede în Breathe. Este extaziată că va fi președinte în lipsa ta.

Asta o făcu pe Nicole să zâmbească. Când cotase Breathe la bursă, negociase un post permanent ca președinte, cu excepția circumstanțelor neprevăzute. Lucinda votase împotriva ei și pierduse. Acum, cel puțin pentru câteva săptămâni, Lucinda primea ceea ce își dorise. Îndată ce se va întoarce din concediul de maternitate, va trebui să o răsplătească pe Tessa pentru loialitate, poate promovând-o ca vicepreședinte.

— Dacă ai putea să o urmărești în reuniunile consiliului… îi spuse

Nicole Tessei. Oricum, ai dreptate. Totul va fi bine.

Tessa râse.

— Te simți suficient de bine pentru a participa la ședință? întrebă ea.

— Desigur.

Nicole se îndreptă. Era președinte, ce Dumnezeu. Își listase compania la bursă când avea doar douăzeci și opt de ani. Cum de se lăsase afectată atât de ușor? Trecutul era trecut. Era doar o scrisoare. Cuvintele nu o mai puteau răni acum.

— Tessa, sunt bine. Cu siguranță pot ajunge la această ședință.

— Bine. Treci prin biroul meu când ieși, și putem merge să luăm cina pentru a sărbători ultima ta zi.

— Mi-ar face plăcere, dar Greg și cu mine avem o seară romantică. Pot să intru în travaliu în orice moment, așa că vrem să profităm la maxim de aceste ultime zile împreună.

Tessa zâmbi și ieși din încăpere. Nicole merse la biroul său și îndesă scrisoarea în sertar. Dar în timp ce se aduna și se pregătea să plece pentru ultima ședință a consiliului înainte de a deveni mamă, mesajul primit de la Donna îi răsună amenințător în minte.

Nu ești în stare să ai grijă de ea.

Nicole avu un gând îngrozitor: *Și dacă are dreptate?*

CAPITOLUL TREI

MORGAN

Frânele scrâşnesc cu un zgomot asurzitor pe șinele de metal. Urlu, din nou și din nou, iar când deschid ochii metroul trece prin stație. Și este prea târziu.

— Ajutați-mă! Femeia aceea tocmai a sărit! Oh, Doamne! Copilul ei este la mine!

Plâng. Brațele și picioarele îmi tremură atât de puternic încât mă tem că voi da drumul copilului. Abia pot să mă uit la șine și observ membrele femeii în poziții nefirești, și înțeleg că este moartă. Îmi întorc privirea, de teamă să nu văd mai mult. Luminile roșii intermitente ale metroului care cad pe pereți mă orbesc. Aud alarme și totuși toate sunetele sunt îndepărtate, de parcă aș fi sub apă.

Grupurile de oameni urlă, se grăbesc și se împing. Ușile metroului se deschid și navetiștii se revarsă până când nu mai ai loc să te miști pe peron. Oamenii sunt panicați, strigă, arată în jos la femeia de pe șine. Unde este poliția? Unde sunt paramedicii? Chiar dacă știu că nu mai e nicio speranță, cel puțin ei vor încerca.

Luptându-mă cu senzația de greață, îmi înfășor brațele în jurul copilului și mă întorc pentru ca niciuna din noi să nu o mai vadă pe mama ei. Treptat, oamenii mă înconjoară până când mi-e atât de cald încât abia pot să respir. Le văd buzele mișcându-se, dar nu pot cuprinde totul. Este prea repede, prea intens.

— Cine era?

— De ce a sărit?

— Erați prietene?

— Copilul este bine?

Mă bombardează toți cu întrebări la care nu pot răspunde. Transpirația îmi curge pe față și am nevoie de aer, dar mulțimea mă învăluie din toate părțile, disperată să înainteze.

Simt o lovitură puternică în spate și mă poticnesc.

— Sunați la 911! Ajutor! țip din nou în timp ce cad.

O mână îmi prinde brațele și mă trage departe de margine.

— Vă rog, vă rog, ajutați-mă, strig spre bărbatul în uniforma metroului din Chicago pe care îl văd lângă mine.

Mă tem că voi leșina și voi scăpa copilul. El mă sprijină, cu o mână pe spatele copilului și cu cealaltă în jurul umerilor mei.

Nu pot să îmi umplu plămânii cu suficient aer. Mă aplec spre el.

— Eu – Ea…

Mă cuprinde un val de panică și înțeleg că bebelușul ar putea fi rănit. Cu disperare, dau la o parte pătura galbenă în care este învelit. Mă pregătesc, temându-mă că voi vedea sânge și vânătăi, dar pe brațele și picioarele dolofane este doar piele fină de nou-născut. Un copilaș perfect într-o salopetă de culoarea fildeșului, care își apasă gura ca un boboc de trandafir pe umărul rochiei mele albe, subțiri.

Mi se înmoaie genunchii. Apoi copilul îmi este luat din brațe și mă cuprinde brusc frigul.

— Aceasta este femeia, domnule polițist!

— Doamnă, vă simțiți bine? Ați fost martoră la incident? spune un polițist în timp ce îmi așază pe umeri o pătură.

— Vorbea cu femeia chiar înainte ca aceasta să sară.

— I-a luat copilul!

Vacarmul mă asurzește. Privesc cum copilul este trecut de la ofițerul de poliție la o polițistă. Apoi dispar amândoi în mulțime, iar bebelușul, care cu doar un moment în urmă se afla în siguranță, în brațele mele, dispare.

Polițistul de lângă mine mă conduce de lângă șine. Când ajungem mai departe, pe peron, el se oprește pentru a-mi permite să mă sprijin de plăcile dure ale peretelui.

Dinții îmi clănțăne. Nu știu ce să fac. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Unde l-au dus pe sărmanul copil? De ce a făcut mama lui una ca asta?

Ia-mi copilul.

Morgan.

Mi-a rostit femeia numele cu adevărat sau doar mi s-a părut? Îmi prind capul în mâinile scăldate de transpirația rece și îi privesc pe ceilalți martori consolându-se unii pe ceilalți și echipele de salvare coborând la nivelul șinelor. E aproape ca și cum nu sunt cu adevărat aici. Nu am nicio idee cine era femeia aceea. Nu mă pot opri din plâns.

Polițistul rămâne lângă mine, urmărindu-mă cu interes.

— Ce-ar fi să mergem la secție unde este mai multă liniște și să

discutăm? întreabă cu blândețe.

La secție? Nu. Nu vreau să mă mai întorc niciodată în locul acela.

Am fost dusă acolo după ce l-am găsit pe Ryan întins pe podeaua biroului său de acasă, cu o pușcă atârnată de vârfurile degetelor și o gaură sângerândă în stomac. Soțul meu se omorâse cu mâna lui. Nu am știut nimic atunci. Nu știu nimic acum.

De ce se întâmplă asta?

Nu am altă soluție decât să îl urmez pe polițist în timp ce înaintează prin mulțime. Pot doar să privesc înapoi când trec pe lângă abisul umed și întunecos al șinelor, unde trupul mutilat al mamei este ridicat pe o targă. Brațele îi sunt strâmbe, picioarele strivite și fața acoperită de sânge, atât de mult sânge încât trăsăturile nu îi mai sunt vizibile. Mi se face rău și vomit. Picioarele îmi sunt atât de nesigure încât abia mai pot să merg.

Iubește-o pentru mine, Morgan.

— Este imposibil, spun cu voce tare.

Polițistul nu mă aude prin haosul și țipetele și instrucțiunile care se strigă la toată lumea.

Simt gustul fricii, metalic și rece. Pașii îmi sunt grei în timp ce îl urmez pe polițist prin Grand/State, trecând de privitorii traumatizați, trecând de șine cu capul plecat deoarece pare că toată lumea se uită la mine. Dar este un sentiment cu care m-am obișnuit de când Ryan m-a părăsit așa cum a făcut-o. Sunt văduva lui Ryan Galloway. Soția unui hoț și a unui sinucigaș laș. Acum sunt ultima femeie căreia i-a vorbit altă victimă care s-a sinucis. Persoana pe care a implorat-o să o ajute.

Îmi strâng la piept geanta neagră uzată. Apoi observ ceva purpuriu lipit pe o parte.

Este un bilețel. Nu l-am pus eu acolo. Îl acopăr discret cu mâna și îl strâng în palmă. Polițistul deschide drumul, urcând scările. Mă opresc și aștept în timp ce împrăștie mulțimea pentru a-l putea urma. Cât timp este distras, întorc hârtia pe care o țin în mână. Pe ea, cu un scris mare, nervos, pe care nu îl recunosc, este scris un singur cuvânt, un nume.

CAPITOLUL PATRU

NICOLE

Înainte

O contracție puternică îi sfâșie lui Nicole mijlocul. Sprijinită în mâini și genunchi pe patul moale al spitalului privat, ea refuză din nou anestezia epidurală pe care Greg și asistenta o tot rugau să o facă. De patru ani trecuse fără tratament peste fiecare atac de panică, chiar și peste cele mai recente. Datorită lui Tessa. Avea să își aducă copilul pe lume fără medicamente.

— Nu vrea medicamente. Promit că o vom ajuta să treacă prin asta. Greg, pune mâna aici, pe partea de jos a spatelui ei.

Tessa îngenunche lângă ea, pe partea stângă a patului. Greg stătea în partea dreaptă.

Nicole simți cum podul palmei mari a lui Greg găsi cu precizie locul celei mai chinuitoare crampe. Expiră cu un geamăt.

— Te descurci.

Tessa șterse transpirația de pe fruntea lui Nicole. Mâna lui Greg rămase nemișcată.

— Ai dureri atât de mari, Nic. Ești sigură că nu vrei să o faci? Nu este nicio rușine dacă te răzgândești și ai nevoie de medicamente.

Nicole își întoarse capul spre soțul ei, făcând o grimasă.

— Este firesc să doară.

Voia să doară. Își dorea să simtă fiecare moment al travaliului.

Aceasta era familia ei. Greg și Tessa erau amândoi aici cu ea, sprijinind-o. Putea să o facă.

În timp ce un alt spasm izbucnea violent, ea inspiră, apoi expiră de cinci ori, așa cum îi spusese mereu Tessa, concentrându-se pe valul chinuitor de durere până când acesta se estompă.

— Mulțumesc. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi, reuși să spună când durerea se mai diminuă.

Nicole se întinse după mâna lui Tessa și o strânse.

— Te voi ține de mână cât timp vei vrea, dar nu-mi rupe oasele! glumi

aceasta.

— Aici.

Greg își strecură degetele în palma lui Nicole.

— Strânge cu toată puterea.

Momentul de liniște fu întrerupt de un sunet strident, frenetic. O echipă de infirmiere năvăli înăuntru, lovind aparatul care monitoriza activitatea fătului și împingându-i la o parte pe Greg și Tessa.

— Care este problema? Ce e în neregulă cu copilul meu?

Nicole încerca cu disperare să respire. Plămânii i se comprimaseră.

— Pulsul bebelușului dumneavoastră scade vertiginos. Totul va fi bine, dar trebuie să faceți de urgență o cezariană.

Ea se chinui să înțeleagă.

— Ce se întâmplă? Soția mea va fi bine?

Vocea lui Greg era panicată, nu era tonul lui obișnuit, amabil, ceea ce o înspăimântă și mai mult pe Nicole. Ea era cea care se panica, nu el. El era cel calm. Era persoana pe care se putea baza.

— Soția dumneavoastră va fi bine, dar trebuie să o ducem la chirurgie. Vă rog, trebuie să facem asta chiar acum.

Tessa se întoarse lângă Nicole.

— Nu vrea o cezariană. Nu acesta este planul!

— Te rog, Tessa. Ascultă-le, spuse Greg. Este în regulă.

Nicole zări fața soțului ei. Ceea ce văzu acolo îi consumă tot oxigenul care îi mai rămăsese în plămâni. Părea… încrezător. Ca și cum poate că ar fi fost bine dacă nu ar fi devenit tată în ziua aceea. Sau în oricare altă zi. Nu, era imposibil. Era ridicol. Avea dureri, era în agonie și vedea lucruri care nu existau în realitate. Era sigură că se înșelase, deoarece o secundă mai târziu veni lângă ea și o sărută dulce pe frunte.

— Te iubesc, Nic. O să fie bine. Nu plec de lângă tine.

Ea nu mai putu să facă sau să spună nimic altceva deoarece o mască îi fu așezată pe față. Și deveni inconștientă înainte de a putea întreba dacă fiica ei va supraviețui.

*

Mirosul accentuat al antisepticului îi umplu lui Nicole nările. Încercă să se ridice. Amorțită de la piept în jos, nu reuși să se miște, așa că pipăi în jur, prin pat, după orice ar fi putut să o ajute. Ceva greu și rece îi era așezat sub bărbie și vomită.

— Starea de vomă se datorează anesteziei. Va dispărea. Vă voi pune un

antivomitiv în perfuzie, așa că nu vi se va mai face rău din nou, spuse o voce blândă.

Nicole își întoarse capul într-o parte și văzu o femeie în halat roz zâmbindu-i cu amabilitate. Și atunci își aminti totul, de ce era acolo, ce se întâmplase.

— Copilul meu. Cum se simte copilul meu? Este…

Infirmiera zâmbi.

— Este bine. Este chiar bine.

Apoi împinse un pătuț transparent aproape de pat. O fetiță mică, cu smocuri de păr întunecat, dormea întinsă pe spate. Pleoapele ei subțiri tresăriră. Nicole nu putea să creadă că acest copil delicat, perfect, era al ei.

— Felicitări, mămico. Ai vrea să o cunoști pe fiica ta?

Infirmiera ridică bebelușul și îl așeză pe pieptul lui Nicole, ținându-l acolo cu o mână mică, fermă.

Fără niciun avertisment Nicole izbucni în suspine puternice, surprinzând-o pe infirmieră.

— Este copleșitor, dragă, știu. Fetița este perfect sănătoasă. Două kilograme nouă sute optzeci de grame și cincizeci și șase centimetri lungime. Și frumoasă din cap până în picioare. Vei fi amorțită pentru o vreme și puțin amețită. O voi lua acum, dar ți-o voi aduce curând la micul dejun pentru a-și primi colostrul{6}.

Infirmiera luă copilul înainte ca Nicole să fie pregătită. Reacționa lent; toate se întâmplaseră prea repede și era prea târziu să le oprească.

— Unde sunt soțul și cea mai bună prietenă a mea?

Își privi fiica, în brațele infirmierei. Nasul ei era atât de mic, iar gura ei perfectă era o minune. Nicole încercă să își oprească lacrimile, dar nu reuși. Era mamă. Un sentiment de dragoste, atât de copleșitor, de complet, i se răspândi prin tot corpul până când violența lui aproape o duru. Apoi un val de durere veni peste ea în timp ce își amintea cum o ținuse pe Amanda cu atâta grijă cu atât de mulți ani în urmă.

— Așteaptă afară. Trebuie să te refaci un pic mai mult înainte ca oricare vizitator să poată intra.

Fiica ei era încă în brațele infirmierei. Groaza o sufocă.

— Respiră, așa este? Respiră?

Infirmiera îi aruncă o privire liniștitoare.

— Respiră fără probleme.

Nicole simți cum tensiunea dispare din corpul său. Oricât de mult s-ar fi

luptat, ea adormi. Când deschise din nou ochii, Greg stătea la capătul patului ei, cu brațele goale.

Ea se ridică brusc, dar stomacul îi protestă și copcile operației începură să o usture.

— Unde este copilul? strigă.

— Ai grijă, Nic. Trebuie să o iei mai ușor.

El arătă la pătuțul de sub fereastră.

— Este chiar acolo și e superbă.

Vederea siluetei micuțe, înfășată în roz, îi mai încetini ritmul accelerat al inimii. Dăduse naștere unei fetițe sănătoase și, în ciuda operației înfricoșătoare, era mamă. Se întinse spre mâna soțului ei.

— Chiar avem un copil?

Inima lui Nicole se topi la vederea ochilor plini de uimire ai lui Greg.

— Seamănă perfect cu tine. Este minunată, spuse el.

Nicole știa că el se îndrăgostise de fiica lor încă de când o văzuse pentru prima dată.

El îi lăsă mâna și merse spre pătuț, ridică copilul și i-l aduse la pat. Părea atât de micuță în brațele lui mari. Nicole râse deoarece Greg o ținea cu atâta delicatețe de parcă s-ar fi temut să nu o zdrobească.

— Nu prea știu când am ținut ultima dată în brațe un bebeluș. Este atât de mică.

— Copiii sunt viguroși, spuse Nicole, apoi își dori să-și poată retrage cuvintele.

Știa mai bine decât oricine cât de fragili erau în realitate.

Greg depuse un sărut pe fruntea copilului lor, iar ea simți alt val de afecțiune pentru soțul său. Apoi el îi întinse cu grijă fetița.

Nicole își legănă nou-născuta, mângâind-o ușor pe capul rotund și pe smocurile amuzante de păr negru.

— Este a noastră, Greg.

Șopti către fetița ei:

— O să avem mare grijă de tine.

Apoi își ridică privirea.

— Unde este Tessa?

Abia aștepta ca cea mai bună prietenă a ei să îi cunoască fetița. Să o strângă în brațe. Nu o mai văzuse niciodată pe Tessa cu un copil. Mătușica Tessa o va răsfăța.

— S-a dus să îți ia ceva de mâncare din restaurantul acela vegan care îți

place atât de mult. A spus că în niciun caz nu vei consuma mâncarea de la spital.

Nicole râse.

— Are dreptate. Doar că sunt nerăbdătoare să o întâlnească pe mica noastră Quinn.

Hotărâseră înainte de naștere ca numele fetiței să fie Quinn, numele mamei lui Nicole dinainte de căsătorie. Pronunțarea lui cu voce tare îi aduse deopotrivă bucurie și tristețe și simți lacrimi în ochi. Cât de mult și-ar fi dorit ca mama sa să fie lângă ea, spunându-i lui Nicole cât de mândră era de ea.

Greg părea nedumerit.

— De ce pe biletul de pe pătuțul ei scrie „Amanda"?

Nicole îl privi, sigură că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— Este un bilet mic pe o latură a patului. Îmi place și Amanda. Eu sunt de acord cu orice nume vrei să îi pui.

Ea privi pătuțul și văzu cartonașul cu numele, făcând un efort pentru a citi literele mărunte.

Amanda Markham.

Nu, nu, nu. Cum? Numele acela. De ce era numele acela pe pătuțul copilului ei?

Simți că se apropie un atac de panică. Trebuia să îl oprească înainte ca Greg să îl observe. Acum nu era momentul potrivit. Acesta era cel mai frumos moment al căsniciei sale. *Recunoștință, credință și încredere,* își repetă ea în tăcere, inspirând și expirând pentru a-și curăța *chakra coroanei*[7].

— Draga mea, ești bine?

Ea se strădui să își păstreze calmul.

— Ia-o, te rog. Cred că am pulsul puțin cam scăzut. Simt că mi se face rău.

Greg o puse pe fetița lor înapoi în pătuț și se repezi la Nicole.

— Nic? Ce se întâmplă? De ce ești speriată?

Sigur era o eroare de redactare, doar o coincidență cumplită, crudă, stupidă. După cinci inspirații și expirații profunde se concentră din nou asupra feței lui Greg.

Își dorea fetița. Dorea să o atingă. Să îi simtă respirația. Nicole azvârli așternuturile deoparte, durerea radiind în sus pe stern, și încercă să coboare

din pat. Ceva o trase de braț. Perfuzia.

— Copilul. Te rog. Am nevoie de copilul meu!

— Iubito, e în regulă. O iau eu. Travaliul a fost solicitant. Ești încă foarte… sensibilă.

El o puse pe fiica lor înapoi în brațele lui Nicole, apoi se duse la pătuț, de unde luă cartonașul cu numele.

— Sună bine, nu crezi? spuse Greg, ținând cartonașul pentru ca ea să îl vadă.

Amanda Markham.

Luptându-se cu greutatea insuportabilă care îi apăsa pieptul, Nicole se întoarse și se întinse cu spatele pe perne. Își puse degetele pe gâtul copilului. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac.* Fiecare bătaie o asigura că fetița respiră, că trăiește, că era a ei. Ritmul propriei sale respirații încetini și își sărută copilul pe obrajii catifelați. Se bucură de moliciunea și de prospețimea ei.

— Te voi proteja. Te voi iubi mereu. Nu ți se va întâmpla nimic rău, îi promise ea.

Apoi se uită la Greg.

— Îmi pare rău. Nu sunt deloc în apele mele după operație. Numele ei este Quinn. Aceasta este decizia mea. Mama ar fi fost cea mai bună bunică din lume. Înseamnă mult pentru mine ca fetița noastră să poarte numele ei.

Greg se apropie de pat și se așeză cu grijă lângă soția și fiica lui.

— Meriți orice nume dorești. Quinn să fie.

Înainte de a se mai putea gândi la cartonașul cu numele, Nicole auzi zgomotul tocurilor lângă camera sa. Fiindcă o aștepta pe Tessa, se uită înspre la ușă și o văzu pe femeia de afară. La început, Nicole nu putu conștientiza apariția bruscă a femeii cu părul roșu-intens, aceeași culoare cu cea a părului Donnei, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Greg mângâie cu degetele tâmpla lui Nicole.

— Ce e? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

— Cine era? șopti ea.

— Cine era cine?

— Femeia de la ușă.

El o privi cu atenție, observând cum devine din nou agitată.

— Ei bine, nu era Tessa. Nu cred că se va întoarce atât de repede.

Greg se uită spre ușă.

— Nu este nimeni acolo, dragă. Abia ai ieșit din operație, atâta tot. Medicamentele îți joacă feste. Pot să îți aduc ceva?

— Sunt bine.

Era o minciună. O minciună nervoasă[8].

— Doar că aștept cu nerăbdare momentul în care Quinn își va întâlni mătușa.

Avea atât de multe alte motive pentru a fi neliniștită.

Nu meriți o fetiță. Ești o criminală. Nu o vei putea proteja.

Nicole privi din nou spre ușă, dar roșcata dispăruse de mult.

CAPITOLUL CINCI

MORGAN

Strecor bilețelul purpuriu în geantă înainte de a-l urma pe polițist pe treptele de ciment afară din Grand/State, ținându-mă cu grijă de balustrada neagră lipicioasă. Amanda. Acesta este numele copilului sau al mamei? O rafală rece de vânt mă lovește peste față când ieșim pe West Grand Avenue. A început să cadă amurgul, iar soarele este o minge de foc portocalie în spatele stației de metrou. Zeci de camionete mass-media și mașini de poliție sunt parcate neglijent pe pistele de biciclete. Bărbatul se oprește în dreptul unei mașini de poliție și în sfârșit îl văd mai bine. Este scund și slăbănog și observ că avem aproape aceeași înălțime. Cu toate astea mă intimidează.

— Sunt polițistul Campbell. Poți să îmi spui cum te numești, te rog?

— Morgan Kincaid.

Îmi spun numele în șoaptă pentru că mă doare gâtul de parcă mi-ar fi fost zgâriat cu șmirghel.

El mă ajută să intru pe locul din spate al mașinii de poliție, cu mâna pe capul meu în timp ce mă strecor înăuntru. Vreau să îi spun să nu mă atingă, dar nu o fac. Mă simt ca o criminală.

În timpul drumului mă cuprinde tristețea și privesc pe geam. Iar durerea se transformă în groază când polițistul Campbell virează pe North Larrabee. Coronamentul luxuriant, de smarald al copacilor este înlocuit de crengi rare cu aspect dezolant, care sunt încovoiate de parcă ar empatiza cu starea mea. Șiruri de clădiri industriale din cărămidă maro pe ambele laturi ale străzii și magazine dărăpănate ne conduc spre zona anostă, gri, betonată care este al 18-lea district.

Rochia mi se lipește de scaunele de piele uzate și mi-o aranjez înainte de a-mi scoate telefonul din geantă. Îi trimit repede un mesaj avocatei mele, Jessica Clark. Ea a fost cea care m-a protejat când întreaga mea lume s-a prăbușit, când Ryan s-a dus, iar toți prietenii și membrii familiei mele și-au descărcat furia asupra mea. Poate de data asta nu am nevoie de ea. Nu am făcut nimic greșit. Dar nu am încredere în poliție.

Tastez repede.

Trec doar câteva secunde până când sosește răspunsul ei: *Sunt pe drum.*

Simt că leșin, dar nu vreau să mă prăbușesc pe scaunul din spate al mașinii. Ar fi trebuit să îmi fac loc prin mulțime și să plec de lângă femeia aceea. Dar ce s-ar fi întâmplat cu copilul? Îmi învârt vârfurile părului în jurul degetului, lăsând firele să îmi taie carnea.

Iubește-o pentru mine, Morgan.

Nu aș fi putut să fug.

Polițistul Campbell parchează în garajul poliției și îmi desfac centura de siguranță, apoi mă târâi în urma lui prin poarta de acces, unde el rostește numele meu în difuzorul din peretele de beton. Luăm liftul spre camerele de interogatoriu și evit să mă uit la barele groase de metal din spatele nostru, care izolează prizonierii care ar putea fi periculoși. Nu vreau să fiu aici.

— Doamnă Kincaid, urmați-mă, vă rog?

Uniforma lui Campbell i se întinde pe brațe în timp ce ia o hârtie de la un sergent care se află la recepție.

Încerc să trec neobservată din cauza stratului subțire de murdărie așternut pe rochia și pe pielea mea, dar când îmi trec degetele peste față simt mirosul fetiței – subtil și proaspăt – și sper că ea este bine.

Îl urmez pe polițist prin secție și capul mă doare din cauza monotoniei repetitive a luminilor fluorescente. Ultima dată am fost aici acum optsprezece luni. Eram amorțită din cauza durerii, cu hainele și mâinile ude de sângele lui Ryan.

Nu permite nimănui să îi facă rău.

Îi voi spune polițistului Campbell totul. Îi voi povesti pur și simplu fiecare cuvânt pe care i-a spus acea mamă. Îi voi spune și despre bilet, îndată ce vom ajunge oriunde ne îndreptăm acum. Îi voi explica că nu am nicio idee de ce a făcut-o, dar mama aceea a lipit biletul de geanta mea înainte de a sări.

Trecem prin diverse birouri. În unul dintre ele văd un polițist vorbind la telefon. Se repede să închidă ușa în timp ce trecem noi. Oare vorbește cu partenerul femeii sau cu familia acesteia? Știu cum e să fii persoana de la celălalt capăt al firului. Am primit același telefon de la spital după ce a murit tatăl meu. Aproape că pot să simt prăbușirea pe podea, încovoierea cu genunchii strânși la piept, tremuratul, disperarea. Cunosc modul în care te devorează acuzațiile și vina, inutilitatea regretului. Nimeni nu poate uita momentul în care întreaga viață îi este distrusă, zdrobită de adevărul șocant. Simt un val de empatie față de familia pe care femeia a lăsat-o în urmă, în

mod special pentru fetița ei frumoasă. Apoi îmi trece prin minte: dacă femeia avea o familie, de ce mi-a dat mie copilul?

Dacă mi s-ar întâmpla ceva vreodată, polițiștii nu ar avea ce familie să sune. Mama mea trăiește în Florida și abia ne vorbim. De fapt, nu îmi pot aminti când am discutat ultima dată. Ne-am întâlnit acum șase luni, după înmormântarea tatălui meu. Am stat stânjenite în sufrageria casei în care am copilărit, cu căni de ceai călduț în mâini.

— Mă mut la Miami să locuiesc cu mătușa Irene. Trebuie să vând casa, acum că tatăl tău s-a dus.

Am înțeles mesajul nerostit. Nu mai avea cu ce să plătească ipoteca deoarece soțul meu le-a furat toți banii și i-a plasat în fondul lui corupt de investiții fără știrea lor. Conform mamei mele, eram singura vinovată pentru atacul de cord al tatălui meu.

— Nu am știut nimic din ce făcea el, îi spusesem mamei, de sute de ori.

Am spus-o la atât de mulți oameni. O repetam automat prietenilor mei, colegilor și celor apropiați, tuturor celor care avuseseră încredere în Ryan în ceea ce privește investițiile lor. Singurul care a crezut vreodată că nu am avut nicio legătură a fost tatăl meu. Dar acum se dusese. Plecase pentru totdeauna.

Polițistul Campbell mă conduce prin secție până ajungem la o cameră de interogatoriu obișnuită, din fericire una care este nouă pentru mine. Înainte de a ieși, mă întreabă:

— Ai dori o cafea? Apă?

Mă așez într-un scaun rotativ rigid și scutur din cap. El pleacă, iar câteva momente mai târziu aud pași și ridic privirea. O recunosc pe femeia din ușă. Și, după expresia de pe fața sa, mă recunoaște și ea. Este detectivul Karina Martinez, același detectiv care a venit la locul crimei în casa mea în timp ce stăteam tremurând lângă corpul lipsit de viață al lui Ryan. Ea a fost cea care m-a luat deoparte și m-a interogat cu privire la motivul pentru care s-a sinucis soțul meu și în legătură cu milioanele de dolari pe care le furase.

Martinez pune pe masa metalică zgâriată un exemplar din *Chicago Tribune* și o sticlă deschisă de apă lângă o cutie cu șervețele. Apoi se așază în fața mea și își îndepărtează bretonul de pe fruntea înaltă. Fața ei rotundă este netedă, fără niciun rid. Mă întreb dacă încă mai este cel mai tânăr detectiv din acest district. Sunt conștientă de camera care clipește cu o lumină roșie din colțul tavanului, înregistrându-mi fiecare gest. Îmi încrucișez picioarele apoi le îndrept. Nu știu cum ar trebui să mă comport.

Mă simt vinovată, chiar dacă nu am greșit cu nimic.

Strâng din buze.

Martinez împinge sticla de apă către mine. Apoi se apleacă mai aproape.

— Deci ești aici. Din nou.

Se uită în ochii mei, de parcă simpla mea prezență o obosește. Atitudinea ei este alarmantă. Palmele încep să îmi transpire.

— Morgan, cum o mai duci?

Nu știu ce să îi răspund. Jessica m-ar sfătui să nu zic nimic până nu ajunge ea, dar cu siguranță trebuie să spun ceva.

— Sunt bine. Rezist.

Martinez încuviințează.

— Poți să îți spui numele și adresa pentru înregistrare, te rog?

Mâinile îmi tremură.

— Cred că ar trebui să îmi aștept avocatul.

— Avocatul tău vine încoace? Interesant. Îți dai seama că dai doar o declarație de martor.

Și eu cred la fel. Așa că de ce se poartă de parcă sunt vinovată? Cedez sub presiune. Îi dau numele și adresa.

— Poți să îmi spui exact ce s-a întâmplat astăzi pe peronul de la Grand/State? continuă ea.

Înghit cu dificultate pentru a mai câștiga ceva timp, sperând că Jessica va intra pe ușă și mă va salva. Martinez își ațintește ochii căprui asupra mea și își aranjează părul strâns la spate într-o coadă de cal.

Îmi reamintesc că adevărul este de partea mea. De ce să fiu îngrijorată? Martinez vrea doar să știe ce s-a întâmplat. Și au fost atât de mulți martori. Oamenii din stație trebuie să fi văzut că femeia mi-a dat copilul, apoi a sărit.

Respir adânc, deschid gura și totul se revarsă afară.

— Am luat metroul spre casă la aceeași oră la care o fac de obicei. Nu eram atentă la ce era în jurul meu, așa că am fost surprinsă când o femeie m-a prins de braț și mi-a cerut să îi țin copilul.

Martinez ridică din sprâncenele perfect pensate.

— Știi cine era?

Scutur din cap.

— Nu. Nu am mai văzut-o niciodată până acum. Părea… că nu se simte bine. Mi-am tras brațul pentru că mă speria. Eram atât de aproape de margine încât mă temeam pentru ea și copil, dar nu știam ce să fac.

— Ai plecat? Sau ai cerut ajutorul cuiva?

Tremur. Îmi doresc să o fi făcut.

— Totul s-a întâmplat atât de repede. Era în fața mea și ochii îi zburau în toate direcțiile, ca și cum căuta pe cineva pe peron. Ca și cum era speriată. Apoi mi-a cerut să nu las pe nimeni să îi facă rău copilului.

Îmi trag geanta mai aproape. Nu îi voi spune că femeia mi-a rostit numele. Nu îi voi spune despre biletul pe care este scris numele „Amanda”.

— Cum a ajuns fetița în brațele tale înainte ca femeia să aterizeze pe șine?

Inima îmi bate cu putere.

— Mi-a aruncat-o în brațe. Am fost șocată și am prins-o. Am fost sincer îngrijorată că aș scăpa-o, așa că am ținut-o strâns. Și în timp ce priveam în jos la fetița aceea frumoasă, mama ei a sărit.

Vocea mea se pierde și lacrimile îmi curg pe obraji.

— Eu… Nici măcar nu am putut-o opri. Totul s-a întâmplat atât de repede.

Martinez îmi dă un șervețel, dar nu e nimic blând în modul în care mi-l întinde.

— Nu cred că îmi povestești totul, spune ea.

Tresar.

— Tot ce am spus este adevărat.

— Nu e vorba că nu e adevărat ceea ce ai spus. E vorba de ceea ce nu ai spus, Morgan. Polițiștii aflați la fața locului au luat declarații martorilor. Iar ei au auzit-o pe femeia care a sărit. Morgan, au auzit-o rostindu-ți numele.

Groaza mă sufocă. Îmi scarpin umărul și mă întreb de ce i-am ascuns acest amănunt.

— Da, dar nu am fost chiar sigură că am auzit bine. Totul a fost atât de înspăimântător și de neașteptat. Îți spun adevărul. Îți spun ceea ce știu. Nu am mai văzut-o niciodată înainte. Nu m-am întâlnit și nu am vorbit cu ea niciodată înainte. Nu știu cine era sau cum de mă cunoștea sau măcar de ce mi-a vorbit.

Așa. I-am spus totul, totul cu excepția biletului purpuriu. Dar dacă știe și despre acesta? Ar trebui să o aștept pe Jessica sau ar trebui să îl scot din geantă și să mărturisesc?

Martinez trage aer în piept, încrucișându-și brațele.

— Ai purtat astăzi un ecuson, poate la serviciu? Sau bijuterii personalizate? Orice care i-ar fi putut indica numele tău?

Încerc să îmi amintesc. Nu găsesc nimic.

— Nu.

Martinez mă privește intens, apoi ridică exemplarul din *Chicago Tribune* de pe marginea mesei. Lovește cu palma ziarul deschis. Îmi arată un articol.

— O cunoști pe victimă, Morgan. Este Nicole Markham, director general al liniei de îmbrăcăminte Breathe. Deci ce relație ai cu ea?

Nu îmi pot înăbuși geamătul. În fotografie este o femeie frumoasă cu bucle castanii. Picioarele ei sunt lungi și suple în pantofi cu toc argintii, și este îmbrăcată într-o fustă elastică strâmtă, corai și o cămașă adecvată, albă cu decolteu în „V". Pare imaginea femeii puternice, care are totul sub control, director general. Este cu adevărat aceeași femeie panicată, neîngrijită, care m-a implorat să îi iubesc copilul înainte de a face saltul către moarte? Pot să văd că este ea, dar transformarea este oribilă, ca o înfrumusețare desfășurată în sens invers.

Și desigur, cunosc compania Breathe. Cine nu o cunoaște? Și chiar dețin câteva perechi din colanții lor de yoga. Dar nu o cunosc pe Nicole Markham. Nu e ca și cum aș cunoaște-o personal. De ce m-ar ruga pe mine această femeie de succes, dar totuși o străină, să îi protejez copilul? De unde mă cunoaște? Și să o protejez față de ce anume?

Apoi îmi vine o idee.

— Numele meu a fost la știri pentru o vreme după ce Ryan a murit. Poate mă știa de acolo?

Nu spun „Acum că numele meu este pe nedrept legat de deturnarea de fonduri", dar sunt sigură că Martinez înțelege ideea.

— Sau poate că Breathe are o legătură cu Haven House, unde lucrez?

Puțini oameni știu că adăpostul există, locația sa într-o clădire maro anostă pe West Illinois Street este bine ascunsă pentru a proteja femeile și copiii care se refugiază acolo.

Martinez bate cu tocul pantofilor în podea.

— Vom verifica în documentele de la Haven House.

Îmi aruncă o privire care pare înțelegătoare, dar care nu este sinceră.

— Trebuie să fie greu să fii singur. Acum că soțul tău nu mai este.

Este. Nu mai am nici prieteni, nici familie în Chicago. După ce Ryan a murit, am realizat că singurii mei prieteni din timpul căsniciei noastre au fost prietenii lui. El i-a înșelat pe toți și m-a făcut să par un complice. Chiar prietenii pe care îi aveam din facultate sau de la muncă s-au împrăștiat după sinuciderea lui. Eram singură, doar durerea și pierderea îmi țineau companie. Dar nu îi voi spune nimic din toate acestea lui Martinez, pentru

că ea caută ceva. Nu știu ce.

Martinez strânge din buze în silă când nu spun nimic.

— Morgan, întotdeauna mi-a fost puțin cam greu să cred că nu știai că soțul tău fura de la investitorii lui și escroca *Light-the-Way Found,* organizația caritabilă pe care ai fondat-o chiar *tu.* Ai locuit cu el zi de zi. Pari o femeie deșteaptă. E adevărat că noi nu am putut dovedi cu exactitate că tu știai ce punea la cale, dar e ceva la tine care pare mereu atât de… reticent. Și iată că ne confruntăm din nou cu aceeași problemă.

Se lasă pe spate, privind din nou fotografia lui Nicole Markham.

— Directorul general de la Breathe este mort, iar tu îi țineai copilul pe marginea unui peron de metrou. Ea ți-a rostit numele. Îți dai seama de ce cred că vă cunoșteați?

Faptul că Martinez se folosește de experiența mea îngrozitoare, traumatizantă, pentru a mă prinde, mă înfurie dintr-odată. Sar din scaun, răsturnând sticla de apă.

Îmi îndrept degetul spre ea.

— Toată lumea crede că știe totul despre mine, dar tu nu știi nimic, spun, cu vocea sugrumată de lacrimile pe care nu vreau să le vărs.

Martinez se uită la degetul meu ridicat. Pocnetul unor tocuri înalte pe coridor îmi distrage atenția. Mă așez tremurând, și tot corpul mi se relaxează când Jessica intră în cameră.

Jessica este atât de înaltă, încât chiar dacă eu am o înălțime peste medie, mă simt întotdeauna scundă pe lângă ea. Pielea ei închisă este netedă și curată, iar rochia sa azurie cu centură i se potrivește atât de bine, ca toate hainele sale de altfel. Prima dată când ne-am întâlnit am întrebat-o dacă a fost vreodată model.

Ea și Martinez se salută una pe cealaltă politicos, apoi Jessica își trage scaunul de lângă mine și se așază, punându-și mâna pe umărul meu.

Martinez o pune la curent cu detaliile despre femeia care a sărit și despre faptul că eu sunt un „martor care îi interesează”. Jessica își pune ușor degetele pe spatele meu.

— Te simți bine, Morgan?

Atingerea ei delicată îmi eliberează emoțiile pe care abia le mai pot controla de când am ajuns la secția de poliție. Buzele sfâșiate ale femeii, ochii înnebuniți de frică și disperarea sa îmi trec cu rapiditate prin minte ca o scenă dintr-un film. Plâng în hohote, de durere pentru această fetiță, pentru mama ei pe care nu am cunoscut-o și pentru mine.

Jessica mă bate ușor cu palma pe umăr până când sughițurile mele se opresc.

Apoi îi spune lui Martinez:

— Vreau să vorbesc singură cu clienta mea.

Privește spre plafon.

— Fără cameră.

— Bine.

Martinez se ridică, iese și închide ușa în spatele ei.

Camera pare mai mică acum, și mă simt atât de amețită încât îmi împing scaunul mai departe de masă și îmi aplec capul pe genunchi.

Jessica așteaptă până mă îndrept.

— Hai să lămurim lucrurile aici.

Își coboară privirea spre ziarul de pe masă.

— Am auzit la știri că directorul general de la Breathe s-a sinucis la Grand/State după ce i-a dat copilul unei străine. Tu ești străina?

— Da și nu.

Ochii lui Jessica se măresc.

— Este timpul să îmi povestești totul.

— Așteptam metroul, când această femeie mi-a apucat brațul și mi-a spus să îi iau copilul și să îl iubesc. Arăta atât de înspăimântată, Jessica, ca și cum o urmărea cineva de pe peron. Apoi a rostit numele *meu.* A zis: „Iubește-o pentru mine, Morgan". I-am spus lui Martinez totul, în afară de asta. Apoi ea mi-a zis că auzise deja de asta de la ceilalți martori. Se pare că vrea să mă prindă, însă eu doar am stat acolo, așteptând metroul.

Îmi sprijin capul în palme.

— Nu știu de ce nu i-am spus imediat.

Îmi ridic privirea.

— Îmi pare rău.

Ea oftează.

— Nu-i nimic. Ești stresată. Sunt sigură că văzând toate astea ți-ai amintit niște lucruri oribile.

Ryan, rana din care curgea sânge, pușca din mâna mea. *Nu, nu, nu, nu se poate. Nu poate fi adevărat.*

— Da, mi-a reamintit, recunosc eu. Iar ea m-a ales pe mine să îi protejez copilul. Iar eu…

— Gata… Am înțeles. Este în regulă. Ești în stare de șoc. Nu ai făcut nimic greșit. Și știi că e datoria mea să te apăr. Noi două am mai trecut prin

asta și înainte, Morgan. Așa că, acum, să spunem doar că ai vorbit destul. Ești traumatizată. Nu ești în apele tale. Nu mai poți vorbi din nou cu Martinez, cu presa sau cu nimeni – nu în lipsa mea.

Își trage rapid scaunul mai aproape.

— Deci, nu avem mult timp la dispoziție aici, chiar acum. Dacă există alte detalii care sunt importante – orice altceva ai omis – este momentul să îmi spui.

Îmi împing părul care îmi cade pe față, umed de transpirația cauzată de panică. Apoi răscolesc prin geantă după bilet și i-l dau Jessicăi.

— L-am găsit lipit de geantă, mai târziu. Poate este numele copilului?

Jessica privește curioasă biletul, întorcându-l pe toate părțile.

— Nu. Mass-media spune că numele bebelușului este Quinn.

Nu Amanda. Quinn. Un nume atât de frumos pentru fetița pe care am ținut-o în brațe.

— Deci cine este Amanda? întreb. Și de ce este Quinn în pericol? Mama ei așa a lăsat să se înțeleagă. M-a implorat să nu las pe nimeni să îi facă rău copilului ei. Era atât de neliniștită, ca și cum ar fi fost urmărită. Nu crezi că ar trebui să îi arătăm biletul lui Martinez?

Ea scutură din cap rapid, ferm și îmi dă înapoi biletul.

— În niciun caz. Deocamdată vom lăsa deoparte acest bilet. Voi avea propriul meu investigator, Barry, care va face niște cercetări. Dar până când nu vom ști de ce Nicole ți-a rostit numele pe peron, sau măcar de ce a vorbit cu tine, dacă îi mai spui lui Martinez altceva ar face doar să pară că ai vreo legătură cu toate astea. Din ceea ce mi-ai spus, Nicole Markham nu arăta și nu vorbea normal.

Jessica este prea aproape de mine. Sunt încolțită, neavând unde să plec.

— Este vreo șansă ca Nicole să îl fi cunoscut pe Ryan? Ar putea fi implicată în escrocheria lui?

Stomacul mi se agită. Chiar dacă m-am gândit tot timpul la Ryan, nu îmi place să vorbesc despre el.

— Încă nu îi știu pe toți cei de la care a furat. Ar fi putut-o escroca pe Nicole, sau pe cineva pe care ea îl cunoștea. Ea s-ar fi putut împrumuta de la cine nu trebuia pentru a compensa pierderea. Sau ar fi putut fi implicată în asta, cu el, și n-ar fi fost prinsă niciodată. Nu știu nimic.

Vocea mi se frânge.

— Ryan nu mi-a lăsat altceva decât întrebări, durere și furie. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Brusc îmi dau seama de ceva:
— Jessica, dar dacă sunt în pericol?
— Liniștește-te. Nimic nu indică asta. Nici chiar acest bilet nu este o dovadă că cineva ar vrea să rănească copilul, pe tine sau pe Nicole. Poate fiica ei nu era în siguranță cu *ea*.
Jessica se ridică, agitându-se prin camera mică. Fața i se îmblânzește.
— Știu că este greu. Dar trebuie să îți păstrezi calmul.
— Cum să îmi păstrez calmul când Nicole mi-a rostit numele, mi-a cerut să îi iubesc copilul, apoi a murit chiar în fața mea?
Ea își atinge buzele cu o unghie roz.
— Vom afla de ce te-a abordat și dacă ești în pericol, bine? Și sunt sigură că bebelușul a fost dus undeva în siguranță.
Înțelege fără ca eu să îi spun că sunt îngrijorată pentru copil. Mă simt de parcă Jessica îmi citește cele mai ascunse gânduri. Mă cunoaște atât de bine.
Ea oftează.
— Voi face tot posibilul să aflu mai multe despre Quinn. Dar în acest moment obiectivul meu este să te scot de aici cât mai repede. De acord?
Mă prăbușesc din nou în scaun.
— Bine. Cum spui tu.
Jessica merge spre ușă, o deschide. Văd cum îi face semn lui Martinez, pe hol. Detectivul se strecoară înapoi în încăperea strâmtă. Jessica îmi aruncă o privire, iar eu îmi pun mâinile pe genunchi. Tremur din tot corpul.
— Pot să plec acasă acum?
Vreau doar să fiu acasă.
— Încă nu. Mai am câteva întrebări la care va trebui să răspunzi înainte de a pleca acasă.
O umbră de îngrijorare îi străbate chipul Jessicăi.
— Putem te rog să vorbim afară, noi două?
Amândouă femeile părăsesc încăperea, închizând ușa în spatele lor. Pentru un moment sunt lăsată singură, dar înainte să mă pot obișnui cu asta, ele revin.
Martinez ia loc în spatele mesei. Jessica se sprijină de perete. Îmi aruncă o privire care înseamnă „spune cât mai puțin posibil".
Martinez se instalează încet, fără să se grăbească.
— Martinez, nu avem toată ziua la dispoziție, spune Jessica.
Ochii de culoarea cafelei ai detectivului mă sfredelesc.
— Victima a aterizat pe spate. Majoritatea oamenilor nu se sinucid

sărind înapoi.

Nu înțeleg. Îmi strâng buzele și apuc brațele scaunului pentru a-mi opri tremuratul mâinilor. Îmi derulez în minte acele ultime secunde. Am văzut-o sau nu sărind? Mintea mi se împotmolește.

Deodată sunt aruncată înapoi în timp, la momentul în care am intrat în biroul de acasă al lui Ryan și l-am găsit pe podea. Inima mea, viața mea s-au spulberat atunci în milioane de bucăți. Îmi amintesc senzația umedă, lipicioasă a sângelui lui Ryan pe pantalonii mei de lână, mâinile mele înroșite după ce i-am desfăcut degetele de pe pușcă. Am fost îngrozită tot timpul că s-ar putea descărca din nou. Am încercat să opresc valul de sânge care curgea din împușcătura din stomacul lui, dorindu-mi ca soțul meu să respire. Dar era prea târziu. Desigur, căsnicia mea nu era perfectă. Ryan și cu mine am avut conflictele noastre. Îmi doream un copil; el nu. Existau tensiuni. Dar nu am vrut niciodată ca el să moară.

Iar acum această biată femeie este și ea moartă. Cum de nu am văzut ceea ce se petrecea chiar în fața mea? De ce este totul atât de neclar?

— Morgan, i-ai luat copilul înainte de a o împinge de pe peron?

Acuzația mă lovește de parcă aș primi o palmă grea peste față. Îmi ridic privirea la Martinez. Tot corpul îmi îngheață și mă forțez să nu vomit pe podea. Mă întreabă dacă *am omorât-o* pe Nicole Markham.

— Poftim?

Mă uit la Jessica, întrebându-mă cum de pot fi întrebată așa ceva. Jessica intervine.

— Nicole și-a pus copilul în brațele clientei mele; clienta mea nu *a luat* copilul de la Nicole. Iar dacă Morgan nu ar fi fost acolo să țină copilul, acesta ar fi căzut pe pământ sau mai rău, pe șine. Ar fi putut să fie și el lovit de metrou. Așa că ce întrebare este asta, mai exact? Morgan *a salvat* fetița. O mulțime de martori au văzut ce s-a întâmplat. Ea este un erou.

Jessica ridică o sprânceană spre Martinez.

Martinez zâmbește, o gropiță formându-se în obrazul ei stâng. La oricine altcineva, ar fi fost dulce. La ea, reprezintă o amenințare.

— Nu cred că „erou" este cuvântul potrivit pentru Morgan.

Aici are dreptate. Un erou și-ar fi dat seama de profunzimea durerii lui Nicole și ar fi știut imediat ce să facă, ar fi împiedicat-o pe această mamă disperată să își curme viața. Eu am stat acolo, neputincioasă, cu gura căscată, în timp ce ea îmi arunca copilul în brațe. O eroină ar fi aflat că soțul ei o folosea, pe ea și nenumărate alte persoane pentru câștigul lui financiar

și ar fi împiedicat asta. Ar putea fi singurul lucru cu care Martinez și cu mine suntem de acord: nu sunt un erou.

Martinez se ridică și își împinge scaunul înapoi. Ceea ce spune apoi mă sperie de moarte.

— Deci continui să afirmi că nu o cunoști pe Nicole Markham, cu toate acestea ea ți-a spus numele. Mai am o singură întrebare pentru tine: cât de mult îți dorești un copil?

— Nu răspunde, Morgan.

Jessica se întoarce spre Martinez și se răstește:

— Ajunge. Dacă nu îmi puneți sub acuzare clienta, noi plecăm.

Martinez ne face semn spre ușă.

— Puteți pleca. Vom discuta curând din nou, sunt sigură. E uimitor ce poți fi prins făcând când crezi că nu te vede nimeni.

Jessica își întoarce capul spre mine, făcându-mi semn să o urmez afară. Buzele ei sunt strânse într-o linie subțire.

Protejeaz-o.

Iubește-o pentru mine, Morgan.

Femeia asta, Nicole, știa că voi fi la Grand/State. M-a ales pe mine. Nu știu de ce, dar voi afla. Nu voi face aceeași greșeală de două ori. Nu am de gând să stau aici fără să fac nimic în timp ce lumea întreagă decide că sunt o persoană îngrozitoare.

Jessica mă ia de braț.

— Să mergem, spune.

Părăsesc încăperea. Nu vreau să mai ajung niciodată în camera aceea. Sunt sătulă de detectivi, de poliție și de poveștile pe care ei le spun fără să știe nimic despre mine. De data asta nu am de gând să accept. De data asta am de gând să îmi reabilitez numele o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL ȘASE

NICOLE

Înainte

Sudoarea se aduna între sânii lui Nicole și îi picura în spatele gâtului. Soarele de dimineață se strecura printre draperiile crem de mătase, razele lui strălucitoare iritându-i ochii încețoșați, inflamați. Nu știuse ce înseamnă insomnia până când nu avusese copilul. Nu doar din cauza lui Quinn, căreia părea să îi fie foame din oră în oră, dar Nicole stătuse trează toată noaptea urmărind-o obsesiv, asigurându-se că respira în continuare. De fiecare dată când fetița ei își închidea ochii frumoși, de culoarea celui mai adânc ocean, Nicole o veghea. Uneori chiar o scutura ușor, trezind-o pentru a se asigura că trăiește.

Lucruri îngrozitoare se petreceau când nimeni nu era atent.

Adolescentă fiind, ea nu înțelesese niciodată de ce era Donna atât de neliniștită tot timpul. Rafturile din sufragerie erau pline cu cărțile ei pentru părinți, având colțurile îndoite. Făcea diagrame și notițe despre somn și orare pentru schimbarea scutecelor. Nicole se gândise că erau peste tot. Amanda era cel mai dulce, cel mai mulțumit copil. Acum că o avea pe Quinn, ea înțelegea grijile pe care și le făcea Donna. Nu se putea gândi decât la scenarii nefaste. Dacă Quinn se îneacă cu laptele? Dacă Nicole o scăpa? Dacă o strângea prea tare?

Transformarea din președintele eficient, încrezător în proaspăta mamă agitată, nesigură era covârșitoare. Nicole nu mai era sigură că se mai recunoaște.

Își strânse pleoapele, rezemându-se de tăblia albă metalică a patului, încercând să facă față valurilor de amețeală. Quinn plânse în pătuțul ei, cerând să fie luată în brațe. Nicole deschise ochii pentru a se uita la Quinn, dar o văzu doar pe Amanda.

Dintr-odată, era iarăși dădaca de șaptesprezece ani mergând încet pe holul îngust către Amanda, care se afla în camera copilului. Nicole intenționase doar să închidă ochii pe canapea pentru o clipă, dar cumva

adormise pentru mai mult timp. Ora alocată somnului se terminase, dar Amanda dormea încă, ceea ce era ciudat. Nu mai dormise niciodată atât de mult înainte – trei ore întregi. Nicole deschise ușa camerei copilului. Deasupra patului se învârtea caruselul cu fluturași care o adormea întotdeauna pe Amanda. Se auzea ușor, mângâietor, fără oprire, cântecul *Rock-a-Bye Baby*[9], Nicole se apropie de pătuț. Amanda părea atât de liniștită. „Să nu trezești niciodată un copil care doarme”, îi spusese Donna de nenumărate ori. Iar neexperimentata Nicole făcuse întocmai ceea ce i se spusese. Asta era sarcina ei.

Dar ceva nu era deloc în regulă. Copilul era prea țeapăn. Nicole se aplecă pentru a o ridica pe Amanda, și când buclele ei întunecate atinseră obrajii bebelușului, acesta nu deschise ochii și nu chicoti, așa cum făcea de obicei. Brațele acelea micuțe nu se întinseră după ea. Amanda nu mișca.

Nicole o ridică din pătuț și îi puse mâna pe frunte. Copilul era rece. Cu inima bătându-i puternic, Nicole se prăbuși în genunchi. Așeză cu grijă corpul micuț, lipsit de vlagă pe podea, apăsându-și gura pe cea a bebelușului și vârfurile degetelor pe pieptul fragil, îngust. *Te implor, te implor, te implor,* spuse cu voce tare.

Pieptul o înțepa atât de tare încât crezu că va avea un atac de cord. Se târî până la telefon și formă 911, iar următorul lucru pe care și-l amintea era o mască de oxigen care îi acoperea gura și nasul.

— Ce ai făcut? uriașe Donna când apăruse și o găsise pe Nicole pe o targă. Ești o criminală!

Atunci aflase că Amanda murise.

Și că era vina ei.

Nu îi putuse spune lui Greg nimic din toate astea. Desigur, o parte din îngrijorarea și panica pe care le simțea după nașterea lui Quinn erau normale. Dar el nu ar fi înțeles niciodată profunzimea spaimei sale, motivul real. Nu putea uita nicio clipă că lui Quinn i se putea întâmpla ceva îngrozitor. Și din acest motiv, Nicole nu o scăpa niciodată din ochi. Va fi mama perfectă. Acesta era țelul ei. Dar când își exprima orice urmă de îngrijorare, Greg spunea doar:

— Urmează-ți instinctele materne.

Cum ar fi putut să facă asta, când nici măcar nu era capabilă să își alăpteze bebelușul? Oricât de tare s-ar fi străduit, nu avea suficient lapte. Era atât de dezamăgită de ea însăși; la rândul său, Greg era frustrat, distant și vorbea foarte puțin cu ea. Iar când își exprimase îngrijorările, el o

respinsese.

— Nu înțelegi, Greg, îi spusese ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Laptele matern conține anticorpi vitali în lupta cu infecțiile. Pentru fetiță ar scădea și riscul de astm. Ar proteja-o, iar eu nu pot face asta!

— Eu nu am fost alăptat, și m-am descurcat bine.

Greg o luase în brațe, dar ea nu se putuse opri din plâns.

— Nic, trebuie să te liniștești. Ești o mamă minunată, iar Quinn este sănătoasă. Și ce dacă va răci de mai multe ori? Totul va fi bine.

Nu era bine, totuși. Și Amanda fusese sănătoasă.

Acum Nicole putea să îl audă pe Greg agitându-se la parter, pregătindu-se pentru muncă. Se gândi să îl roage să urce și să țină copilul așa încât ea să poată face un duș și să se îmbrace, dar hotărî că se putea descurca singură.

Își puse o mână pe stomacul încă sensibil încercând să inspire și să expire lent, dar incizia o durea. Iar respiratul adânc nu mai era potrivit cu veșnicele atacuri de panică. Aceste atacuri nu se declanșau doar din cauza lui Quinn. Nu, nici pe departe. Se putea descurca cu plânsetele fetiței ei. Acestea indicau un copil sănătos, plin de viață. Dar ceea ce încă o speria era numele acela de pe pătuț: *Amanda.* Nu putea scăpa de senzația că era urmărită. Sau că văzuse lucruri care nu erau cu adevărat acolo. Fusese cu adevărat Donna în fața ușii camerei ei de la spital? Era în Chicago acum? Dacă da, ce voia? Recompensă? Răzbunare? Și dacă era așa, cât de departe era dispusă să meargă pentru a o obține?

De două săptămâni Tessa trecea pe la ea aproape zilnic, aducând mostre de ulei de la Breathe și încercând orice tehnică *mindfulness* pentru a o ajuta pe Nicole, dar nimic nu funcționa. În sfârșit, cu câteva zile în urmă, când Greg era la muncă, ele stăteau pe canapeaua din living, Tessa ținând-o în brațe pe Quinn deoarece Nicole nu putea respira. Sudoarea îi curgea pe față și își strângea cu o mână pieptul în încercarea de a-și mai ușura durerea îngrozitoare.

— Nic, cred că trebuie să mergi la doctor. Știu că nu vrei să iei din nou medicamente, dar îți dai toată silința.

— Urăsc medicamentele, Tess. Trebuie să fiu alertă, spusese ea cu vocea sugrumată.

— Nu ești alertă, totuși. Iar medicamentele s-au schimbat mult în ultimii câțiva ani. Te rog. Pentru Quinn. Vorbește cu doctorul tău.

Disperată, Nicole făcuse așa cum îi ceruse Tessa. Doctorul ei îi

prescrisese imediat Xanax, asigurând-o că era varianta cea mai sigură. De patru zile Nicole își luase pastilele după cum îi fuseseră prescrise. Acum era sigură că nu va mai putea niciodată să supraviețuiască o zi fără ele. Disperată, le căută pe noptiera de mahon lustruită manual pe care decoratoarea lor o luase dintr-un magazin elegant de pe North Clybourn Avenue. Dar nu reuși să găsească omniprezentul flacon cu comprimate albe pe care îl ținea mereu lângă pat.

Se ridică, ținându-se de marginea noptierei pentru a nu leșina. Se rostogolise cumva flaconul pe podea? Nimic. Era atât de obosită că nu putea gândi limpede. Mutase flaconul și uitase?

Deschise sertarul noptierei pentru a vedea dacă nu pusese din greșeală flaconul înăuntru. Nicio pastilă. Doar un ghemotoc mototolit de hârtie lângă o carte cu coperta cartonată. Nicole îl scoase. Ultima scrisoare de la Donna. Scrisoarea pe care Nicole era sigură că o lăsase în biroul ei de la Breathe.

Nu meriți o fetiță. Ești o criminală. Nu o poți proteja.

Cum ajunsese în casa ei? Îl adusese acasă chiar ea și uitase? Sau îl pusese cineva acolo?

Quinn plânse din nou. Nicole puse hârtia înapoi în sertar și îl închise trântindu-l.

— Mami este aici. Sunt aici, spuse, cu respirația greoaie.

Se aplecă peste pătuț pentru a-și legăna copilul. Stomacul i se strânse. Nu știuse că recuperarea după o cezariană va fi atât de dureroasă. Nu știuse că dragostea pe care o simțea pentru Quinn o va învălui cu totul.

Cu Quinn în brațe, Nicole reuși să ajungă la baie. Deschise geamul dulapului în timp ce încă își ținea copilul. Flaconul de medicamente era acolo. O cuprinse un val de ușurare. Asta însemna să fii mamă pentru toată lumea? O permanentă stare de teamă și panică? Transformând peste noapte un adult pe deplin încrezător într-o persoană neîngrijită, îngrozită, agitată, distrasă? Nu avea prieteni care să fie părinți și, cu toate că o parte dintre angajații ei aveau copii, Nicole nu avea o relație personală cu ei, așa că nu îi putea întreba. Și nu o putea întreba nici pe mama sa. Gândul acesta o făcu să simtă în inimă o durere ascuțită.

Quinn încă mai plângea. Nicole o duse din nou în pătuțul din dormitor și înghiți pastilele fără apă, știind că va mai dura puțin până când mintea i se va limpezi. Telefonul mobil al lui Greg sună la parter. Tonul de apel al telefonului lui – *Misiune imposibilă* – obișnuia să o facă să își dea ochii

peste cap și să chicotească. Dar în ultimul timp nimic nu o mai făcea să chicotească.

La parter, îl auzi răspunzând la telefon. Greg râdea pe înfundate; ea era sigură că vorbea cu o femeie. Nu îl mai auzise râzând în felul acesta în ultima vreme, cu ea. Nu de când se născuse copilul. Nicole nu mai era deloc amuzantă de când devenise mamă.

Își ridică fiica susținându-i cu degetele capul fragil. Apoi ajunse până în capul scărilor și coborî cu grijă până la parter, târându-se. Fu umilitor să trebuiască să procedeze astfel, iar durerea îi radia în stomac la fiecare mișcare, dar era mai bine decât să se prăbușească cu capul înainte pe marmură și să îi zdrobească craniul lui Quinn.

— Calmează-te, spuse ea cu voce tare pentru a alunga gândul terifiant.

Se gândi la pastilele rătăcite. Când lăsase punga albă cu medicamente pe masa din bucătărie după ce se întorsese de la doctor, Greg spusese:

— Ai refuzat anestezia epidurală, dar ai de gând să iei Xanax?

— Am avut întotdeauna o mică problemă cu anxietatea, dar a fost ușor de gestionat pentru o lungă perioadă de timp, replicase Nicole, mărturisindu-i mai multe decât îi spusese până atunci.

— A început după ce părinții mei au fost omorâți. Am început să iau Zoloft în timpul facultății, dar m-am oprit cu mult timp în urmă. Mă făcea să mă simt adormită și confuză. Acum doctorul mi-a explicat că Xanax este mai bun și absolut sigur să îl iau cât timp am grijă de Quinn.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai luat medicamente pentru anxietate.

El își masă fruntea, apoi mângâie ușor partea din spate a gâtului lui Nicole.

— Nic, știu că ești dependentă de muncă, dar niciodată nu te-am văzut atât de aproape de limită. Mă îngrijorezi.

— Nu-ți face griji, sunt bine, spusese Nicole în timp ce scotea capacul flaconului și lua două comprimate.

Acum ajunse la treapta inferioară, ținând-o ferm pe Quinn în îndoitura brațului, așa că putu să îl folosească pe celălalt pentru a se ridica. Să ajungă la parter era epuizant, dar pe de altă parte îi făcea bine să facă mișcare. Cât de mult iubea această casă. Clădirea de trei etaje din rocă gri, vulcanică, de pe East Bellevue Place era o operă de artă, o proprietate excelentă în districtul istoric Gold Coast. Plătită în numerar și total diferită de casa de cărămidă cu două etaje din North Kenwood pe care ea și fratele ei Ben s-au zbătut să o păstreze după moartea părinților lor. În cele din urmă moștenirea

nu putuse ține pasul cu spărturile din acoperiș, boilerul defect și subsolul inundat. Vânduseră casa familiei după ce Nicole se întorsese din Kenosha. Ea se mutase în căminele Universității Columbia, iar Ben își luase un mic apartament aproape de facultatea de medicină.

Nicole trecu prin livingul de un alb imaculat, decorat cu oțel și sticlă – doar linii clare, niciun pic de dezordine – și văzu că lalelele violet pe care le păstra mereu proaspete în vaze de cristal Lalique muriseră, petalele lor formând pe podea o mică moviliță tristă. Ea amânase echipa de curățenie pe care o folosea pentru a ține casa curată. O deranja prezența străinilor în această perioadă.

Greg era în bucătărie bând o cană de cafea, cu telefonul la ureche. Se îmbujoră și încheie convorbirea când observă că Nicole îl privește. De ce în ultimul timp el închidea repede ori de câte ori intra în cameră?

— Cu cine vorbeai? întrebă ea.

— Cu secretara mea, m-a sunat în legătură cu un portofoliu de clienți.

Greg își șterse mâinile de pantalonii de la costum, un obicei care ei i se părea înduioșător. Era o mică fisură în înfățișarea lui încrezătoare, care o făcu să se simtă de parcă nu era singura care avea defecte.

— Are multe de învățat într-un timp foarte scurt și are nevoie de ajutor.

Și ea era o proaspătă mamă care avea nevoie de ajutor, se gândi Nicole. Dar nu o spuse. Ochii lui Greg o cercetau amănunțit. Ea își putea imagina ce vedea – petele roșu-albăstrui de sub ochi; părul neîngrijit, lipsit de viață; aceeași pantaloni de yoga Breathe și același tricou alb pe care le purta de câteva zile. Cum putuse ea să creeze un imperiu de milioane de dolari, dar să nu găsească energia necesară pentru a face un duș și a-și schimba hainele?

— Trece Tessa pe aici astăzi?

Nicole ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. De ce?

— Ți-ar prinde bine o companie feminină. De fapt mă gândeam că ar trebui să găsim o persoană care să ne ajute cu adevărat, să o plătim, așa încât tu să ai mai mult timp pentru tine. Chiar o zi la spa. Putem merge împreună, așa cum obișnuiam.

Pieptul o înțepă. Greg pur și simplu nu înțelegea. Ea nu voia să o părăsească pe Quinn nicio secundă. În ochii lui ea observă o tristețe pe care nu o mai văzuse acolo niciodată, de parcă scânteia se stingea. Își aminti cum se luminase fața lui când îl luase prin surprindere cu biletele de clasa

întâi la Paris, cu ocazia primei lor aniversări. Cum abia reușiseră să ajungă în camera de hotel înainte de a-și smulge unul altuia hainele, și cum o ținuse de mână pe fiecare stradă pietruită pe care hoinăriseră.

Greg o ceruse în căsătorie la doar șase luni după ce începuseră să se întâlnească. Într-un genunchi pe holul sediului firmei Breathe, în fața tuturor angajaților ei, el spusese:

— Nu am mai cunoscut pe cineva care să trăiască cu atâta încredere și pasiune ca tine. Vreau să îmi împart viața cu tine.

Unde era încrederea ei acum? Când al patrulea magazin internațional Breathe se deschisese în Singapore, Greg făcuse o rezervare, pe numele lui Nicole, la Everest, restaurantul ei favorit. O așteptase o oră singur acolo, la al patruzecilea etaj al Mercantile Exchange din Chicago, pentru că ea era într-o teleconferință. Greg nu se supărase. Ar fi așteptat-o o veșnicie, pe atunci. Acum se simțea atât de îndepărtată de el. Dar nu știa dacă era doar din cauza ei.

— Ești atât de obosită, Nic. Chiar cred că ar trebui să ne luăm o bonă.

— Fără bone, spuse ea imediat și își apăsă podul palmei pe frunte, o durere puternică sfredelindu-i tâmplele.

— Știi ce s-a întâmplat cu pastilele mele? Nu erau lângă pat.

Greg se încruntă.

— Le-ai lăsat aici jos în cămară lângă laptele praf și le-am dus în dulapul de medicamente din baie.

Nicole se strădui să își amintească. Acela era locul unde le lăsase? Nu își mai amintea nici măcar să se spele pe dinți.

Greg îi aduse o sticlă caldă de lapte, iar ei îi dădură lacrimile. Acest mic gest de bunăvoință o făcea să își dorească să se prăbușească în brațele lui. Dar nu voia să pară slabă. Trebuia să se stăpânească.

Quinn plângea. Nicole strecură sticla printre buzele trandafirii ale fetiței, iar bucătăria deveni atât de tăcută încât Nicole aproape plânse de ușurare. De fiecare dată când copilul ei scotea țipătul acela sfâșietor ea se simțea vinovată.

Telefonul îi vibră în buzunarul pantalonilor de yoga. Fusese ideea strălucită a Tessei să adauge buzunare colecției de primăvară din anul trecut.

Greg o luă pe Quinn din brațele ei și îi zâmbi fiicei lui. Pentru un scurt moment, Nicole se desfătă în sânul micii sale familii. Totul va fi bine. Fusese o schimbare majoră. Dar vor trece peste asta. El pusese mereu

cariera ei pe primul plan deoarece înțelegea cât de mult însemna Breathe pentru Nicole – pentru ei amândoi și visurile lor despre succes, împreună puteau să facă orice.

Își scoase telefonul din buzunar. Era un mesaj de la Tessa, singura persoană cu care putea vorbi în perioada aceea.

Pot să vin mai târziu? Am putea ieși la o plimbare. Am cumpărat o rochiță pentru Quinn.

Nicole răspunse la mesaj:

Nu sunt sigură reușesc să fac față unei plimbări, chiar acum. Dar treci pe aici după muncă. Te rog.

Își ridică privirea din telefon. Greg și Quinn nu mai erau în bucătărie.

Brusc un sunet strident, metalic sparse tăcerea – *Rock-a-Bye Baby,* cântecul de leagăn pe care ea nu i-l cântase niciodată fiicei sale deoarece îi amintea de Amanda și de acea înspăimântătoare zi de vară. Nicole îngheță.

De unde venea? Ea și Greg nu deschiseseră încă niciuna dintre jucăriile muzicale pe care le primiseră.

Melodia stranie se opri.

— Dragă, îl strigă ea pe Greg. Ai auzit?

— Ce să aud? strigă și el, din living.

Oare își imaginase doar?

Mâinile îi tremurară violent. Sunase de parcă venea de la etaj.

Ca să nu o mai privească Greg de parcă ar fi fost nebună, Nicole hotărî să cerceteze ea însăși. Bazinul îi pulsă de durere când merse la scări și începu să urce. Aborda fiecare treaptă de parcă era un munte. Ajunse în capul scărilor, triumfătoare.

La etaj, liniște. Se pregătea să coboare din nou când timbrul lent, sinistru al cântecului de leagăn începu să se audă din nou. Venea din camera copilului. Nicole deschise ușa.

Florile de cireș ale tapetului păreau că urcă pe pereții gri, de culoarea porumbeilor, încadrând un sertar alb umplut cu animale de pluș. Era o cameră de vis, perfectă pentru fetița ei. Dar învârtindu-se în cercuri domoale deasupra patului era un carusel cu fluturași în culori pastelate, unul pe care Nicole nu îl mai văzuse de aproape douăzeci de ani. Era exact aceeași jucărie care fusese atârnată deasupra pătuțului Amandei cu mulți ani în urmă, caruselul căruia Donna îi schimba bateriile în fiecare săptămână.

Când creanga se va rupe, leagănul va cădea…

Cântecul se opri. Nicole cercetă fiecare colț al camerei. Cine făcuse asta? Se mai afla cineva acolo? Dar camera era goală, iar caruselul amuțise.

În cele din urmă îi reveni vocea:

— Greg! Vino aici!

Auzi zgomotul puternic al pașilor lui urcând treptele în grabă. El apăru gâfâind în ușă, cu Quinn în brațe.

— Ce e?

— Asta.

Tremurând, ea făcu semn spre carusel.

— Care e problema, Nic? întrebă el. Este doar caruselul.

— Ne-a dat cineva asta? vru ea să știe.

Quinn începu să plângă din nou, iar Nicole își dori cu disperare să o strângă în brațe. Dar tremura atât de tare încât se temu să o ia.

— De ce este aici? De unde a apărut?

Greg o privi uluit:

— Glumești?

Ea își apăsă cu o mână stomacul cuprins de o crampă.

— Ce vrei să spui?

El merse la pătuț și o așeză pe Quinn înăuntru. Nicole se sprijini de perete și se lăsă să alunece de-a lungul lui până ajunse pe podea.

— Hei! spuse Greg când observă groaza de pe fața ei.

Se așeză lângă ea.

— Este în ordine.

El îi așeză cu blândețe mâna pe genunchi. Era prea amabil, în timp ce ea era pe punctul de a se prăbuși.

— Nic, *tu* ai cumpărat caruselul acela.

Nicole se îndepărtă de el.

— Nu am făcut-o!

— Draga mea, ai făcut-o. Ai lăsat comanda de pe *eBay* listată pe masa din living acum câteva zile. Tu l-ai comandat. Eu l-am instalat, pentru ca tu să ai un lucru mai puțin de făcut. Cu ce am greșit?

Umerii lui căzură.

Ea simți furnicături, mii de insecte alergându-i în jos pe brațe. Nicole nu cumpărase de pe *eBay* nimic, niciodată în viața ei. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi cumpărat niciodată *acel* carusel. Niciodată.

Își simțea gâtul de parcă ar fi înghițit sticlă pisată. Numele de pe cartonaș, roșcata din fața camerei ei de la spital, pilulele dispărute, și acum,

caruselul. Își pierdea mințile?

Putea să vadă cum Greg se străduia să își păstreze calmul, dar pe fața lui se citea nerăbdarea.

— Nicole, nu e mare lucru. Și eu uit lucruri.

El se ridică cu grijă și merse la pătuț, adulmecând-o pe Quinn.

— Are nevoie să fie schimbată. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec la muncă.

Apoi se întoarse și își înfășură brațele în jurul trupului ei înghețat.

— Ai nevoie de mai mult somn, iubito. Ce spui dacă vin acasă puțin mai devreme și o iau pe Quinn la o plimbare pentru ca tu să te odihnești?

— Nu, nu-ți face griji. Vine Tessa.

Apoi se încruntă la el, amintindu-și de vocea lui râzând la telefon.

— Greg, știu că ești aici, așa că de ce mi se pare că nu ești? Ca și cum nu ai fi cu adevărat prezent.

El îi masă cu putere tâmplele.

— Nic, m-am oferit să îi fac o baie. Să îi schimb scutecele. Te las să dormi la sfârșit de săptămână. Întotdeauna spui nu sau doar mă ignori.

Despre ce vorbea? Ea nu își putea aminti nici măcar o singură dată când el ar fi propus ceva de genul acesta.

Greg o privi cu tristețe și se ridică de pe podea.

— Tessa spune că nu ai luat niciodată legătura cu biroul tău și că umbli prin casă ca un zombi. Te rog verifică dacă ea nu ar putea veni mai devreme, să nu stai aici singură. Îmi fac griji pentru tine. Vreau să te simți fericită și în siguranță cu Quinn.

Nu o vei putea proteja.

— Este mai în siguranță cu mine decât cu oricine altcineva! strigă Nicole.

Dar nu mai era atât de sigură că asta era adevărat.

CAPITOLUL ȘAPTE

MORGAN

Jessica și cu mine suntem în Mercedes-ul ei alb. Mă conduce acasă după ce am trecut în goană dincolo de mulțimea de reporteri din fața sediului poliției. Aceștia căutau deja informații despre sinuciderea bine-cunoscutei președinte de companie. Chiar prin geamul mașinii, îi pot auzi strigând întrebări:

— Erați pe peron?

— A fost împinsă?

— Unde este copilul?

În timp ce aparatele lor de fotografiat se declanșează frenetic, mă întreb dacă poza mea va fi publicată. O vor vedea în presă colegii și foștii mei prieteni? O va vedea și mama? Sunt deja o paria, dar acum să mi se întâmple asta? Ultimul lucru de care am nevoie este să mă aflu din nou în lumina reflectoarelor.

Ieșim din parcare și trecem de semafor pentru a întoarce pe West Division Street. Jessica e atentă la drum, pentru a mă duce în siguranță acasă, în apartamentul meu din clădirea maro, de cărămidă, de pe North Sheridan Road.

— Cum s-a putut întâmpla asta? întreb. Doar mă duceam acasă. Iar Martinez crede cu adevărat că i-am smuls copilul și am împins-o pe Nicole Markham de pe marginea peronului? Din ce motiv?

— În acest moment ești doar un suspect. Martinez va încerca să găsească legătura dintre tine și Nicole. Exact asta intenționez și eu să fac, imediat ce mă întorc la birou. Dacă te contactează reporterii, să nu dai nicio declarație.

— Nu am nimic să le spun. Nu știu nimic.

Mă ghemuiesc pe scaunul meu, dorindu-mi să dispar.

Când oprim în dreptul clădirii în care locuiesc, arăt spre parcarea din spate.

— Ia-o pe acolo. Voi intra pe ușa din spate.

Jessica intră pe aleea îngustă, întunecată. Pe consola dintre noi telefonul ei sună, speriindu-mă. Își ia o mână de pe volan pentru a-l ridica.

— Bună, Barry.

Barry este detectivul Jessicăi. Ea se schimbă la față în timp ce îl ascultă. La un moment dat se uită la mine, dar nu sunt sigură dacă privirea ei este neliniștită sau încrezătoare.

Încheie convorbirea și parchează mașina.

— Ești pe YouTube. Un tată care își lua fiul de la primul lui meci de baseball își înregistra copilul pe peronul de la Grand/State. A prins ce s-a întâmplat între tine și Nicole. Polițiștii au retras înregistrarea video, dar Barry a reușit să o copieze înainte. Mi-o trimite acum pe e-mail.

Îmi îndrept spatele.

— Asta e o veste bună, nu? Dovedește că mi-a dat copilul exact așa cum am declarat.

Jessica nu răspunde. Frica îmi inundă pieptul. Ea aprinde lumina în mașină, apoi încarcă materialul video și întoarce telefonul către mine așa încât să putem vedea amândouă ecranul. Mă pregătesc să privesc săritura lui Nicole. Dar nu sunt deloc pregătită pentru ceea ce văd.

Înregistrarea este de slabă calitate, dar recunosc peronul metroului. Un băiat blond în jur de șapte ani zâmbește la cameră, ținând strâns în mâna ridicată o mănușă de baseball. În colțul din dreapta al ecranului o văd pe Nicole și mă pot vedea și pe mine. Nicole se îndreaptă direct spre mine, cu copilul lipit de ea. Eu sunt o siluetă în alb, încremenită de uimire, cu geanta atârnată pe umăr.

Nicole se înghesuie lângă mine, prea aproape de marginea peronului. Suntem una lângă cealaltă. Mâna ei stângă se mișcă spre șoldul meu. Atunci să îmi fi lipit biletul pe geantă?

Este uimitor ce poți fi prins făcând când crezi că nimeni nu te vede.

La asta se referea Martinez? Știa despre înregistrarea video când mă interoga la secție?

Nicole pășește în fața mea, cu spatele la șine. Este un moment când silueta mea este parțial acoperită de a ei. Ea face un pas mic înapoi, iar eu sunt din nou vizibilă, ținând copilul. Știu că nu i-am luat eu copilul, dar brațele noastre se mișcă aproape în același timp și este greu să înțelegi exact ce se întâmplă. Altcuiva i se poate părea că am făcut-o. Pe ecran, eu privesc în jos spre Quinn care se află în brațele mele, iar Nicole se retrage cu încă un pas, chiar pe marginea peronului. Niște navetiști trec prin fața camerei, acoperindu-ne pe amândouă pentru o clipă apoi apărem din nou. Nicole pare surprinsă, apoi brațele ei flutură în aer, iar între mine și cameră se

interpun mai mulți oameni. Ea cade cu spatele dincolo de peron și dincolo de marginea ecranului care înregistrează. Metroul intră cu viteză în stație.

Scena căderii ei este ca un pumn în stomacul meu. Înregistrarea video se termină, iar Jessica respiră adânc. Îmi scutur capul atât de tare și atât de repede încât sângele circulă periculos de rapid.

— Nu, nu, nu. Acest video nu arată ce s-a întâmplat în realitate! Ea mi-a *dat* copilul, dar nu se vede partea aceea. Și nu am împins-o eu. Jur că nu am împins-o eu. Erau atât de mulți oameni. Trebuie să fie un martor care a văzut ce s-a întâmplat cu adevărat.

Strâng mânerul ușii, dorindu-mi mai mult decât orice să ies din spațiul acesta închis. Să scap de coșmarul în care m-a aruncat Nicole Markham.

Jessica își pune telefonul în poală.

— Deci înțelegi acum de ce te-a interogat Martinez? Nu este limpede cum a sfârșit Nicole. Ea s-a îndepărtat de tine. Nu suficient de departe ca tu să nu poți ajunge la ea, dar suficient pentru ca eu să pot folosi asta ca o dovadă dezincriminatorie că ea a sărit. Dar, Morgan, nimic din toate astea nu explică de ce îți știa numele, și asta nu e bine.

Nu mai pot respira. Acest video m-a speriat atât de tare. Chiar propria mea mamă crede că sunt vinovată pentru că l-aș fi ajutat pe Ryan să escrocheze victime nevinovate, pentru economiile lor. Așa că de ce nu ar crede niște oameni total străini că am împins spre moarte o femeie?

Jessica mă studiază.

— Este ceva ce nu-mi spui? Trebuie să știu totul ca să te pot ajuta.

— Nimic. Nu o cunoșteam deloc.

Îmi apăs o mână pe ochi, dorindu-mi ca toate astea să fie un coșmar.

Dar nu este, și trebuie să fac față. Îmi amintesc copilul. Nu pot uita ochii lui Nicole sfredelindu-mă. Era o mamă disperată să își protejeze copilul. Dar de ce anume? Dacă persoana la care se află copilul este chiar persoana de care se temea Nicole?

— Trebuie să știu unde este Quinn.

Jessica își scarpină nasul.

— Nu, nu trebuie. Dacă insiști că nu o cunoști pe Nicole, atunci fetița nu contează atât de mult pentru tine, nu?

Ea își pune mâna pe brațul meu.

— Tot ce trebuie să faci este să mă ajuți să construiesc o apărare, deoarece cred că vei avea nevoie. Nu aveai niciun motiv să îi dorești moartea directoarei generale a companiei Breathe. Dar gândește-te. Ești

sigură că nu ai mai întâlnit-o niciodată pe Nicole? Trebuie să existe o explicație pentru faptul că te-a abordat.

Mi-aș dori ca răspunsul să fie atât de simplu. Mi-aș dori să cunosc răspunsul.

Capul îmi explodează de durere.

— Jessica, dacă eu sau Ryan avem vreo legătură cu asta, ce mi se poate întâmpla?

Partea din spate a clădirii este în beznă totală. Jessica a oprit mașina, a stins farurile. De aici abia pot să văd ușa. Oricine s-ar putea ascunde în spatele lăzii de gunoi fără să fie văzut. Ar putea fi pregătit să sară asupra noastră imediat ce ieșim din mașină.

Jessica își strânge buzele.

— Să spunem doar că va trebui să fii foarte atentă până când lămurim lucrurile. Între timp voi începe să cercetez trecutul lui Nicole și orice legătură pe care ar putea-o avea cu tine.

Îmi trece prin minte un gând.

— Jessica…

— Ce e?

— Crezi că femeia asta Nicole știa cumva cât de mult îmi doresc un copil?

Jessica mă privește de parcă aș fi ori nebună, ori periculoasă, ori amândouă.

— Nu știu, spune, cu voce plată și rece.

Dar adevărul este că Nicole chiar *știa* cu câtă disperare îmi doresc un copil. Am putut să văd asta în ochii ei.

Știu cât de mult îți dorești. Nu lăsa pe nimeni să o rănească.

Și, indiferent cât de tare mă mint acum, spunând că nu voi avea niciodată un copil după tot ce s-a întâmplat cu Ryan, adevărul este că mă gândesc la asta de fiecare dată când văd o mamă cu un copil. Mă simt sfâșiată de invidie până în adâncul sufletului. Mă gândesc la asta de fiecare dată când aud copiii chicotind și stropindu-se cu apă la Foster Beach, lângă apartamentul meu. Mă gândesc la asta de fiecare dată când merg la culcare și mă trezesc singură.

Iubește-o pentru mine, Morgan.

De ce eu?

Jessica aprinde faza lungă. Probabil se întreabă de ce mai stau acolo, privind absentă pe geam. Își ridică bărbia spre ușa din spate a clădirii.

— Vrei să vin sus cu tine?

Scutur din cap. Am încredere în Jessica, chiar dacă ea nu are încredere deplină în mine. Este a doua oară când, datorită ei, ies liberă din aceeași secție de poliție. Dar nu am fost cu adevărat liberă. Iar acum, ce se va întâmpla? Ce vor crede oamenii? Aș vrea să nu mă intereseze. Dar desigur că îmi pasă. Mă simt foarte singură.

Ne spunem „noapte bună" și mă îndrept spre casă. Ușile liftului se deschid la etajul meu și pășesc pe hol, iar sandalele îmi alunecă puțin pe covorul ieftin de culoarea fainii de ovăz. Deschid ușa apartamentului meu și, ușurată, aproape că mă prăbușesc pe podeaua de lemn. În sfârșit sunt acasă, întâmpinată de pereții în culoarea salviei și de tăcere.

La Haven House câștig puțin mai mult decât salariul minim, și o clauză de sinucidere anulează polițele de asigurare pe care Ryan și cu mine le-am menținut pe parcursul celor șase ani de căsnicie. Conturile noastre comune au fost golite pentru despăgubirea tuturor persoanelor de la care el a furat. Mi-am vândut toate bijuteriile, cu excepția câtorva, care au aparținut bunicii mele, și toate hainele de firmă, dar nu va fi niciodată de ajuns pentru a ne achita față de toți oamenii pe care Ryan i-a distrus. Mama a refuzat să primească vreun ban de la mine.

— Răul e deja făcut, Morgan, spusese ea.

Tatăl meu m-a învățat să deschid un cont privat, unde pun deoparte o jumătate din salariul meu, de ani de zile. Am oferit victimelor înșelate de Ryan cât de mult am putut din economiile mele, rămânând doar cu cât să-mi permit onorariul lui Jessica, chiria și necesitățile de bază. Pentru mine este suficient. Nu mi-am dorit niciodată să fiu bogată. Tot ce mi-am dorit a fost o familie.

Privesc prin micul meu apartament – două dormitoare strâmte, o bucătărie foarte mică și o baie cu duș și cadă. Am o canapea fucsia la mâna a doua. Culorile luminoase ajută la risipirea tristeții care îmi apasă sufletul. Mă prăbușesc pe canapea și mă odihnesc pentru o clipă. Atunci îmi vine o idee. Îmi golesc geanta. Poate Nicole a lăsat acolo un alt indiciu, orice care m-ar putea ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat cu adevărat la Grand/State și din ce motiv.

Dar îndată ce portmoneul, telefonul, cheile mașinii, rujul, guma de mestecat, spray-ul paralizant, biletul purpuriu și scamele sunt împrăștiate pe canapea, geanta mea rămâne goală. Deci acest bilețel este tot ce am pentru a merge mai departe. Numele „Amanda", care nu înseamnă nimic pentru

mine. Este sora lui Nicole? O prietenă? Dacă nu este copilul lui Nicole, atunci cine este?

Îndes totul la loc. Pielea îmi miroase a transpirație, tristețe și teamă, mirosul unui animal prins în capcană.

Am nevoie să mă simt curată. Mă îndrept spre baia mea simplă și dau drumul la apă cât de fierbinte pot suporta. Mă dezbrac și intru sub duș. Mă frec fără milă. Nu pot opri cojirea pielii uscate, aspre din zona gâtului. Îmi simt clavicula ascuțită și șoldurile osoase. Mi-e dor de rotunjimile mele, chiar și de mica burtă de care mă plângeam cândva, dar care acum este concavă și plină de vergeturi din cauza pierderii în greutate bruște și excesive. Nu am fost niciodată slabă până când Ryan a murit. Mă doare faptul că încă îmi lipsește.

Îmi lipsește și tatăl meu. Îmi lipsesc hohotele lui de râs și glumele stupide, îmbrățișările lui puternice. Mă făcea întotdeauna să mă simt de parcă eram cea mai frumoasă și mai interesantă femeie din încăpere. Urăsc faptul că nu voi mai simți niciodată căldura lui.

Lacrimile apar brusc, abundente. Mă ghemuiesc sub duș, apa fierbinte provocându-mi pe spate înțepături de durere. Jelesc așa cum nu am mai făcut de când coșciugul tatălui meu a fost coborât în pământ. Cedez în fața tuturor pierderilor și regretelor. Le accept pe toate. Dar sunt două lucruri pe care nu le pot accepta: nu am luat acel copil și nu i-am împins mama de pe peron.

În cele din urmă, tremurând, udă leoarcă și secătuită emoțional închid dușul și mă opresc din plâns. Mă usuc și mă acopăr cu un prosop aspru. În dormitor, deschid sertarul dulapului pentru a găsi colanții și tricoul în care dorm. Le scot repede și chiar înainte de a închide sertarul văd o pereche de pantaloni roz de la Breathe. Plânsul amenință din nou să izbucnească, dar mă forțez să îl înăbuș. Destul, îmi spun. Trebuie să te aduni.

Îmi iau telefonul din geantă și laptopul de pe măsuța de cafea. În general evit să intru pe Internet, de când rețelele sociale și blogurile mi-au distrus reputația după ce Ryan a fost demascat. Dar Internetul pare a fi locul ideal de căutare pentru orice motiv pentru care m-ar fi căutat Nicole.

Mă îndrept spre camera mea și mă întind pe pat, în mijloc, chiar dacă până dimineață voi ajunge pe partea stângă așa cum fac întotdeauna, de parcă Ryan încă mai doarme lângă mine pe dreapta.

Respir adânc și îmi deschid computerul. *Banda thicker*[10] din partea de sus a motorului meu de căutare afișează: „Directorul General al Breathe

Athleisure-Wear mort la 36 ani în condiții suspecte”.

Este real și este acolo. Citesc primele cinci postări, înregistrarea video este menționată, dar a fost retrasă, așa că link-ul nu poate fi accesat. Sunt detalii insuficiente, dar ceea ce este îngrijorător este că ei nu au confirmat sinuciderea – ca și cum nu sunt siguri că ea a sărit. Este un singur rând despre faptul că poliția a interogat un suspect care a vorbit cu victima înainte ca aceasta să moară, cineva care ținea copilul lui Nicole după ce ea a ajuns pe șine. Numele meu nu este menționat. Încă. Cât timp mai am până când va apărea, inclus într-un titlu sinistru?

Să știu că se vorbește despre mine mă extenuează. Îmi închid computerul. Nu voi cerceta nimic altceva deocamdată deoarece mi se închid ochii. Nu pot gândi limpede. Voi dormi puțin pentru a mă reface, apoi voi continua să caut.

Când sună telefonul, nu știu de ce obrajii îmi sunt uzi de lacrimi, sau de ce ochii îmi sunt umflați și inflamați. Păsările ciripesc, iar soarele strălucește prin mica fereastră la care am atârnat perdele transparente de culoarea piersicii. Îmi dau seama că pentru prima dată după mult timp am dormit toată noaptea și, pentru o clipă, totul pare așa cum trebuie să fie. Apoi îmi amintesc. Grand/State. Nicole. Amanda. Quinn. Înregistrarea video.

Îmi caut telefonul pe pat și îl duc la ureche.

— Alo, mormăi, cu ochii încă închiși.

— Doamnă Kincaid, sunt Rick Looms.

Îmi trec o mână prin părul încâlcit, încă somnoroasă, când el spune:

— Avocatul lui Nicole Markham.

Nodul din gâtul meu, provocat de nerăbdare și teamă, mă împiedică să răspund. De ce mă contactează avocatul lui Nicole?

Ar fi trebuit să nu răspund la telefon.

— Am fost avocatul doamnei Markham de mulți ani. Îmi pare rău să vă anunț că a murit pe neașteptate noaptea trecută.

Nodul din gâtul meu se mărește și nu spun nimic.

— Este un șoc, sunt sigur. Pentru că este implicat un copil, a trebuit să iau legătura cu dumneavoastră imediat, în cazul în care doriți să începeți procesul.

Ce proces? Despre ce vorbește? Tot ce aud este sângele pulsându-mi violent în urechi.

— Doamnă Kincaid?

Tușesc în telefon. Gâtul mi-a devenit complet uscat.

— Scuzați-mă, răspund. Încerc să înțeleg ceea ce tocmai ați spus. Nu sunt sigură de ce m-ați contactat.

— Doamna Markham a lăsat instrucțiuni foarte clare pentru dumneavoastră în testament.

Mă ridic brusc.

— Testamentul ei? întreb neîncrezătoare.

Domnul Looms își drege vocea.

— Doamnă Kincaid, Nicole v-a lăsat custodia fetei sale.

CAPITOLUL OPT

NICOLE

Înainte

Nicole se întindea după o sticlă din dulapul din bucătărie când auzi impactul violent al sticlei care se sparge. Sări speriată, lovindu-și capul de colțul ascuțit al dulapului. Apoi îngheță. Se afla cineva în casă? Greg era la serviciu. Quinn era în brațele sale. I se învârtea capul. Era atât de amețită încât o puse pe Quinn pe podea și se încolăci în jurul ei.

Apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se fără zgomot. Auzi ecoul pașilor pe gresie. Nicole scânci, încercând să se târască către cămară, care avea o ușă ce putea fi închisă.

Pașii ajunseră mai aproape. Nu va reuși.

— Nic! Ce faci?

Picioarele delicate, încălțate cu sandale ale Tessei apărură în fața ei. Nicole își atinse fruntea, unde avea o rană de unde se prelingea sânge. Tremurând, explică:

— Am auzit un zgomot. Ceva spărgându-se, și m-am lovit cu capul de dulap. Sticla ușii de la intrare era spartă? Așa ai intrat?

Tessa aruncă o privire către holul din față.

— Nu, ușa nu are nimic.

Își încruntă sprâncenele.

— Am bătut, dar nu mi-ai răspuns, așa că am încercat clanța și era descuiat.

Îi cercetă tăietura, ochii întunecându-i-se de îngrijorare.

— Pare a fi o lovitură puternică. Te simți bine?

— Cum adică ușa era descuiată? Este imposibil!

Tonul ridicat, strident al vocii sale o făcu pe Quinn să urle.

— Taci, dragă. Mami este aici. Sunt aici, o liniști ea.

Ușa fusese încuiată. Nicole era sigură. O verificase de cinci ori după ce Greg plecase dimineață, așa cum verificase în fiecare zi după ce caruselul apăruse în camera lui Quinn cu o săptămână înainte – caruselul pe care ea îl

smulsese din pătuț și îl aruncase la gunoi, dorindu-și să nu îl mai vadă niciodată.

Cu blândețe, Tessa o ridică de pe podea pe Quinn, liniștind-o și legănând-o de parcă era propriul ei copil.

— Cred că îți simte stresul. Să ne liniștim. Sunt aici acum.

Nicole trase aer în piept. Își atinse fruntea. Sângerarea se oprise. Tăcerea era atât de plăcută. Dar văzând cât de calmă și de eficientă era prietena sa cea mai bună se simți deplasată și inutilă. Fusese atât de obsedată să o supravegheze permanent pe Quinn încât treburile zilnice deveniseră imposibil de rezolvat. Cine era? Abia se mai recunoștea.

Nu trimisese nicio fotografie a fiicei sale nimănui de la Breathe, să le-o prezinte, așa cum făcuseră ceilalți membri ai personalului său când avuseseră un copil. Nu se mai simțise atât de epuizată, de inutilă, de zeci de ani. Avea sute de e-mailuri la care nu răspunsese, apeluri telefonice nepreluate. Da, era în concediu de maternitate, dar intenționase să lucreze de acasă și să treacă pe la Breathe o dată la câteva zile. Nu călcase în propria companie de trei săptămâni. Nu putea să audă un zgomot în casă fără să se gândească că cineva le urmărea, pe ea și pe copilul ei.

Nu avea încredere în Tessa în ceea ce privește evenimentele stranii care se petreceau de când se născuse Quinn. Ar fi părut dereglată. Nu îi putea spune că era paranoică din cauză că Donna o urmărea. Și nu îi putea spune că Donna intenționa să le rănească. Nicole nu știa de ce era capabilă Donna. Sau ce plănuia.

Încă ținând copilul, Tessa îi întinse un prosop.

— Mulțumesc, Tessa, spuse Nicole ștergându-și sângele lipicios de pe frunte. Jur că am auzit ceva. Am fost atât de speriată că cineva a pătruns în casă.

Tessa fusese întotdeauna persoana căreia i se destăinuia. Simțea nevoia să explice ceea ce simțea, fără a o menționa pe Donna. Încercă să găsească cuvintele potrivite.

— Deocamdată nu sunt în apele mele. Sunt atât de neliniștită tot timpul. Nu știu ce se petrece cu mine sau cum să o rezolv.

Începuse să uite mai multe de când apăruse caruselul în camera copilului. Să se panicheze mai des. Își sprijini capul pe genunchi.

— Tess, cred că ceva nu este în regulă cu mine.

Își ridică capul și o privi pe Tessa punând-o pe Quinn în balansoarul cu vibrații – Nicole avea câte unul în aproape toate camerele, chiar dacă

arareori o lăsa pe Quinn din brațe. Tessa veni lângă ea. O ajută pe Nicole să se ridice în picioare. Era atât de confuză. Reuși să ajungă la un scaun și amețeala i se mai domoli.

Tessa stătea în fața ei.

— Cred că hormonii tăi au luat-o razna și că ești epuizată. Și, din punct de vedere legal, ești în concediu de maternitate. Lucinda și ceilalți membri ai Consiliului Director nu pot să facă nimic în privința asta. Când te vei întoarce peste trei săptămâni, va fi ca și cum nu ai fi plecat niciodată. Tot ce trebuie să faci acum este să fii mamă.

— Să fiu mamă este mai dificil decât să fiu director general.

Tessa râse.

— Acesta este doar unul dintre motivele pentru care nu îmi doresc copii. Dar cred că ești prea dură cu tine însăți.

Acum că vorbise cu Tessa, se simțea mai ușurată.

— Lucinda a fost puțin cam rece când am sunat-o și i-am spus că în perioada asta nu pot să lucrez nici de acasă.

Tessa pufni.

— Sunt sigură. E o mică ticăloasă, spuse, apoi privi la farfuriile îngrămădite lângă chiuvetă, cu cruste de mâncare; la masa pătată de cafea și la sticlele goale, murdare, împrăștiate peste tot.

— Sunt mereu alături de tine, Nicki. Oricând, bine? Este doar o perioadă dificilă. Lucrurile se vor îmbunătăți.

Tessa era singura persoană care avea permisiunea de a-i spune „Nicki”, un nume de alint pe care mama sa obișnuia să îl folosească înainte de a muri.

Nicole încuviință.

— Îți mulțumesc. Știu că lucrezi peste program. Și ești mereu aici. Trebuie să ai lucruri mai bune de făcut.

Tessa o întrerupse.

— Te iubesc, Nic. Muncesc noaptea cât de mult posibil, și mă bucur să ajut în orice fel pot. Ai fi făcut același lucru pentru mine.

Nicole era atât de recunoscătoare că o avea pe Tessa. Atât de bucuroasă că o angajase la douăzeci și doi de ani, imediat după terminarea facultății. La vremea aceea Nicole avea douăzeci și nouă, aceeași vârstă pe care o avea Tessa acum. Nu se așteptase niciodată să devină atât de apropiată de o femeie atât de tânără, dar Tessa avea un suflet matur.

Quinn le reaminti amândurora că se afla acolo.

— Fata asta are plămâni puternici, nu? La fel de vehementă ca mama ei.

Tessa legănă balansoarul cu piciorul până când Quinn se liniști. Apoi udă un prosop de hârtie, îi îndepărtă lui Nicole părul de pe frunte și i-l ținu la tâmple.

— Încă plânge foarte mult. L-ai întrebat pe doctor despre asta?

— A spus că probabil sunt colicile și că aceste prime trei luni sunt uneori iadul pe pământ.

Tessa chicoti.

— Acesta este alt motiv pentru care mă simt mulțumită fără copii.

Apoi deveni serioasă.

— Uite, este foarte greu după o viață de muncă să stai acasă cu un copil toată ziua. Ai putea să îți iei o bonă din când în când. Doar pe timpul zilei, nu internă sau altceva de genul ăsta.

Nicole o privi pe Tessa în ochi.

— Știi că nu pot să fac asta.

Tessa încuviință cu înțelegere și știu că nu trebuie să pronunțe numele lui Donna sau al Amandei. Era clar că înțelegea modul în care nașterea lui Quinn îi reamintise lui Nicole de vara aceea îngrozitoare.

Erau atât de multe lucruri pe care Nicole nu i le spunea. Atacurile ei de panică deveniseră mai rele în ciuda medicamentelor. Se temea să meargă la culcare. Se temea să stea pentru o clipă fără fiica ei. De asemenea nu putea să scape de indiferența sa față de tot ceea ce nu avea legătură cu Quinn – Greg, yoga și Breathe, compania care altă dată fusese toată viața ei.

Tessa tamponă tăietura de pe fruntea lui Nicole, și fiecare atingere o făcu pe Nicole să se simtă protejată.

— Haide. Să mergem să vedem ce zgomot ai auzit. Toate la timpul lor.

Nicole aprobă și așteptă ca Tessa să o ridice pe Quinn. Apoi o urmă pe prietena ei afară din bucătărie pentru a verifica parterul.

În timp ce treceau prin fața ușii de la intrare Nicole se opri.

— Ai spus că ușa era descuiată când ai ajuns aici?

Cu cinci zile înainte Greg făcuse demersurile pentru a fi montată o yală nouă. O făcuse să se simtă mai în siguranță. Chiar o lăsase descuiată? Își luase Xanax-ul cu câteva ore mai devreme, dar asta nu ar fi făcut-o să uite să încuie ușa.

— Poate Greg a uitat să o încuie când a plecat. Probabil că și el este epuizat.

Nicole o luă pe Quinn din brațele lui Tessa, așa că putea simți căldura

trupului bebelușului pe propriul său corp.

— Nu este… În ultima săptămână a stat până târziu la serviciu și a dormit în camera de oaspeți. Nu se putea odihni cu Quinn în aceeași cameră.

Tessa arăta înduioșată.

— Nu ai putea să o pui pe Quinn în pătuțul din camera copilului? Să vă lase puțin spațiu?

Nicole se luptă cu iritarea care creștea rapid în ea. Greg sugerase același lucru, iar când Nicole refuzase, el încetase să se mai ofere să se întoarcă devreme acasă. Tessa și Greg pur și simplu nu înțelegeau ce înseamnă să fii mamă. Simțea că se scufundă adânc într-o mare de singurătate.

— Poate curând, răspunse în timp ce continuau să verifice parterul, fără să găsească nimic spart.

Cu toate acestea, în timp ce urcau treptele în spirală, pielea lui Nicole se înfioră de groază.

În capătul scării, Nicole șopti:

— Ce naiba?

Ușa camerei copilului, care înainte fusese bine închisă, era acum deschisă. Bucăți mici de cristal licăreau în pătuț, candelabrul fiind făcut bucăți în așternuturile cu buline roz. O crăpătură largă distrusese tavanul, exact în locul în care lustra cu mărgele roz de la Petit Trésor atârna de obicei deasupra pătuțului.

Ochii lui Nicole parcurseră tot dezastrul. Becurile nu căzuseră singure.

— Vezi și tu ceea ce văd eu, da?

— Da.

Tessa se opri, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— Te temeai într-adevăr că aș fi putut să nu văd?

— Dumnezeule! spuse Nicole.

Sărută de nenumărate ori părul mătăsos al fiicei sale.

— Quinn ar fi putut fi omorâtă.

Nu o vei putea proteja.

— Nicki?

Lui Nicole i se împăienjeni privirea. Era prea mult.

— Pastilele. Te rog, am nevoie de pastile. Sunt în dulapul de medicamente.

Cu picioarele tremurând, ea se lăsă pe podea și se așeză.

Nu putu auzi sandalele Tessei umblând fără zgomot pe covorul scump

crem, dar auzi zornăitul flaconului și apa curgând la robinetul din baie.

— Câte pastile? strigă Tessa.

— Două. Acum. Te rog.

Își simțea pulsul în gât. Era pe cale să leșine. Tessa apăru. O luă pe Quinn, dându-i în schimb pastilele și un pahar cu apă.

— Mulțumesc, mormăi Nicole.

Singurul sunet care se auzi fu respirația ușoară a Tessei în timp ce se așeză lângă Nicole. Apoi Tessa o puse pe Quinn confortabil pe genunchii săi.

— Nicki, a fost un accident. Atâta tot. Știu că e greu. Ascultă, depresia postnatală poate provoca aceste sentimente. Paranoia. Frică. Panică. Totul va fi bine.

Umerii lui Nicole se scuturară, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu este bine, Tessa. Cred că Greg muncește până târziu ca să mă evite. Nu îl învinovățesc. Sunt un dezastru.

Își mirosi tricoul. Simți mirosul neplăcut al propriei sale transpirații.

— Relația noastră nu a fost niciodată atât de proastă. Mă privește de parcă… de parcă sunt din sticlă și mă pot sparge în orice moment. Eu… eu nu îi pot povesti despre vara aceea și mi se pare că și el îmi ascunde ceva.

Tessa o legănă pe Quinn și se ridică în picioare.

— Greg nu s-a așteptat niciodată să fie tată. Și pentru el este greu, știi asta.

Apoi zâmbi.

— Fii blândă cu el. Își va reveni. Dacă nu, atunci va trebui să îmi dea socoteală.

Nicole fu nevoită să zâmbească. Tessa măsura doar un metru și cincizeci și opt de centimetri, însă avea atât de multă forță interioară.

— Îmi vei păstra secretul, da?

Ochii lui Nicole o implorau.

Tessa o privi și răspunse:

— Întotdeauna. Nu ești singură, Nic. Sunt aici pentru tine. Viitorul va fi atât de strălucit încât toate astea se vor pierde în trecut și nici măcar nu vor mai conta.

N-ai de unde să știi, gândi Nicole. *Și nu voi putea niciodată să îți spun tot adevărul.*

CAPITOLUL NOUĂ

MORGAN

8 AUGUST

Nicole Markham mi-a lăsat custodia copilului ei? Telefonul zăngăne pe podea, iar corpul îmi îngheață ca și cum mi-ar fi turnată pe spate apă cu gheață. Asta este o nebunie.

Sunt încă pe jumătate adormită, și deodată îmi dau seama că ar putea să nu fie real. Îmi iau telefonul și întreb:

— Asta-i cumva o glumă crudă? Cine sunteți, de fapt?

— Doamnă Kincaid, după cum am spus, sunt avocatul lui Nicole și înțeleg că este un șoc pentru dumneavoastră, dar nu este o glumă. Puteți să mă căutați cu ușurință. Vă sun de pe numărul meu de la birou.

Urmează o pauză.

— Nu e adevărat.

Cât de mult să îi spun acestui bărbat? Trebuie să fiu foarte atentă. Știe că sunt femeia de pe peron, ultima persoană care a vorbit cu Nicole înainte ca ea să sară?

— Cred că este o greșeală, spun.

Vocea mi-e sugrumată.

El tușește.

— Nu este nicio greșeală, doamnă Kincaid. Am presupus că știți despre planurile lui Nicole. Când m-am întâlnit cu Nicole joi era hotărâtă să îmi ceară să pregătesc o cerere legală care vă acorda custodia copilului ei. Voi înregistra curând testamentul în registrul public, dar trebuia să vă anunț imediat deoarece acum este vorba despre siguranța psihică și financiară a copilului. Trebuie să semnați și să trimiteți tutela în termen de treizeci de zile.

Țin telefonul atât de strâns că aud un trosnet.

— Stați puțin, Nicole și-a schimbat testamentul joi?

Joi fusesem toată ziua la Haven House. Nu bănuiam că în același timp o femeie complet necunoscută scria pe o cerere numele meu, oferindu-mi

custodia copilului ei.

— Doamnă Kincaid, sunt nelămurit. Vreți să spuneți că nu ați știut că ați fost numită tutore?

— Nu, nu am știut.

Sunt la fel de nelămurită ca el, dar mai simt ceva – o scânteie firavă de speranță, atât de ridicolă, atât de nesăbuită încât nu ar trebui să îi acord deloc atenție. Este același fir de speranță căruia i-am permis să înflorească atunci când, la un an după moartea lui Ryan, am printat o cerere de la o agenție de adopție. Am început să o completez, dar m-am blocat când am ajuns la secțiunea care cerea referințe personale. Îmi pierdusem întregul cerc de prieteni. Încercasem chiar să găsesc puțină consolare pe un forum web pentru femei fără copii, ca mine. Nu am ținut legătura cu niciunul dintre prietenii mei, așa că cine ar fi garantat pentru mine? Iar dacă agenția ar fi căutat online, ar fi aflat repede despre Ryan și despre tot ce se întâmplase. M-a verificat și avocatul lui Nicole? Nu cred.

Știu cât de periculoasă poate fi această speranță. Quinn Markham nu îmi aparține. Este absurd.

Îmi trag plapuma mai aproape.

— Unde este tatăl lui Quinn?

— Domnul Markham a părăsit casa familiei cu ceva timp în urmă și nu pare dispus – sau poate nu este capabil – să se ocupe de îngrijirea de zi cu zi a lui Quinn. De aceea Nicole a numit un tutore supleant.

— Domnule Looms, știți de ce m-a ales pe mine?

El tace câteva secunde înainte de a răspunde:

— Nicole mi-a dat de înțeles că erați prietene apropiate și că sunteți persoana cea mai potrivită pentru a-i crește fiica. Erați prietenă apropiată cu ea, corect?

Clipesc. Cum se poate una ca asta? Cât de speriată și disperată trebuie să fi fost femeia asta să aibă încredere într-o persoană total străină, în defavoarea oricui altcuiva din viața ei? Mă chinui să găsesc ceea ce mi-a scăpat, indicii despre ceea ce ar trebui să spun. Trebuie să îi spun avocatului ei adevărul. Este în joc viața unui copil.

— Nu eram prietene. Eu – de fapt eu nu o cunosc deloc.

La capătul celălalt al telefonului se așterne liniștea. A închis?

— Domnule Looms?

— Sunt puțin derutat de această veste, doamnă Kincaid. Ea mi-a spus că erați de acord să dețineți custodia fiicei sale dacă ar fi fost necesar. Și…

Se oprește.

— Și ce? Vă rog, domnule Looms. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Doamnă Kincaid, dacă nu sunteți o prietenă a lui Nicole, ce legătură aveți cu ea?

— Nu știu, șoptesc. Până când mi-a vorbit noaptea trecută pe peronul de la Grand/State, nu am întâlnit-o niciodată în toată viața mea.

Urmează o altă pauză lungă.

— Deci erați acolo când s-a întâmplat? Când a… sărit?

Îl aud răsfoindu-și hârtiile.

— Uite ce e, trebuie să înțeleg, doamnă Kincaid. Presupun că nu știți nici că v-a numit executoare testamentară pentru averea fiicei sale? Sunt obligat să vă informez cât mai curând posibil deoarece Nicole are acțiuni considerabile la Breathe, și acelea vor trebui gestionate imediat.

— Dar… cum rămâne cu soțul ei?

— Domnul Markham controlează în prezent acțiunile și dividendele din stocurile pe care Nicole le deținea în custodie pentru Quinn. Dar dacă el își pierde sau renunță la drepturile parentale, iar dumneavoastră păstrați custodia, acestea vor fi, de asemenea, responsabilitatea dumneavoastră. Sunt mulți bani în joc aici, și un copil. Este o mare responsabilitate pentru cineva care nu a cunoscut-o deloc pe Nicole.

Sună ca o acuzație, ca și cum ar fi o parte a planului meu infam. Privirea mi se încețoșează, și mă frec la ochi. Quinn are un tată, iar Nicole mi-a acordat *mie* custodia? De ce m-ar fi lăsat pe mine să controlez banii lui Quinn, probabil o avere? Și cine este tatăl lui Quinn, domnul Markham? Este cel de care fugea Nicole?

Îmi dau seama de încă un lucru. Dacă află cineva că Nicole m-a lăsat să mă ocup de banii lui Quinn, cât de mult aș fi în pericol? Dintr-odată mă simt foarte vulnerabilă și singură în apartamentul meu.

— Cine altcineva mai știe despre testamentul ei? întreb în timp ce mă trag mai aproape de marginea patului. Există cineva în familia ei cu care pot să vorbesc despre asta?

Inima mi se strânge când îmi amintesc căldura delicată a copilului ei.

— Quinn este bine?

Știu că sunt incoerentă, dar nu mă pot opri din a pune toate întrebările care mi se învârt în minte.

Avocatul își drege vocea.

— Quinn este bine. Nu vă pot da datele de contact ale membrilor

familiei. Uite ce e, nu prea știu ce se întâmplă aici. Nu îmi place ce am auzit, dar sunt obligat să vă trimit formularul pentru *tutela de rezervă*[11].

Vocea lui nu este deloc prietenoasă.

— Îmi puteți da adresa de e-mail, vă rog?

Nu mă interesează deloc banii. Mă interesează să fiu disculpată, iar fetița pe care mi-a încredințat-o mama aceea să fie în siguranță.

Nu lăsa pe nimeni să o rănească.

— Quinn este cu tatăl ei acum?

— Nu pot să vă răspund.

Încerc o altă abordare:

— O cunoașteți pe Amanda?

— Pe cine?

— Nu contează. Eu… eu aș dori să văd testamentul.

— Nu vă pot trimite tot testamentul, dar vă voi trimite cererea pentru tutelă.

— Mulțumesc, spun.

După ce îi dau adresa de e-mail, el închide brusc.

O parte din mine ar vrea să mă îngrop sub păturile mele confortabile și să scap de toate astea, dar nu pot. Îmi trag computerul în poală. Căsuța de mail se luminează când primesc un mesaj nou, cu subiectul: CERERE PENTRU TUTELĂ. Deschid fișierul. Este real.

> Petiționara Nicole Markham, declar sub sancțiunea sperjurului: Quinn Markham, a cărei dată de naștere este 27 iunie 2017, și al cărei loc de reședință este Illinois, Chicago, East Bellevue Place numărul 327, este un minor.
>
> Este în interesul minorului să fie numit un tutore al averii și al persoanei minorului, din următoarele motive:
>
> Morgan Kincaid este o persoană iubitoare, caldă, plină de compasiune, dedicată, care va servi interesului superior[12] al lui Quinn Markham, nevoilor sale emoționale și fizice.
>
> Persoana care va avea custodia minorului va fi Morgan Kincaid, prietena lui Nicole Markham, având adresa: Illinois, Chicago, North Sheridan Road numărul 5450, camera 802.

Mi se încrețește pielea. Nicole știa unde *locuiesc.* East Bellevue Place. Ea locuia în Gold Coast. Vechiul meu cartier. După ce l-am găsit pe Ryan mort, nu m-am mai întors niciodată în casa noastră frumoasă, spectaculoasă. Încă de la început, nu m-am simțit niciodată legată de locul acela. Înnebunesc și nu îmi pot aminti de ea?

Mă uit la ceas. Trebuie să fiu la serviciu curând, dar îmi trag computerul mai aproape și tastez numele companiei lui Nicole, Breathe. Plânsul

amenință din nou să izbucnească: link după link mă direcționează spre articole despre implicarea în *wellness* și vindecarea femeilor și fetelor victime ale unor traume. Poate legătura dintre noi este Haven House?

Privesc la o fotografie a lui Nicole Markham zâmbind în spatele unui podium în timp ce ține în mână un premiu de sticlă. Arată sănătoasă, fericită, o femeie de succes. Arătă de parcă are totul.

Îi urmăresc cu vârful degetului ochii albaștri luminoși și buzele pline.

— Ce ți s-a întâmplat, Nicole? Și cine este Amanda? șoptesc.

Îmi sare în ochi un articol din *Page Six*.

> O sursă anonimă confirmă că Markham stă închisă în casă și nu se simte bine, zbătându-se să aibă grijă de fiica ei nou-născută. Nu a mai fost văzută în public de când a plecat, pentru șase săptămâni, în concediu fără plată, negociat cu Consiliul Director. Dacă Markham nu se întoarce la Breathe ca director general pe 31 iulie, riscă să fie demisă din compania pe care ea însăși a fondat-o.

Încerc să pun informațiile cap la cap. Este evident că Nicole a suferit după nașterea fetei sale. Pe vremea când mă ocupam de procesele de la Haven House, am avut multe cliente care suferiseră de depresie postnatală. Poate era instabilă psihic. Poate nu o urmărea nimeni pe peron. Ar fi putut să vadă oriunde fotografia sau numele meu și să se convingă singură că suntem apropiate. Pe peron, ochii ei erau înnebuniți de frică, obrajii supți. Era neîngrijită, dezorientată. Poate suferise o cădere nervoasă. Dacă nu, atunci cineva a adus-o la limită. Această persoană ar putea fi „sursa anonimă”?

Dar niciuna dintre aceste explicații nu o leagă pe Nicole de mine. Continui să caut, încercând să găsesc veriga care lipsește, dar nu e nimic. Frustrată, tastez „soțul lui Nicole Markham”, și deschid un link cu o senzațională fotografie din *Chicago Tribune,* de la o gală caritabilă, în urmă cu un an. Comentariul este: „Directorul general al companiei Breathe, Nicole Markham, împreună cu soțul ei, brokerul Greg Markham”.

Tatăl lui Quinn este chipeș, probabil până în patruzeci de ani, cu păr șaten, ondulat și cu gropiță în bărbie. Un broker. Deschid alt link, spre site-ul web al firmei lui de brokeraj, Blythe & Brown. Nu îl recunosc, dar ar fi putut avea cumva o legătură cu Ryan? Nicole îl cunoștea pe soțul meu?

Greg le-a părăsit pe Nicole și pe fetița lor nou-născută. De ce? Cum Dumnezeu ar putea orice tată să facă asta? Dar nu ar trebui să mă grăbesc să trag concluzii. Ar trebui să încerc să îl găsesc? Să vorbesc cu el?

Găsesc în *Chicago Reader* un scurt articol cu un raport despre moartea

lui Nicole. Este menționat Greg. Scrie că el era la New York ieri, în ziua în care a murit Nicole. S-a întors la Chicago acum?

Tastez „Nicole Markham; familie”. Răsfoiesc primele zece link-uri și mă întristez când găsesc un interviu în care ea vorbește despre pierderea părinților într-un accident de mașină pe vremea când era adolescentă. Este menționat un frate mai mare, Ben Layton, medic de urgențe la spitalul Mount Zion.

> Fondurile spitalului Zion în moarte clinică. Spitalul cu venituri modeste urmează să fie închis.

Fac clic pe imagini până ajung la una recentă, de la o conferință medicală. Un bărbat înalt, slab, cu părul lung, șaten căzându-i în ochi.

Există o mulțime de referințe extraordinare, de cinci stele, pe *RateMDs*: „Înțelegător și blând”. „I-a salvat viața fiului meu”. „Ajută persoanele nevoiașe, chiar dacă acestea nu își pot permite să plătească asigurarea”.

Pare să fie un om cumsecade și un adevărat profesionist. Și totuși, exact așa era descris de obicei și Ryan. Oamenii își ascund latura întunecată sub o fațadă de lumină și bunătate. De asemenea, Nicole nu i-a lăsat fratelui ei custodia, iar pentru asta trebuie să fi existat un motiv.

Tastez numele lui Ben Layton, și pentru 14,95$ am acces la toate datele lui publice. Bingo. Benjamin Layton, cu o adresă din Wicker Park.

Au trecut mai puțin de douăzeci și patru de ore de când Nicole și-a pierdut viața. S-a aruncat. Nu am informații concrete despre ea. Dar am adresa ei și a fratelui său. Și știu că are un soț care este aici sau la New York. Mă voi duce mai întâi la serviciu, apoi voi merge cu mașina la casa fratelui ei. Îl voi întreba dacă știe de ce mi-a lipit Nicole de geantă acel bilet, unde se află acum nepoata lui, și dacă a văzut-o.

Îmi închid laptopul. Mă mănâncă gâtul, și cred că m-am scărpinat fără să-mi dau seama. Stresul face ca eczema mea să se agraveze. Mă întind după tubul cu crema pe bază de steroizi din măsuța mea de lângă pat, vopsită în galben. Deasupra grămezii de cărți de dezvoltare personală se află fotografia mea de nuntă.

Îmi acopăr gura cu mâna, înăbușindu-mi strigătul. Din ziua în care m-am mutat aici, fotografia aceea cu mine și cu Ryan – râzând într-o îmbrățișare pe treptele de la Keith House unde ne-am căsătorit – a stat cu fața în jos în sertarul de sus al noptierei. Nu pot suporta să o văd, nu pot suporta să îl văd pe bărbatul care m-a trădat atât de profund. Dar de asemenea nu am putut

nici să renunț la fotografie. Deci de ce este așezată cu fața în sus, chiar înaintea mea, acum? Cineva trebuie să o fi scos din sertar.

Cineva care s-ar mai putea afla încă în apartamentul meu.

CAPITOLUL ZECE

NICOLE

Înainte

Ochii lui Nicole se deschiseră brusc la zgomotul ușii care se trântea. Unde se afla? Îi luă câteva momente până înțelese că adormise pe canapea, cu Quinn în brațe. După ce Tessa plecase, dorise să închidă ochii doar pentru un minut. La ce se gândise? Știa foarte bine că nu trebuie să doarmă cu bebelușul în brațe – dacă fetița căzuse de pe canapea cât timp ea ațipise? Sau dacă se sufocase între perne?

Greg o strigă de la intrare:

— Nicole, ești aici?

Ea aruncă o privire la ceasul de argint de pe peretele livingului, deasupra televizorului cu ecran plat. Era prea devreme pentru ca Greg să fie acasă. El apăru în ușă.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

— Te-am tot sunat. De ce nu ai răspuns?

Greg avea maxilarul încleștat.

Ea se ridică cu grijă, să nu o trezească pe Quinn.

— Quinn și cu mine am dormit. Dacă ai fi fost vreodată prin preajmă în ultimul timp ai fi știut că asta fac bebelușii și mămicile.

Își ura tonul, dar era furioasă că el era supărat pentru că îi ratase apelurile. Treaba ei era să aibă grijă de Quinn, chiar dacă asta însemna să nu fie disponibilă pentru soțul său.

Greg expiră. Era extrem de frustrat.

— Trebuie să vorbim.

Se așeză lângă ea. Arăta nefericit.

— Așa nu mai merge, Nicole. Relația noastră nu mai merge.

Înainte ca ea să poată să spună ceva, Quinn se trezi. Fața i se schimonosi nefericită și gemu. Un miros neplăcut umplu camera.

— Nu, nu acum! spuse Greg, de parcă un bebeluș ar fi putut să își controleze funcțiile fiziologice.

Nicole se ridică de pe canapea, punând-o pe Quinn pe covorașul pentru schimbat scutece de pe podea, și luă unul dintre scutecele ecologice de pe masa laterală.

Flutură scutecul în fața lui Greg.

— Vrei să preiei tu asta? Înțelegi de ce, dacă îl îngrijesc pe copilul nostru, nu îmi pot verifica mereu telefonul?

Quinn se zbătu și dădu din picioare atât de tare încât o lovi puternic în nas pe Nicole.

— Încetează! se răsti ea, apoi se simți profund rușinată din cauză că își pierduse răbdarea.

Mângâie la nesfârșit fața micuță a lui Quinn.

— Îmi pare nespus de rău. Mami este doar supărată. Nu așa trebuia să fie.

Greg se ghemui lângă ea.

— Te rog, lasă-mă pe mine să o schimb.

El mirosea a mosc, parfumul *Straight to Heaven* amintindu-i lui Nicole de bărbatul pe care îl iubise cu atât de mulți ani în urmă. Îi plăcuseră flirturile lui îndrăznețe și felul în care o privea, pe atunci. Cât de impresionat fusese când descoperise că ea era într-adevăr *acea* Nicole Layton, director general de la Breathe. Acum Nicole îl privi în timp ce el se lupta să schimbe scutecul până când strânse din dinți și nu mai putu suporta.

— Va curge dacă nu este strâns bine.

Nicole se aplecă și continuă, fixând scutecul.

— Dar îți mulțumesc pentru ajutor.

Se întoarse și îi zâmbi, sperând să împrăștie tensiunea dintre ei. Dar când îi privi costumul, văzu pe rever un fir de păr lung, roșcat.

Nicole se îndepărtă de el. Un fir de păr lung, roșcat. Părul unei femei.

Îl luă de pe haină și i-l legănă în față.

— Cui aparține acest fir de păr, Greg? șopti ea, aproape șuierând.

Așteptă îngrozită răspunsul.

Greg o privi obosit.

— Noua mea secretară este roșcată. Părul ei ajunge peste tot.

Greg o privea atât de intens, încât Nicole se gândi că s-ar putea transforma în piatră.

— Nu mai pot trăi așa. Fac tot ce pot. Chiar fac. Dar nu mai pot continua. Ești paranoică. Ești bolnavă, Nicole. Ai devenit o altă persoană. Abia te mai recunosc.

Bolnavă? Paranoică? Era adevărat? Sau era hărțuită de o persoană din trecut? O înșela soțul său chiar sub ochii ei?

Îi trecu prin minte o idee.

— A venit secretara ta la spital după ce s-a născut Quinn?

Te rog spune da, se gândi. Paranoia ar fi fost mai ușor de gestionat decât gândul că Donna se întorsese să se răzbune.

Greg încruntă.

— Nu. De ce ar fi venit la spital?

Nicole se luptă să oprească panica ce amenința să o înghită cu totul. Altceva o neliniștea.

— Care este numele secretarei tale?

Greg trase aer în piept.

— Melissa.

— Te-ai culcat cu Melissa?

Avea logică. Toate nopțile în care dormise la birou de când se născuse Quinn. Deși venise la fiecare ecografie și montase pătuțul, lucrase mai mult chiar înainte de nașterea lui Quinn. Treburi neprevăzute la care el spusese că trebuie să alerge seara târziu. Nicole crezuse că el încerca să ajute pentru că ea era însărcinată. O mințise? Îi păsa dacă el avea o aventură? Nu era sigură.

Greg își dădu ochii peste cap.

— Pui întrebări ridicole.

Nu o vei putea ține în siguranță.

— Vreau doar să fii un tată și un soț iubitor. Avem nevoie de tine.

Nicole nu mai avu putere să vorbească și vocea i se stinse.

Vocea lui Greg se înmuie, plină de autocompătimire.

— Tocmai asta e, Nic. Eu… Eu nu mai pot continua așa. Nu vreau să fiu soțul tău. Și nu vreau să fiu nici tată pentru acest copil, nu în felul acesta, spuse el, aruncând o privire la Quinn, care era întinsă pe covorașul pentru schimbat scutece, uitându-se la ei.

— Asta nu e normal. Noi nu suntem așa. Sunt atât de nefericit.

Nicole fu lovită în plin de ceea ce el tocmai spusese. Nu își putu opri lacrimile care îi ardeau ochii obosiți.

— Dar *ești* soțul meu. Și *ești* tată.

Privi la fiica ei inocentă, nepăsătoare din fericire la cuvintele grele pe care și le aruncau părinții săi, cei care ar fi trebuit să o facă să se simtă în siguranță.

Greg se ridică și își frecă mâinile de pantaloni, sunetul neplăcut făcând-o pe Nicole să își dorească să i le rupă.

— Știu. Dar tu nu mă lași să fiu nici soț și nici tată.

Își ajustă cravata albastră de mătase, pe care ea o alesese pentru el.

— Cred că avem nevoie să stăm o perioadă despărțiți.

Se ridică și Nicole. Auzi sunetul loviturii palmei sale pe fața lui Greg înainte de a realiza că îl lovise. El o privi uimit, cu ochii mari, plini de lacrimi. Palma lui Nicole îi imprimase pe obraz un semn roșu furios. Ea se lăsă pe podea lângă Quinn.

Greg își duse mâna la obraz. Apoi doar scutură din cap și merse la etaj.

Nicole rămase pe podea, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla. Soțul ei le părăsea. Bărbatul care înrămase cu mândrie fiecare articol în care era menționat numele ei. Care lipsise de la petrecerile de Crăciun ale firmei lui de brokeraj pentru a o însoți pe ea la cele de la Breathe. Nu era sigură de cât timp privea peretele crem când el reveni. Ținea în mână geanta gri de voiaj Prada pe care ea i-o făcuse cadou cu ocazia celei de-a cincea aniversări a lor.

Greg lăsă geanta pe podea lângă Nicole și Quinn.

— Te voi ajuta cu Quinn, din punct de vedere financiar. Dar – își puse degetul în mica gropiță din bărbie, pe care Nicole adora să o sărute.

— Nu pot să mai trăiesc așa. Ai nevoie de ajutor, Nic, dar nu vrei să îl accepți. Așa e cel mai bine.

Dădu din umeri.

— Cel puțin știu că vei avea grijă de ea. Ești obsedată.

Greg se aplecă și își sărută fiica pe cap. Apoi își târî valiza până la ieșire, iar ea îl privi cum iese pe ușă, închizând-o în spatele său.

Quinn se lovi peste gură cu degetul ei micuț, ceea ce o făcu pe Nicole să plângă mai tare.

Greg plecase. Nicole se ghemui pe podea lângă copilul ei. Se întinse după telefonul de pe măsuța de cafea penetra a o suna pe Tessa.

Lucrurile erau atât de rele. Dar oare aveau să se mai înrăutățească?

CAPITOLUL UNSPREZECE

MORGAN

Privesc fix fotografia mea de nuntă, pe care nu am pus-o eu pe noptieră, iar inima îmi bate repede. Este cineva în apartament în acest moment? A fost aici, ascunzându-se, așteptând, în timpul nopții? Sar din pat și verific furioasă camera. Am nevoie de ceva să mă apăr. Singurul lucru pe care îl găsesc este un suport de lumânări din cositor aflat pe dulap. Înarmată cu sfeșnicul pe care îl țin deasupra capului, pregătită să-l lovesc pe intrus în față, mă las pe genunchi pentru a verifica sub pat. Nimic.

Mă retrag cu spatele la perete și ies din camera mea în vârful picioarelor, așteptând ca cineva să se arunce asupra mea. Pereții dintre încăperi sunt groși, și dacă eu nu îmi pot auzi vecinii, nici ei nu mă vor auzi strigând. Scâncesc, apoi îmi țin răsuflarea. Sunt complet vulnerabilă și total lipsită de apărare. Și dacă sun la 911 voi părea o lunatică – *o fotografie a fost întoarsă cu fața în sus în apartamentul meu, ceea ce înseamnă că cineva este sau a fost aici.*

Cu inima bătându-mi gata să îmi sară din piept intru în sufragerie. Nu pare să lipsească ceva: televizorul a rămas montat pe perete, iar cutia mea de bijuterii mică, din lemn, de pe etajeră, încă mai conține cele câteva piese lipsite de valoare pe care le dețin. Le-am vândut pe toate celelalte pentru că a trebuit să le despăgubesc pe victimele fraudei lui Ryan.

Deschid brusc ușa dulapului. Nu este nimeni acolo. Dar în baie, când mă uit în sertare, îmi dau seama că au fost deschise și că s-a umblat printre cosmeticele mele. O senzație de agitație, de greață îmi trece prin stomac. A intrat cineva în timp ce eram la secția de poliție? În timp ce dormeam? Știu că ușa a fost încuiată noaptea trecută. Dar eram atât de epuizată încât abia puteam gândi limpede.

Cea mai importantă întrebare este: de ce ar intra cineva în apartamentul meu? Nu am nimic de valoare. Există un singur motiv plauzibil pentru asta: Nicole sau Quinn.

Mă cutremur atât de tare încât mă doare. Îmi arunc privirea în jur. Ușa de sticlă către scara de incendiu este ușor întredeschisă. Cred că era închisă

înainte să merg la serviciu ieri-dimineață. A fost cumva ieri ziua în care am fost la Haven House, mulțumită să plec acasă la sfârșitul unei zile reușite, să mă cuibăresc sub pătura purpurie, moale de pe canapea și să mă uit la televizor?

Sunt singura persoană care a intrat în acest apartament, de când m-am mutat. Deschid ușa din spate doar dacă gătesc ceva și vreau să îndepărtez fumul. Există o scară care vine de la parter, fără camere, fără niciun fel de siguranță. Nu am realizat niciodată cât de expusă sunt aici.

Mă grăbesc să încui ieșirea de incendiu, apoi verific ușa de la intrare, care este închisă și încuiată. Mă mut în cel de-al doilea dormitor, pe care îl folosesc ca birou și spațiu de depozitare. Nici acolo nu este nimeni. Apartamentul meu miroase de obicei a soluție pentru curățat mobila, cu lămâie. Abia acum îmi dau seama că în dimineața asta e un miros diferit, ca izul de transpirație.

Hârtiile mele sunt încă stivuite ordonat pe biroul de lângă lampa vintage albastru cu alb pe care am găsit-o într-un magazin de vechituri. Mă apropii de birou și îmi lovesc fluierul piciorului de acesta deoarece sertarul de jos este deschis. Aveam acolo o singură bucată de hârtie – cererea mea neterminată pentru Centrul de adopție din Illinois. Și a dispărut. Ce importanță ar putea avea pentru altcineva în afară de mine?

— De ce? strig în camera goală, între pereții verzi care nu mai sunt liniștitori, ci sufocanți. Mă gândesc la ce mi-a spus Nicole pe peron.

Te-am urmărit.

Trebuie să ies de aici. Acum. Alerg în camera mea, îmi smulg laptopul și telefonul de pe pat și mă grăbesc spre ușa de la intrare, purtând încă hainele din noaptea trecută. Iau geanta, îmi împing picioarele în sandale și încui, luând-o pe scări, de la etajul opt. În acest moment, ideea de a fi închisă în lift mă îngrozește. Cobor treptele atât de repede încât mă împiedic, și îmi simt inima în gât. Încetinesc.

Nu folosesc niciodată mașina pentru a ajunge la serviciu, dar după ce s-a întâmplat la Grand/State, nu-mi pot imagina să iau metroul astăzi. Îndreptându-mă spre Honda mea argintie în parcarea subterană, îmi simt părul de pe brațe ridicat. Îmi amintesc metoda de autoapărare învățată de la tatăl meu și ascund capătul ascuțit al cheii cu degetul mare, de-a lungul indexului și al degetelor din mijloc. În timp ce mă apropii de mașină aud o portieră închizându-se, dar nu mai văd pe nimeni în garaj.

Sar în Honda mea Civic veche. După trei încercări, deoarece nu îmi pot

opri tremurul mâinilor, bag cheia în contact și dau înapoi atât de repede încât aproape că lovesc Toyota parcată în spatele meu.

Mâinile îmi sunt alunecoase pe volan în timp ce urc pe rampa de ieșire din garajul întunecat. Ajung pe stradă și conduc către Haven House. Ating Bluetooth-ul și o sun pe Jessica.

— Cineva a intrat în apartamentul meu.

Îi povestesc despre fotografia de nuntă și cererea de adopție dispărută, cu vocea ascuțită din cauza fricii.

— Nu a fost luat nimic de valoare?

— Nu cr-cred, mă bâlbâi.

— Morgan, respiră. Noaptea trecută ai suferit o traumă. Nu gândești limpede, asta-i tot.

Apoi mă întreabă:

— Ai aplicat la o agenție de adopție? Când?

— Acum ceva timp. Dar nu am completat niciodată cererea. Nu am putut. Nu mai am pe nimeni care să mă susțină. Așa că am băgat-o în sertar și nu m-am mai uitat la ea.

Suspin în telefon.

— Bun, încearcă să te liniștești. Ești bine. Ai o menajeră? Trebuie să existe o explicație pentru asta.

Vreau ca ea să înțeleagă gravitatea situației, dar îmi este foarte clar că nu o face.

— Crezi că îmi permit o menajeră? Îți spun eu, Jessica, a intrat cineva. Și nu era acolo ca un hoț mărunt. Cineva mă urmărește.

Intru pe US-41, care este aglomerată și am senzația că fiecare șofer din jur mă urmărește.

— În primul rând, dacă apartamentul tău a fost într-adevăr spart, ar putea avea legătură cu Ryan. Toate astea ar putea avea legătură cu Ryan. În al doilea rând, ar putea fi doar o spargere la întâmplare, iar hoțul a auzit un zgomot și a fugit înainte să poată lua ceva important.

Corect, îmi spun. În afară de faptul că a luat un formular, doar atât.

Când nu mai spun nimic, Jessica schimbă subiectul:

— Ascultă, am descoperit că Nicole a fost internată în spital pentru scurt timp înaintea primului semestru de facultate din cauza unor tulburări de panică severe. Instabilitatea psihică pare să facă parte din trecutul ei.

Să îi spun despre convorbirea telefonică cu avocatul, despre testamentul lui Nicole? Știu ce va zice, așa că amân pentru o vreme, spunându-mi că o

voi informa în curând. Știu că treaba lui Jessica este să mă ajute, dar cum să ai încredere în cineva care nu te crede?

— Morgan?

— Sunt aproape de adăpost, și am întârziat la serviciu. Trebuie să închid.

— Sună-mă dacă se întâmplă altceva. Eu chiar cred că ești extenuată și cauți conexiuni care nu există.

— Conexiuni ca: de unde îmi știa Nicole numele? spun, sarcastică.

— Uite, asta nu pot explica. Voi continua să cercetez. Trebuie să existe un răspuns limpede.

Jessica închide. Aș vrea să cred că epuizarea îmi afectează capacitatea de a fi rațională. Dar ceva nu se potrivește.

În timp ce întorc pe West Illinois îmi sună telefonul. Este șefa mea, Kate. Accelerez dincolo de depozitul de cărămidă la stânga mea și clădirile strălucitoare de sticlă, la dreapta.

— Îmi pare rău că am întârziat. Sunt pe drum. Apartamentul meu a fost spart și… mi s-a întâmplat ceva noaptea trecută în drum spre casă.

Instinctul mă face să privesc în oglinda retrovizoare. În spatele meu este o mașină albastru-închis pe care îmi amintesc că am văzut-o urmărindu-mă când am plecat de acasă. Nici măcar nu mă mai concentrez la Kate. Am pierdut ceea ce tocmai a spus.

— Poți să repeți?

Ea pufnește.

— Am spus că nu ar trebui să vii, Morgan. Îmi pare rău. Ai întârziat de atât de multe ori. Ai ratat termene-limită importante. Am înțeles că a fost din cauză că erai îndoliată. Dar în această dimineață a fost aici un detectiv care m-a întrebat despre tine și dacă știu ceva despre relația ta cu Nicole Markham. Este deja prea mult. Trebuie să te concediez.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Urăsc cât de slabă am devenit, dar să pierd locul unde merg în fiecare zi, singurii oameni care mai vorbesc cu mine, mă devastează. Kate e tăcută la celălalt capăt al telefonului.

Schimb benzile, apoi îmi șterg fața și îmi îndrept umerii. Nu vreau să implor pentru a-mi păstra jobul, dar nu știu ce voi face fără el.

— Am încercat să trec neobservată. Te rog. Nu am greșit cu nimic. Este posibil ca Nicole Markham să mă știe de la Haven House. I-am cerut noi vreodată să facă o donație?

Vocea lui Kate este dură:

— La naiba, Morgan. Tocmai ți-am spus că ești concediată. Mă asculți

măcar? Mă bazam pe tine. Te-am păstrat pentru că tu îți doreai atât de mult să ajuți, iar eu îmi doream să te ajut. Erai foarte bună în cea ce făceai. Dar nu mai ești la fel de dedicată cum ai fost cândva.

— Nu este adevărat!

Lovesc din greșeală claxonul și mă abat puțin de la drum. Trebuie să mă calmez. Abia mai sunt atentă la șoseaua din fața mea.

Iar Kate are dreptate. Nu mai sunt aceeași persoană care eram înainte de moartea lui Ryan. Înainte ca el să mă lase să sufăr pentru greșelile sale. Sunt precaută, nervoasă și nesigură pe mine. Mă tem să mă apropii de oameni și să îi las cu adevărat să intre în viața mea. Nu sunt cel mai bun avocat pentru femeile care vor să își ia viața de la capăt.

— Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea, Kate. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Mi-e inima frântă și vocea îmi cedează. Niciodată nu voi mai putea să ajut, chiar într-o mică măsură, femeile de la adăpost care sunt suficient de curajoase pentru a scăpa de agresorii lor. Încă un lucru care îmi este luat.

Ea închide. La fel și eu.

Mă apropii de bordură și parchez la umbra unui ulm. Sunt înfierbântată și supărată. Acum că sunt concediată, pot merge imediat la casa lui Ben Layton. Pot să încerc să rezolv cealaltă parte a vieții mele care este un dezastru. Scot biletul purpuriu din geantă, încercând să găsesc un indiciu în scrisul de mână tensionat. Sigur că nu e nimic.

Mă gândesc la Ben Layton. Tocmai și-a pierdut sora. S-ar putea să fi auzit că eu am fost pe peron cu Nicole. S-ar putea să se gândească că sunt implicată. S-ar putea să nu fie dispus să vorbească cu mine. Dar dacă fratele lui Nicole deține toate răspunsurile în ceea ce privește legătura ei cu mine? Pot doar să îl întreb dacă Nicole a menționat vreodată numele meu. Dacă știe cine este Amanda și dacă există cineva care i-ar fi putut dori moartea surorii lui. Sau dacă Nicole era instabilă emoțional și avea gânduri sinucigașe. În acest moment el este singura pistă pe care o am.

Îi trec adresa în GPS. Până când ajung la capătul străzii, aceeași mașină albastru-închis pe care am observat-o mai devreme este din nou în spatele meu. Acum sunt sigură de asta.

În oglinda retrovizoare văd cele trei ovale care se întrepătrund, ale emblemei Toyota: este un Prius, chiar dacă soarele strălucește pe parbriz și nu pot să îl văd pe șoferul din interior. Ar conduce un detectiv un Prius? Mă îndoiesc. Semnalizez să intru pe 41 North, iar Prius face aceeași manevră.

Concentrează-te, îmi spun și strâng mâinile pe volan. Sunt prinsă între un Infinity în fața mea și un Kia în dreapta. Sunt blocată. Furia îmi dispare. Acum sunt atât de speriată încât abia mai respir.

Traficul se mișcă foarte repede. Vreau să păstrez o distanță de o lungime de mașină în spatele lui Infinity, dar trebuie să scap de Prius. Accelerez. Prius-ul accelerează și el. Încerc să văd bine plăcuța de înmatriculare, dar este plină de noroi și imposibil de citit din oglinda mea.

Aș putea să apăs frâna și să provoc un accident, obligând persoana să iasă din mașină. Dar suntem pe o autostradă aglomerată. Este mult prea periculos. Tot ce mi-am dorit a fost o viață simplă, cu un soț loial și un copil. De ce a luat-o totul razna?

Ghearele fricii îmi strâng ceafa în timp ce privesc mașina apropiindu-se tot mai mult. Este practic deasupra barei mele de protecție. În oglinda retrovizoare reușesc să disting șofera – o femeie cu părul roșcat, lung, însă fața îi este ascunsă de ochelari de soare imenși. Apoi ea mă lovește cu suficientă forță încât zbor înainte, ancorându-mi mâinile pe volan.

Cine dracu' este această femeie? Și de ce încearcă să mă scoată de pe șosea?

CAPITOLUL DOISPREZECE

NICOLE

Înainte

Trecuse o săptămână de când plecase Greg, și niciun telefon de la el. Nimic. Nicole nu avea nicio idee unde se afla soțul său. Îi lipsea prezența lui reconfortantă, dar nu era sigură că îi era dor de el. Nu îi răspunsese niciodată la întrebarea despre aventura cu secretara lui. Probabil că acum era cu ea. Melissa. De ce îi luase atât de mult să își dea seama? Cum de fusese atât de oarbă? Nu mai avea încredere în instinctele ei. Acele presentimente care făcuseră din Breathe o companie de top în *athleisure* aproape că dispăruseră de când avea un copil. Era doar o umbră a celei care fusese.

Nu părăsise casa toată săptămâna. Se aventurase doar în curtea din spate așa încât Quinn să poată beneficia de vitamina D. Dar zumzetul neîncetat al mașinilor, chiar sunetul frunzelor foșnind în vânt îi zguduia nervii. Era în permanență atentă să audă când intră Donna, așteptând ca aceasta să apară. Când se va termina?

Nicole îi spusese imediat lui Tessa că Greg plecase. Și aproape în fiecare zi de atunci, Tessa trecuse pe acolo după serviciu, aducând cumpărături sau cina. Ultima lor conversație o îngrijorase pe Nicole. Cu câteva seri în urmă stăteau în living, Quinn în brațele Tessei în timp ce Nicole împăturea rufele. Salopeta micuță a lui Quinn era pe dos, iar ea nu reușea să o întoarcă. O aruncă frustrată pe podea.

Tessa spuse:

— Am citit mult despre reacțiile postnatale. Este perfect normal să fii speriată și nervoasă.

O privi pe Quinn, apoi din nou pe Nicole.

— Se întâmplă frecvent să te simți de parcă nu poți avea grijă de tine sau de copilul tău.

Nicole înțepeni.

— Ce încerci să spui?

— Nu te mai îmbraci. Nu o mai scoți pe Quinn afară. Te simți frustrată în fața unor sarcini simple. De ce să nu rămân aici cu tine pentru o vreme? Atât cât tu să mai dormi puțin și să ieși afară.

Nicole se gândi la cele spuse de Tessa. Se temea să rămână singură în casă. Dar îi displăcu insinuarea că nu avea grijă de Quinn. Copilul ei era bine hrănit, odihnit și curat. Îi displăcu aluzia că nu era o mamă bună. Apoi se simți imediat vinovată. Tessa încerca doar să ajute.

— Voi fi bine, spuse.

Iar Tessa renunță.

Acum Nicole privi ceasul: ora 11 dimineața. Tessa ar trebui să fie la birou. Luă telefonul.

Tessa răspunse la primul apel.

— Hei, ce e?

Nicole putu să audă în fundal agitația de la Breathe. Nu se mai putea imagina acolo. Părea atât de neverosimil că se aflase vreodată la conducerea unei companii, când acum abia reușea să iasă din casă.

— Sunt…

Căută cuvintele potrivite.

— Ai putea să treci pe aici și să mă ajuți să mut o masă? Nu prezintă siguranță pentru Quinn acolo unde se află acum.

— Desigur. Am doar o întâlnire rapidă cu Lucinda. Săptămâna asta va avea loc lansarea liniei „Aromaterapia împotriva Epuizării”.

Nicole nu știa despre ce lansare vorbea Tessa.

— Se pare că ești ocupată. Nu-i nimic.

— Nu, e în regulă. Voi fi acolo mai târziu. Ai vreo veste de la Greg?

— Niciun cuvânt.

— Chiar sper că nu se culcă cu secretara lui. Ar fi un clișeu ambulant.

— Ha! spuse Nicole, chiar dacă în sufletul ei nu râdea. Nu are nicio problemă să folosească contul nostru comun, totuși. A retras de curând o sumă mare de bani. Am încercat să verific portofoliul pe care îl gestionează pentru noi, dar este doar pe numele lui.

La celălalt capăt al firului Tessa făcu o pauză înainte de a întreba:

— Știi unde este? Vrei să vorbesc cu el? Este atât de ciudat că nici măcar nu a păstrat legătura cu tine.

Pe Nicole nu o interesa unde se afla el, sau cu cine era. Dar avea o idee.

— Mulțumesc, Tessa, dar nu cred că va ajuta să vorbești cu el. Poate că am putea sta cu tine, totuși, Quinn și cu mine? Doar pentru o vreme?

Mutarea cu Tessa pentru o perioadă putea fi răspunsul. Apartamentul ei colorat era cald și liniștitor. Și mai important, Donna nu ar fi reușit să le găsească acolo.

— Oh, dragă, nu cred că ar merge. Știi că aș face orice pentru tine, dar apartamentul meu chiar nu este potrivit pentru un copil. Nici măcar nu sunt sigură că administrația clădirii ar permite asta.

Tăcu pentru câteva secunde.

— Dar voi trece mai târziu pe acolo. Și așa cum am spus, pot oricând să stau cu tine.

Nicole își simți obrajii arzând, de rușine. Își dori să nu fi întrebat niciodată.

— A fost o idee proastă. Îmi pare rău. Vino la cină. Poate chiar voi găti ceva.

Nu voia și nu ar fi putut, dar cel puțin putea să se prefacă. Încheiară convorbirea, iar Nicole simți o explozie bruscă de energie. Având-o pe Quinn încolăcită în jurul ei, își băgă telefonul în buzunar și merse la intrare pentru a-și lua adidașii. Ea și Quinn puteau merge în parc să se uite la copiii mai mari care se jucau. Se opri în holul de la intrare, derutată. Pe banca de lângă ușă era un album foto, albumul ei foto de familie cu copertele acoperite cu flori, la care ea nu se mai uitase de ani de zile. Stătea mereu în bibliotecă. O sună înapoi pe Tessa.

— Dintr-un motiv oarecare ai luat cumva albumul meu foto din bibliotecă?

— Nu. De ce l-aș lua?

— Nu știu. Scuză-mă. Uită de asta.

— Ești sigură că nu ai un „creier de mămică"?

Nicole râse, dar fără putere.

— Sigur, probabil că așa e.

Închise. Nicole luă albumul, apoi o întinse pe Quinn pe spate, pe covorașul cu animale din living. Râse în timp ce se așeza lângă fiica sa, care gângurea și trăgea cu degetele de leul de deasupra capului ei.

— Dacă era mama aici, ar fi petrecut ore întregi jucându-se cu tine. Avea atât de multă răbdare.

Nicole deschise albumul la o fotografie a ei și a fratelui său de Halloween. Ea avea cinci ani și stătea cu brațele slăbuțe încrucișate pe piept, încruntată în rochia ei de prințesă: el avea opt ani, un vampir deșirat, cu un zâmbet știrb.

— Uite-o și pe bunica.

Arătă spre o fotografie a mamei sale, ghemuită lângă o Nicole de trei ani, care se afla în cărucior. Era atât de tânără și frumoasă, cu buclele lungi, dese, ciocolatii strânse într-o coadă, cu mâna pe piciorul îmbrăcat în costum de schi al lui Nicole.

— Numele ei de domnișoară era Quinn. Așa ai primit tu numele.

Își șterse lacrimile din ochi. Apoi întoarse pagina. Iar inima i se opri.

În mijloc era o singură poză, liberă. Mâinile lui Nicole tremurau fără ca ea să le mai poată controla în timp ce o ridica de un colț de parcă era un șarpe pe cale să atace.

Micuța Amanda stătea pe carpeta verde cu fire lungi, pe care Nicole și-o amintea atât de bine. Purta o rochiță de culoare galben-pal, cu partea superioară șifonată și cu fusta din tul strânsă în talie cu o fundă frumoasă. Fața ei strălucea de bucurie spre jucăria *Playskoll*[{13}] din fața ei.

Cât de vie și sănătoasă părea Amanda în această fotografie. Cât de rece și nemișcată fusese când Nicole o ținuse în brațe ultima dată.

Nicole nu își amintea să fi avut vreodată o copie. Nu ar fi păstrat-o. Ar fi fost prea speriată că Greg ar fi putut întreba cine este.

Capul i se învârtea și scoase fotografia din album înainte de a-l pune din nou în bibliotecă, unde îl lăsase ultima dată. Avea nevoie de mai multe pastile. Nu știa câte luase în ziua aceea, dar nu aveau niciun efect. Strecură fotografia în betelia pantalonilor ei de yoga, marginile ascuțite ale acesteia înfigându-i-se în piele. Apoi o ridică pe Quinn de pe covorașul pentru joacă și o băgă în marsupiu, ținând-o atât de aproape încât îi putea simți respirația.

O luă pe Quinn în baie, înghițind încă două tablete. Copilul ei îi mușcă umărul. Îi era foame și ar fi avut în curând nevoie de o sticlă de lapte. Nicole deschise dulapul din baie pentru a ascunde fotografia, pe care era sigură că Donna i-o adusese în casă. Nu știa cum și când, dar era singura explicație.

Și o îngrozea.

Pericolul se apropia.

CAPITOLUL TREISPREZECE

MORGAN

Prius-ul este încă în spatele meu. Ieșirea de pe autostradă este chiar în față, așa că trag brusc de volan, cauciucurile scârțâie în timp ce schimb banda, iar pietrele se împrăștie de sub anvelope, lovindu-mi geamul. Stau la pândă pe rampă, cu încheieturile degetelor albe din cauza forței cu care mâinile mele strâng volanul.

Femeia mă urmează.

— Ce vrei? strig, și sângele mi se înfierbântă, din cauza îngrijorării. Te rog, pleacă.

Aud zgomotul unui motor turat și Prius-ul trece în viteză pe lângă mine.

Apoi dispare.

Conduc spre o stradă liniștită, unde pot opri lângă bordură. Centura de siguranță mă taie și mă lupt să o desfac, blocând portierele în cazul în care roșcata din Prius mă găsește din nou. Aș putea fi ucisă chiar acum.

Îmi caut telefonul în geantă. O sun pe Jessica. I-am ascuns câteva lucruri, dar situația e mai serioasă decât am crezut. Trebuie să îi spun că mă urmărește cineva. O apelez, dar ea nu răspunde.

— La naiba, spun eu, terminând apelul și aruncând telefonul din nou în geantă.

O voi suna mai târziu, după ce voi încerca să obțin câteva răspunsuri.

Îmi dau deoparte părul de pe față, pornesc mașina și conduc spre West Evergreen Avenue, acasă la Ben Layton. Rulez până la o casă cu două etaje frumoasă și impunătoare, în stil victorian. Parchez chiar peste drum. Îmi șterg palmele de colanți. Fluturi îmi zboară în stomac. Știu că acționez pripit, dar nu mă pot opri. Instinctul îmi spune că fac ceea ce trebuie.

Perdelele bej subțiri care acoperă ferestrele sunt trase, dar este o mașină pe alee, deci mă gândesc că Ben este acasă. Mă uit în jos la mine și mă înfior. Arăt ca naiba și mă simt chiar mai rău. Nici măcar nu m-am spălat pe dinți azi-dimineață. Deschid un pachet de gumă de mestecat din geantă. Pielea mi-e palidă, șanțuri adânci purpurii sunt gravate sub ochii mei verzi, de obicei strălucitori, iar pielea de pe claviculă este atât de inflamată încât

sunt îngrijorată că ar putea fi infectată.

Respir adânc.

— Poți să o faci, îmi spun.

Sunt pe cale să ies din mașină când pe ușa din față iese un bărbat foarte înalt, slab, într-un tricou alb cu anchior și pantaloni scurți gri. E chipeș și nepăsător, de parcă nu știe cât de bine arată. Este Ben Layton. Îl recunosc din fotografie. Își împinge părul șaten, ondulat, de pe frunte în timp ce se îndreaptă către o Altima neagră. În brațele sale este un copil. Quinn.

Nu mă pot împiedica să suspin, ușurată. Fetița e într-o salopetă roz-pal și plânge, sunetul scoțând în evidență lipsa de zgomot de pe stradă. Dar pare să fie în siguranță în brațele lui. Mă simt atrasă către fetița pe care am ținut-o în brațe pentru atât de puțin timp. Trebuie să încetez să mă mai gândesc că am fost însărcinată să o protejez. Nu se poate. Să sper la asta este prea mult. Nu are niciun sens.

Rămân acolo unde sunt și îl privesc. Chiar și de departe, pot să văd cât de roșie și umflată îi este fața. Sora lui abia a murit. Ce drept am eu să dau buzna în viața lui?

El sare în mașină și iese de pe alee. Din instinct, mă hotărăsc să îl urmăresc.

— Bine, Ben Layton, unde mergem? întreb cu voce tare în timp ce îmi pornesc mașina și îl urmez la o distanță sigură. Îl urmăresc pe fratele lui Nicole prin Chicago și ignor fiecare frântură din sfatul lui Jessica. În mod clar, mi-am ieșit din minți.

Îl urmăresc cam cincisprezece minute, apoi el întoarce pe North State Street.

Încetinesc în timp ce Altima oprește în fața unui rând de case superbe, cu trei etaje, pe East Bellevue Place. Parchez cu câteva case în spate. Adresa mi-e familiară. Apoi îmi dau seama de ce. Am văzut-o pe cererea lui Nicole pentru tutelă. Este strada ei.

El parchează pe aleea unei uluitoare clădiri *graystone*[14] și iese din mașină. Trag pe dreapta la o distanță sigură, în spatele unei mașini parcate, dar am vizibilitate bună. Mă uit cum o scoate pe Quinn din scaunul pentru copii al mașinii. Mă întreb dacă la avut la îndemână sau dacă tocmai l-a cumpărat. Ea este tăcută, așa că presupun că a adormit. Atât de multă agitație pentru acest copil micuț. Aștept în timp ce Ben se îndreaptă nu spre casa lui Nicole, ci spre cea de lângă aceasta. Bate. O femeie în vârstă deschide încet ușa. Ei vorbesc puțin, iar ea îi pune ceva în mână. Apoi el

pleacă, merge spre casa lui Nicole, cu fațada ei de calcar și ferestrele elegante, înclinate. Urcă treptele largi dintre două coloane sculptate într-un mod complicat. Quinn pare că se simte atât de confortabil în brațele lui. Protejată.

Nu pot să mai aştept. Îmi aranjez părul strâns în coadă și ies din mașină. Apoi pășesc până la marginea șoselei.

Probabil că Ben mi-a auzit pașii pentru că se învârte și se uită drept la mine, ochii lui albaștri mărindu-se. Sunt obosiți, mai deschiși la culoare, dar la fel de pătrunzători că ai surorii sale.

Pe măsură ce el se apropie, eu fac un pas înapoi. Mă gândesc cât de puțini oameni mi-au prezentat condoleanțe când Ryan s-a omorât. Nimeni nu știe ce să spună după o sinucidere.

— Doctor Layton? spun în șoaptă.

— Da. Cine sunteți? întreabă cu precauție, mutând-o pe Quinn în îndoitura brațului și aranjând cureaua rucsacului roșu care îi atârnă pe umăr.

— Îmi pare foarte rău pentru sora ta.

Durerea este întipărită adânc pe fața lui. Quinn deschide ochii și urlă în brațele sale, iar tot ce pot eu să fac este să nu mă grăbesc să mă întind spre ea și să încerc să o liniștesc.

— Ce vrei? Iisuse, voi reporterii chiar nu mă puteți lăsa în pace?

Pare atât de debusolat și confuz, atât de insuportabil de trist, încât îmi pare rău că am venit.

— Nu sunt un reporter, spun. Jur, nu sunt.

— Atunci cine ești?

Înghit în sec.

— Eu… Eu am fost acolo. Cu Nicole. Vreau să spun că am fost acolo chiar înainte ca ea să… sară.

— Nu-i nimic, spune Ben. De unde era să știi ce avea de gând să facă?

Ochii lui albaștri se întunecă.

— Așteaptă. Ești femeia de pe peron? Cea care a luat-o pe Quinn? Tu ai vorbit cu Nicole?

Ezit. Nu vreau să îl înfurii.

— Nicole a aruncat-o pe Quinn în brațele mele. Nu știam ce se întâmplă sau ce avea de gând să facă. Dacă aș fi știut, aș fi…

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mă pot abține.

— Sora ta m-a implorat să o protejez pe Quinn. Să fiu atentă la ea, să am grijă de ea. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care le-a spus. Nu știam cine

era. Trebuia să îți spun asta.

El vine către mine până suntem față în față pe stradă. Mă cercetează, și dau înapoi în fața privirii lui insistente. Durerea și îndoiala încep să îi întunece fața.

— Morgan Kincaid, corect?

Încuviințez cu un semn din cap.

— Detectivul Martinez a vrut să știe dacă cunosc o femeie pe nume Morgan Kincaid. Și am spus că nu. Iar acum ești aici. Știi, de fapt semeni puțin cu sora mea.

— Nu am cunoscut-o pe sora ta până ieri. Crezi că m-a ales pentru că semănăm?

— Te-a *ales*? Detectivul acela mi-a cerut să o anunț dacă încerci să mă contactezi. Spunea că nu poate să își dea seama de unde o știai pe sora mea. Că și soțul tău s-a sinucis și că a fost implicat în furtul a milioane de dolari. Că erai un „martor de interes” în ceea ce o privește pe sora mea.

Quinn țipă și el tresare, îndepărtându-și părul indisciplinat de pe frunte, un mușchi zbătându-i-se în maxilarul puternic, colțuros.

Instinctiv, mâinile mele se ridică pentru a liniști copilul. El o trage pe Quinn deoparte.

— Hei. Ce faci? Ce vrei de la mine? O voi suna pe detectiv Martinez.

Ben trebuie să aibă în jur de un metru nouăzeci, pentru că se înalță deasupra corpului meu de un metru șaptezeci de centimetri. Nu cedez. Mă bazez pe instinctul meu că el vrea să audă ce am de spus. Nu a intrat în casă și nici nu a format numărul lui Martinez, așa că trebuie să aștepte ceva de la mine.

Nu am nimic de pierdut.

— Amanda, spun.

Culoarea dispare de pe fața lui, iar inima mea o ia la goană.

— Ce ai zis adineauri?

Ochii îi sunt imenși, iar pe față îi apare o expresie de șoc și neîncredere.

Bag mâna în geantă, după bilet. Îl netezesc și i-l pun chiar în fața ochilor.

Chiar atunci, se aude un scrâșnet ascuțit de cauciucuri. Ne întoarcem amândoi și vedem o mașină accelerând pe stradă, rulând din ce în ce mai repede.

Este un Prius albastru-închis. Și gonește direct spre noi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

NICOLE

Înainte

Între îmbăierea și hrănirea lui Quinn, tot ce făcea Nicole de zile întregi era doar să se uite fix la poza lui Amanda. Nu o mai putea privi fără a vedea fața lui Quinn transpusă în fotografie. Fără a verifica fiecare dulap și colț al casei sale pentru a găsi dovada că Donna fusese înăuntru. Nu simțea altceva decât un sentiment cutremurător al dezastrului iminent. Acum puse în sfârșit fotografia în partea din spate a dulapului din baie, promițându-și să nu se mai uite din nou la ea.

Quinn bolborosea în pătuț. Nicole scoase pastilele din dulapul cu medicamente. Din acel moment intenționa să le țină la parter, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului. Merse în dormitor, o luă pe Quinn și o strecură în marsupiu, gâdilând cu nasul gâtul cu miros plăcut al bebelușului ei. Apoi coborî la parter, unde își sprijini fruntea de frigiderul din oțel inoxidabil *Sub-Zero*[15], ușa rece a acestuia fiind un balsam pentru corpul său înfierbântat, slăbit.

Ochii ei surprinseră ceva purpuriu ieșind în afară de sub frigider. Lăsându-se în jos cât de încet și de atent posibil, Nicole găsi un bilet purpuriu. „Stau până târziu la birou”, citi ea un mesaj mai vechi al lui Greg, cu scrisul lui dezordonat. Nicole nu avea nicio idee când îl scrisese Greg.

Ceva legat de bilet îi dădu o idee. Se duse la coșul de gunoi și scoase de la baza acestuia pachetul cu bilețele purpurii. Stând pe podea, cu Quinn așezată confortabil în marsupiu, ea lipi hârtiile pe gresia din piatră naturală. Cu un marker subțire, scrise câte o idee pe fiecare bilet:

Scrisoarea. Numele de pe cartonaș. Roșcata. Pastilele dispărute. Caruselul. Ușa. Candelabrul spart. Fotografia.

Le lipi pe o singură linie, apoi formă cu ele un cerc, încercând să găsească o logică pentru fiecare incident înspăimântător. Indiciile se aflau în cuvintele din fața ei, și dacă le-ar fi pus pe toate împreună în mod corect, ar

fi știut exact ce avea Donna de gând să îi facă. Și cum putea să o oprească.

Dar dacă nu era doar Donna? Poate Greg avea dreptate și o lua razna. Insistase atât de mult că ea ar avea nevoie de ajutor, dar îl ignorase. Era straniu, totuși, că el nu sunase nici măcar o dată de când plecase, cu două săptămâni înainte. De cât timp era nefericit? Pur și simplu nu dorea să fie tată? Sau era ea chiar mai tulburată decât credea, iar Greg își dorise să fie cât mai departe de soția lui? Era posibil, așa cum sugerase el, ca ea însăși să fi cumpărat caruselul? Deșurubase singură dispozitivul de fixare al lămpii și descuiase ușa? Păstrase în toți acei ani fotografia lui Amanda, și uitase? Dar dacă se confrunta doar cu un caz foarte grav de depresie postnatală, așa cum sugerase Tessa?

Bilețele stupide. Totul era lipsit de sens.

Le puse înapoi în sertar. Privi în jos spre Quinn, care se odihnea liniștită la pieptul său. Cu puțin timp înainte, Nicole o schimbase și o hrănise. Bebelușul ei era fericit, dar avea nevoie de aer curat. Iar Nicole avea nevoie de mișcare. Putea face față unei plimbări scurte. Nu mai puteau sta în casă niciun minut în plus. Nu se deranjă să își schimbe hainele sau să facă duș. O puse pe Quinn în elegantul cărucior roșu *Bugaboo,* luând frumoasa geantă albastră pentru scutece *Tiffany* pe care i-o dăduse Tessa.

— Să mergem la plimbare, iubito.

Nicole închise ușa în urma ei, setă alarma și încuie. Chiar dacă auzise ușa blocându-se, o împinse de cinci ori pentru a se asigura că nu se mai deschide. Făcu o poză cu ea și Quinn, apoi îi trimise un mesaj lui Tessa:

Am plecat!

Tessa îi răspunse:

Sunt mândră de tine! Sună-mă când sunteți acasă.

Atmosfera era încărcată de nori denși de furtună, dar o ploaie ușoară nu avea să facă rău nimănui. Quinn era tăcută, foarte speriată de inelele colorate care erau suspendate de umbrela de deasupra sa. Nicole își spuse că era doar o mamă ieșită la o plimbare cu fetița ei. În timp ce cobora cu grijă căruciorul pe cele patru trepte largi, Mary, vecina ei de optzeci și ceva de ani, ieși afară din casă.

— Nicole, dragă. Putem vorbi o secundă?

Nu voia să discute cu Mary, care ar fi putut-o ține o oră pe trotuar

vorbindu-i despre nepoți și despre șoldul ei cu probleme. Dar Mary nu îi dădu nicio șansă să refuze.

— Doream să îți spun ceva. Aseară târziu am văzut pe cineva uitându-se pe fereastra ta din față. La început, am crezut că poate era un prieten de-al vostru, dar oricine ar fi fost, nu a rămas prea mult timp. Am considerat că ar trebui să te anunț. Nu am vrut să sun la ușă în cazul în care tu și îngerașul dormeați.

Lui Nicole îi îngheță sângele în vene și mută căruciorul mai aproape de Mary.

— Un bărbat sau o femeie? Cum arăta? Ce oră era?

Saliva se împrăștie în jur în timpul rafalei de întrebări.

Mary făcu un pas înapoi.

— Ochii mei nu mai sunt atât de buni, dragă. Nu am putut să văd dacă era un bărbat sau o femeie, dar era în jur de ora zece. Mă uitam la serialele pe care fiul meu mi le-a înregistrat pe acel DVD. Deci nu era un prieten de al tău? Ar trebui să suni la poliție? Dacă mișună vreun un hoț pe aici, trebuie să fim vigilenți.

— Fără poliție! spuse Nicole, prea tare.

— Scuză-mă?

— Nu suna la poliție! țipă Nicole.

Dacă Mary ar suna la poliție, totul se putea nărui. Nu voia ca nimeni să se amestece în treburile ei. Voia să își țină trecutul în trecut. De asemenea, dacă poliția considera că nu era o mamă bună? Dacă i-o luau pe Quinn? Gândul o îngrozi. Inspiră, apoi expiră încet.

— Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine, spuse cu un ton moderat. Trebuie să fi fost prietena mea Tessa. Îi voi da un telefon.

Mary o privi pe Nicole.

— Ești sigură că te simți bine, draga mea? Pari foarte speriată.

O asigură pe bătrână că era bine, deși nu era, și împinse căruciorul pe North Rush Street către East Oak, admirând femeile în fuste strâmte tip creion și taioare subțiri, care mergeau sau se întorceau de la întâlniri, ori se duceau să ia prânzul. Cerul se întunecă, dar aerul era parfumat cu mirosul ierbii proaspăt tăiate. O făcu să își dorească să mai rămână afară încă puțin, în ciuda ploii care o amenința.

Se plimbă până când o văzu pe singura persoană de la Breathe cu care nu ar fi vrut să se întâlnească niciodată. Opri imediat căruciorul, luând-o pe Quinn prin surprindere și făcând-o să plângă. *Te rog să nu mă vezi. Te rog*

du-te.

— Nicole, ești chiar tu? întrebă o voce uimită. Lucinda Nestles stătea pe trotuar în fața ei.

Nicole își ridică privirea, cu fața arzând de rușine.

— Bună, Lucinda. Ce mai faci?

Își acoperi gura cu mâna. Oare își curățase dinții în ziua respectivă?

— Arăți… Acesta este bebelușul tău?

Nicole încuviință, fără să reușească să rostească un cuvânt.

— Ei bine, este superbă. Felicitări!

Se aplecă să o sărute pe Nicole pe obraji, ochii ei măsurând-o de sus până jos, de la tricoul pătat la pantalonii Breathe.

— Merg să mă întâlnesc cu Consiliul Director, de fapt.

Lucinda zâmbi rece.

— Am fost foarte surprinsă când ai spus că nu poți lucra deloc de acasă. Nu mă aștept să muncești la Breathe cu program normal în timpul concediului de maternitate, desigur, dar ești director general. Au existat unele îngrijorări cu privire la veniturile estimate din acțiuni, apoi a fost articolul acela din *Page Six*... Te-am sunat de câteva ori săptămâna asta. Te întorci la muncă pe treizeci și unu, nu-i așa?

Înainte de a o putea întreba pe Lucinda despre ce articol din *Page Six* vorbea, simți ochii altcuiva ațintiți asupra sa. Pe aleea îngustă dintre magazinele *Barneys* și *Hermès* stătea o roșcată cu ochelari de soare mari, privind drept spre ea.

Nicole scoase un sunet ascuțit și strânse mai tare mânerul căruciorului.

— Trebuie să plec, spuse.

— Te simți bine?

Lucinda îi puse mâna pe braț.

Nicole tresări.

— Ai văzut? întrebă și arătă spre roșcată. Ne urmărește?

Ochii Lucindei se măriră.

— Cine să ne urmărească?

Nicole își întoarse capul către alee, dar femeia dispăruse.

— Îmi… îmi pare rău, reuși Lucinda să spună. Nu văd pe nimeni.

Femeia fusese acolo cu o secundă în urmă. Nicole era sigură de asta. Dar acum nu mai era. Așa că se prefăcu că zâmbește:

— Uită de asta. Nu prea am dormit. Sunt… sunt un pic obosită. Știi cum e imediat după naștere.

Zâmbetul ei părea strâmb.

Lucinda o privi cu atenție.

— Te pot ajuta cu ceva? Sigur te simți bine?

Nicole nu răspunse la întrebările Lucindei.

— Ne mai vedem! spuse, prea tare.

Întoarse căruciorul și plecă, iar mușchii ei slăbiți se încordară, și simți că incizia o arde. Alergă pe trotuar, înghesuindu-se printre trecătorii surprinși și mașinile care claxonară furioase în timp ce ea se repezi pe o trecere de pietoni.

O luă pe East Bellevue Place, și mâinile îi tremurau atât de puternic încât scăpă cheile pe aleea pietruită care ducea către treptele din fața casei sale. Cerul se despică cu un tunet răsunător, iar ploaia curse peste ea, udându-i părul și orbind-o. În genunchi, căutând printre pietre, găsi în cele din urmă cheile. Cu pietricele înfipte în pielea genunchilor, Nicole reuși să urce scările și merse să descuie ușa, împiedicându-se în timp ce făcea asta de un obiect pe care nu îl observase.

Pe treptele de la intrare era o cutie albă pe care scria cu cariocă roz: „Nicole”.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

MORGAN

Nu e timp de pierdut.

— Mișcă-te! strig, împingându-i pe Ben și Quinn pe alee înainte să mă dau la o parte, la câțiva centimetri de Prius-ul hotărât să ne izbească în plin.

Rucsacul lui Ben zboară și glezna mea se izbește de bordură. Aterizez dur pe iarbă în timp ce mașina derapează, apoi se îndepărtează într-un nor de praf.

Gem din cauza durerii intense, iar inima îmi bate cu putere. Mă uit înnebunită spre locul unde se află Ben și Quinn – sunt în siguranță? El a rămas cu gura căscată, iar bebelușul urlă la pieptul lui.

— Sunteți bine? strig din locul unde sunt întinsă pe gazon.

Ben se grăbește spre mine, cu Quinn încă țipând. O sprijină pe umăr și se lasă în genunchi lângă mine, cu chipul încruntat de îngrijorare și șoc.

— Noi suntem bine. Ai pățit ceva? Poți să mergi?

Atunci simt durerea explodându-mi în jos, pe picior.

— M-am lovit la gleznă, dar în rest sunt bine.

Resimt groaza care m-a cuprins la vederea mașinii îndreptându-se direct spre noi. Vărs lacrimi fierbinți. Deci este adevărat. Temerile mele sunt reale. Cineva dorește foarte tare să îi facă rău acestui copil. Sau mie. Sau amândurora.

Ben își trece o mână peste obrazul nebărbierit în timp ce privește fix în josul străzii, unde a dispărut mașina. Apoi mă privește.

— Ne-ai împins din calea ei, spune cu uimire. Nici măcar nu ai stat pe gânduri.

— Bineînțeles că v-am împins din calea ei.

Mă privește cu alți ochi. Nu mai reprezint o amenințare, acum sunt o persoană care îl poate sprijini. Încerc să mă ridic, dar o explozie de durere îmi săgetează glezna.

— Ai văzut șoferul? Era o roșcată? O roșcată într-un Prius m-a urmărit când veneam încoace, dar crezusem că am pierdut-o.

— Să fiu sincer, nu am văzut-o. S-a întâmplat atât de repede.

Se ridică și se uită la drum, apoi la mine, cu o expresie de nepătruns. Făcându-și mâna căuș în jurul cefei lui Quinn, oftează.

— Uite, asta este casa lui Nicole și trebuie să iau câteva hăinuțe și lucruri pentru Quinn. Nu știu cât timp va fi cu mine.

Ben se mută de pe un picior pe altul.

— Vrei să intri, și să chemăm poliția? De asemenea, îmi poți explica ce naiba faci aici și de ce tocmai a încercat cineva să ne ucidă.

Îmi analizez opțiunile, știind că nu am niciuna. Sper doar că el nu reprezintă un pericol. Sper că nu este persoana de care fugea Nicole.

Își ia stângaci rucsacul de pe jos și îl ridică pe umăr. Mă privește scurt, apoi își întinde o mână spre mine. Ezit, apoi o prind. În acest moment, Ben este cel mai mic din cele două rele. Mă trage în picioare și mă lasă să mă sprijin de el, așa că pot șchiopăta pe alee și pe cele patru trepte până la casa lui Nicole. Mă uit la Quinn care este din nou liniștită și privește undeva în spatele meu. Este perfectă. Atât de inocentă. Cum ar putea cineva să vrea să o rănească?

Ben deschide ușa, iar eu șchioapăt în urma lui pe hol, sprijinindu-mă de peretele de culoarea fildeșului. Din primul moment sunt impresionată de dimensiunile impresionante ale casei și de culoarea albă, care predomină peste tot.

— Oho! îmi scapă.

Ben aprobă.

— Da, știu.

Apoi adulmecă aerul.

— Miroase groaznic aici.

Simt aer stătut și mâncare în descompunere. Mă sperie să fiu în casa lui Nicole. La dreapta holului este un living magnific, unde așternuturi negre de mătase acoperă toate geamurile.

De ce trăia în întuneric? Cum era viața ei aici?

Ben închide ușa, își aruncă rucsacul pe podea și îi schimbă poziția lui Quinn așa încât ea este acum cuibărită în îndoitura brațului lui. Apoi își scoate telefonul.

Nu vreau ca Martinez să știe că sunt aici.

— Așteaptă. Te rog. Putem vorbi doar un minut înainte să chemi poliția? Cred că amândoi avem să ne spunem lucruri despre Nicole, iar de îndată ce vor sosi ei, nu vom mai avea nicio șansă să vorbim.

Privirea îi rătăcește deasupra mea, apoi se sprijină de perete lângă o masă

de argint art deco.

— Poți să îmi spui de ce te sau ne urmărește mașina aceea?

Expir prelung.

— Nu știu de ce. Și chiar îmi pare foarte rău pentru sora ta. Sunt asistent social. Când am văzut cât de agitată era Nicole pe peronul metroului am vrut să o ajut, dar exact ca în cazul acelei mașini gonind pe stradă, totul s-a întâmplat foarte repede. Îmi pare nespus de rău. Aș vrea să o fi putut opri.

Mă bâlbâi începând să plâng, și fac o pauză să mă adun.

Ben mă privește în timp ce îmi șterg lacrimile.

— Vei fi alături de mine? Mă vei ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat?

Durerea profundă în ochii lui este greu de ignorat.

Respir adânc.

— Deci ieri veneam de la serviciu și mă îndreptam spre casă, la aceeași oră la care plec de obicei. Sora ta era lângă mine pe peron. Și-a înfipt unghiile în brațul meu și m-a implorat să iau copilul. A fost primul lucru pe care mi l-a spus – *Ia-mi copilul.* Am fost speriată și m-am retras. Dar ea a venit chiar în fața mea, aproape de marginea peronului. Privea în toate direcțiile, ca și cum era speriată de cineva. Apoi mi-a spus să nu las pe nimeni să îi facă rău lui Quinn și mi-a aruncat-o în brațe. Mi-am coborât privirea și, când am ridicat capul, Nicole era… Metroul era în stație.

Ben tresare, apoi privește în jos spre masa din fața lui.

— Am văzut-o pe Nicole cu câteva săptămâni în urmă, dar casa nu arăta chiar atât de rău cum e acum. Eram îngrijorat de cât de groaznic arăta.

— Deci îți făceai griji pentru ea?

El încuviințează, dar nu mai spune altceva.

Se uită la piciorul meu, pe care îl țin în aer deasupra marmurei de la intrare, pentru a nu pune presiune pe gleznă. Apoi o mută pe Quinn până când ea ajunge să se odihnească pe umărul lui, și își strecoară din nou telefonul în buzunar.

— Să mergem să te așezi în bucătărie, spune.

Nu știu cât timp am la dispoziție până o va suna pe Martinez. Am nevoie ca el să aibă suficientă încredere în mine încât să îmi spună cine este Amanda, dar nu știu ce altceva să mai spun pentru a-l convinge.

Ben mă conduce în partea stângă a holului într-un spațiu larg și aerisit, alb ca zăpada, păstrat pentru aragazul din oțel inoxidabil *Viking și* frigiderul *Sub-Zero.* Fiecare suprafață este acoperită cu resturi – sticle, cârpe, cutii de lapte praf, chiar și scutece mototolite al căror miros se poate simți de aici.

Brusc îmi dau seama că nu ar trebui să ating nimic. Nu vreau să las niciun indiciu că am fost aici.

Ben îmi observă ezitarea.

— Îi voi spune lui Martinez că eu te-am lăsat să intri, bine? Îi voi povesti tot ce s-a întâmplat. Este evident că nu ți-ai propus să ne rănești. Tocmai ne-ai salvat viața.

Mă uit în jos la piciorul meu. Sunt ușurată că el crede că nu am făcut nimic pentru a o răni pe sora sa. Ben trage un scaun de bucătărie înalt, tapițat cu piele albă, și mă așez cu mare grijă, atentă să nu îmi lovesc glezna care îmi pulsează de suportul cromat al mesei elegante de marmură.

El o pune pe Quinn într-un balansoar cu vibrații aflat în fața unui alt așternut negru de mătase care acoperă ceea ce presupun că e ușa spre curtea din spate.

Casa lui Nicole este frumos decorată, dar la fel de dezordonată și murdară ca femeia răvășită, neîngrijită pe care am cunoscut-o pe peron. Sper cu disperare că există aici indicii care să dovedească că nu am fost implicată în căderea ei.

Pumnii micuți ai lui Quinn se agită în aer. E atât de dureros să îi auzi țipetele. Vreau să o iau și să o țin în brațe.

— Ben, Nicole mi-a rostit numele. Pe peron. A spus Morgan, ca și cum mă cunoștea. Dar îți jur că nu am văzut-o niciodată înainte. Nu știam că este director general la Breathe. Părea că se teme pentru viața lui Quinn.

Ben se așază lângă mine și își masează gâtul.

— Deci ea te cunoștea pe tine, dar tu nu o cunoșteai? Cum e posibil așa ceva?

— Nu știu. M-am străduit să descopăr care este legătura. A făcut Nicole vreo donație la adăpostul unde lucrez – la care am lucrat până acum – sau avea vreo legătură cu soțul meu? Sunt sigură că Martinez ți-a spus deja despre el. Probabil că par complet idioată, dar nu știam despre soțul meu. Despre partea cu frauda, vreau să spun.

Pălăvrăgind, mă foiesc neliniștită și-i privesc mărul lui Adam în timp ce Ben înghite în sec. Nu spune nimic.

— Sper să îmi poți spune ceva, sau să putem găsi ceva în casă care să facă legătura dintre mine și sora ta, pentru că lucrurile stau rău pentru mine. Martinez pare să creadă că aș putea fi amestecată în ceea ce i s-a întâmplat lui Nicole. Dar după cum poți vedea, nu sunt. Și sunt îngrijorată pentru Quinn și pentru mine. Iar acum, și pentru tine. Cineva vrea să ne facă rău.

Înghit în sec, sperând că nu am mers prea departe.

— Eu…

Ben trage de gulerul tricoului.

— Nu știu ce ar putea fi aici care să te ajute. Să ne ajute. Am intrat în casa asta doar de câteva ori.

— Poliția a percheziționat-o? întreb.

— Nu. Avocatul meu mi-a spus azi-dimineață că nu a fost eliberat un mandat pentru reședința lui Nicole. Soțul ei, Greg, nu și-a dat acordul. Avocatul său a încercat să oprească criminaliștii până când va fi publicat testamentul, deoarece Greg are dreptul legal la casă. S-a invocat *al patrulea amendament*[16]. Și nu cred că testamentul lui Nicole va fi făcut public, pentru o vreme.

Mi se întoarce stomacul. I-am ascuns faptul că o parte a testamentului lui Nicole se află în căsuța mea de mail. Partea care arată că sora sa mi-a lăsat mie, nu lui, custodia lui Quinn. Dar cum pot să îi spun, când nu știu ce fel de om este cu adevărat. Nu am știut ce fel de om era Ryan până când nu a murit. De ce nu fusese Nicole apropiată de fratele ei? Am nevoie de mai multe informați înainte de a avea încredere în Ben. Și trebuie să arunc o privire prin jur pentru a găsi indicii care să facă legătura între mine și Nicole – rapid, înainte ca Martinez să afle că sunt aici.

Ben se uită la Quinn, apoi mă studiază. Caută adevărul, încercând să vadă dacă îl poate găsi în ochii mei. Îl examinez la rândul meu, și mă prefac că nu sunt devastată când el nu spune niciun cuvânt.

Ben se ridică brusc în picioare și începe să umble pe podeaua de piatră în culoarea nisipului. De fiecare dată când se îndreaptă către mine văd durere brută și consternare în toată ființa lui. Aceleași sentimente care m-au apăsat și pe mine după sinuciderea lui Ryan.

Părul îi cade pe față și oftează.

— Ar trebui să o sun pe Martinez și o voi face, dar tu ești ultima persoană care a vorbit cu sora mea, și nu am niciun indiciu despre ce naiba se întâmplă aici. Doar cu câteva săptămâni în urmă Nicole se simțea bine. Stresată și extenuată, dar nu ceea ce aș fi numit disperată sau îngrozită. Nicole era… ea era o forță. Nu mi-am imaginat niciodată… Dar apoi ieri primesc acel telefon și mi se spune ce a făcut. Apoi secretara lui Greg mă sună și mă roagă să o iau pe Quinn. El nici măcar nu m-a sunat. Secretara a spus că Greg era în drum spre New York și că el și Nicole nici măcar nu mai locuiau împreună. Am fost uluit. Nu știam că au probleme. Abia

puteam să conștientizez ceea ce auzeam. Nici acum nu înțeleg pe deplin. Nici măcar nu știu unde este Greg – aici sau în New York. Nu mi-a răspuns la telefoane sau la e-mailuri. Ce fel de bărbat își părăsește fiica în felul ăsta? Ce fel de bărbat nu se grăbește înapoi când soția lui… se duce?

Stomacul mi se încordează.

— Nu știu.

Ben scutură din cap.

— În fine, am alergat la secția de poliție, unde un detectiv mi-a spus că cercetează moartea lui Nicole. Martinez crede că tu ai împins-o. Dar e mai mult decât atât, nu-i așa?

Mă privește cu ochii îngustați.

— Deci cine naiba ești cu adevărat? Te rog explică-mi. Și cum de știi despre Amanda?

Arată atât de derutat că mă doare inima. Ben este familia ei. Familia lui Nicole. Eu sunt nimeni pentru ei.

Bag mâna în geantă și îi arăt biletul purpuriu.

— Am găsit biletul lipit de geanta mea după ce a sărit Nicole. Cred că mi l-a dat cu un motiv. Nu vreau să îți provoc mai multă suferință, dar pentru mine este limpede că suntem împreună în asta, indiferent dacă vrem sau nu. Cu cât mai repede aflăm de unde mă cunoștea Nicole și de ce mi-a dat-o pe Quinn, cu atât mai repede descoperim ce naiba se întâmplă. Și biletul ăsta trebuie să fie o parte a răspunsului.

Umerii lui Ben încep să se zguduie. Plânge.

— Amanda este moartă. A murit de aproape douăzeci de ani.

Aștept. Nu insist să spună mai multe.

Își înfige mâna în buzunar, și sunt sigură că intenționează să o sune pe Martinez, dar apoi spune:

— Îți voi arăta ceva pentru că nu știu cum să procedez altfel. Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta.

Scoate un portmoneu negru din pantalonii săi scurți din care ia o tăietură din ziar îngălbenită, ținând-o strâns între degete.

— Înainte de a-ți arăta asta, trebuie să înțelegi că am devenit tutorele legal al lui Nicole când aveam douăzeci de ani, iar ea avea șaptesprezece. Nu aveam pe nimeni altcineva. Părinții noștri muriseră într-un accident. Apoi am stricat totul.

Își privește fix pantofii sport.

— Am găsit asta pe podeaua lui Nicole când am venit ultima dată aici.

Ea m-a rugat să o iau, așa că am ascultat-o. Ar fi trebuit să rămân cu ea, să înțeleg că era de fapt un strigăt după ajutor. Dar ea era mereu atât de orgolioasă și mă ținea mereu la distanță.

Degetele noastre se ating în timp ce îmi dă tăietura din ziar. Despăturesc hârtia și o netezesc cu grijă. Este un necrolog din *Kenosha News,* pentru Amanda Taylor, care a murit la vârsta de doar șase luni, în 1998. Timpul se oprește, și mă uit de la hârtie, la Ben.

— Mi-e foarte greu să vorbesc despre asta. Nicole era bona lui Amanda. Amanda a murit în timp ce se afla în grija lui Nicole.

— Îmi pare așa de rău, spun.

Fața lui Ben îmbătrânește în câteva secunde.

— Când am devenit responsabil pentru Nicole, am încercat să fiu ca tata, ferm și dur, dar ea nu avea niciun respect pentru autoritatea mea. A fugit până în Wisconsin, unde a devenit bonă. Apoi s-a întâmplat. Credeam că a trecut peste asta, totuși. Nu am discutat niciodată despre acest subiect. Dar Nicole a păstrat tăietura. Și mi-a dat-o în ziua aceea, ultima zi în care am văzut-o.

Ben se așază și își ciupește vârful nasului.

Îmi pare rău pentru el, acest bărbat care și-a pierdut nu doar sora, ci întreaga familie.

— Cum s-a întâmplat asta, Ben?

Arăt spre articolul pe care îl țin în mână. Sper că acolo sunt răspunsurile care mă leagă de Nicole.

— Nicole avea grijă de Amanda și era singură, în timp ce părinții fetiței erau la serviciu. A lăsat-o să doarmă în pătuț, apoi ea a adormit pe canapea. Când s-a trezit și a mers să vadă ce face bebelușul, acesta murise.

Oftează din tot sufletul.

— Nu a fost greșeala lui Nicole, dar mama lui Amanda a făcut-o să se simtă ca și cum era. A acuzat-o pe Nicole încă de la început. A mers atât de departe încât a sugerat că Nicole a sugrumat bebelușul. Când a fost emis raportul medico-legal, care stabilea că fusese vorba despre sindromul de moarte subită a sugarului, mama lui Amanda tot nu s-a lăsat convinsă. A venit la ușa noastră, încercând să o atace pe Nicole. A spus că o va sugruma, așa cum Nicole o sugrumase pe Amanda. Am fost atât de șocat încât nu am reacționat. A fost îngrozitor.

Sărmana, sărmana Nicole. Să treacă prin asta la șaptesprezece ani, nici nu-mi pot imagina.

Privesc din nou necrologul. Pulsul îmi crește.

— Ben, pe peron Nicole era agitată, ca și cum se uita în jur pentru că o urmărea cineva. Iar Martinez a spus că este bizar ca o persoană care se sinucide să sară înapoi.

El se apleacă înainte, ascultând cu atenție.

— Donna, spune.

— Donna?

— Mama lui Amanda.

— Și cu femeia asta Donna, ce s-a întâmplat?

— Cum spuneam, a hărțuit-o pe Nicole pentru multă vreme. Obișnuia să îi trimită surorii mele scrisori de amenințare în fiecare an. Am crezut că nu au mai sosit de ani de zile, totuși. Nicole nu vorbea niciodată despre asta. Ar fi trebuit să fac mai mult pentru a mă asigura că sora mea se simte bine. Dar nu am făcut. Și bănuiesc că ea a ascuns toată această durere. Până când s-a născut Quinn.

Îmi doresc foarte mult să îl liniștesc și să îi spun că nu a fost vina lui. Dar nu știu asta cu siguranță.

— Poate că Nicole era atât de speriată pentru că Donna se afla pe peron, spun.

Ben se uită la hârtia din mâna mea. Se întinde să o ia și o cercetează cu atenție. Apoi mă privește cu ochi mari.

— Sfinte Sisoe, spune. Nu am făcut legătura până acum.

— Ce este? întreb.

— Amanda a murit pe șapte august.

Și atunci îmi dau seama ce spune Ben. Asta fusese ieri, aceeași dată la care Nicole a ajuns pe șine.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

NICOLE

Înainte

Nicole târî cutia în casă. Apoi o duse pe Quinn, care era încă în cărucior, adormită, în mijlocul livingului, cât mai departe posibil de cutie. Ridică încet capacul. Deasupra era o bucată de hârtie roz cu cuvintele „Pentru Quinn” scrise în *Comic Sans.* Dedesubtul hârtiei era pătura albă, moale pe care nu o uitase niciodată – pătura lui Amanda.

Nicole se simțea de parcă ar fi fost sufocată.

Nu *meriți o fetiță. Ești o ucigașă. Nu o vei putea proteja.*

Nicole aruncă pătura de parcă ar fi ars-o. Lăsând-o pe Quinn în cărucior, se târî în bucătărie să își ia pastilele și înghiți două. Strânsoarea care îi bloca pieptul mai slăbi și putu să respire din nou. Acest atac de panică era la fel de grav precum cel pe care îl avusese când Ben o adusese acasă la Chicago, la două zile după ce Amanda murise, iar Donna îi arătase ușa. Nicole se bucurase să o vadă. Voia să își exprime durerea și condoleanțele. Voia să spună cât de mult o iubise și ea pe Amanda. Dar înainte să poată spune ceva, Donna se aruncase asupra ei și o apucase de gât, urlând ca un animal în agonie, prins în capcană:

— Trebuia să ai grijă de ea.

Nicole plânsese, abia reușind să se elibereze din degetele puternice ale Donnei. Ben nu intervenise. Ceva înăuntrul ei se rupsese atunci. Cum ar mai fi putut avea încredere în fratele ei, singura familie care îi mai rămăsese, dacă el nu o sprijinise atunci când avusese nevoie? Ben îi spusese mai târziu că fusese în stare de șoc și că regreta că nu reacționase. Dar Nicole se simțise de parcă el își dorise ca Donna să o rănească.

Fusese internată la secția de psihiatrie, diagnosticată cu tulburare severă de panică, și ținută sub observație trei zile. Apoi, cu o rețetă pentru Zoloft, pe care o luase Ben, fusese lăsată să plece deoarece era minoră. Și nu conta că mâinile Donnei nu îi mai înconjurau gâtul. Sentimentul că cineva storcea viața din ea nu o părăsise niciodată.

Se forță să revină la realitate. Nu îi era de niciun ajutor să trăiască în trecut. Se întoarse în living, unde Quinn era trează și vioaie. Nu o putea aduce pe Amanda înapoi. Dar Quinn era vie. Trebuia să o protejeze.

Nicole îndesă pătura înapoi în cutie, apoi își scoase fetița din cărucior, strângând-o aproape de inimă. Se plimbă cu ea pe hol.

— Îți promit că nu voi permite niciodată să ți se întâmple ceva.

Se juca Donna cu mintea lui Nicole? Sau plănuia ceva atât de îngrozitor încât cu greu și-ar fi putut imagina?

Auzi soneria. Cele mai mari temeri o copleșiră pe Nicole. Apoi își aminti că urma să vină Tessa, așa că poate era doar ea. Se îndreptă spre ușa de la intrare, legănând-o pe Quinn cu un braț. Capul îi era încețoșat, și avea probleme de echilibru în timpul mersului. Aruncă cutia în dulap, apoi privi prin dreptunghiul de sticlă mată al ușii. Silueta de afară era mult prea înaltă pentru a fi prietena ei cea mai bună. Când înțelese cine era, totul în interiorul ei îngheță.

Fratele ei Ben.

De ce venise?

El bătu în geam.

— Nic, pot să te văd. Deschide.

Totul era bine. Putea face asta. Era foarte bună în a se preface. Așa că deschise ușa.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

MORGAN

Iau necrologul de la Ben, și hârtia foșnește în mâna mea. Nu-mi pot lua ochii de la dată: 7 august.

— Nu mi-a trecut prin minte că este aceeași dată.

Ben își apasă degetele pe frunte.

— Ar putea Donna să fie implicată în toate astea?

Se ridică din nou și se învârte prin bucătărie, atingându-și nervos părul rebel.

— Sau crezi că Nicole a hotărât pur și simplu să își încheie viața în data de șapte?

Mă amețește să îl privesc.

— Ce știi despre Donna? întreb. A luat recent legătura cu Nicole?

— Nu am nici cea mai mică idee. Am lăsat totul în urmă. Fără îndoială că Nicole mi-a dat acest necrolog cu un motiv. Nu a mai pronunțat numele Donna sau Amanda în fața mea de ani de zile.

— Poate Donna era pe peron. Dacă îi găsim fotografia, pot să mă străduiesc să îmi amintesc dacă am văzut pe cineva care semăna cu ea la Grand/State. Trebuie să fiu sinceră, întreaga întâmplare este puțin încețoșată.

Ben se oprește brusc și își frământă mâinile.

— Merită să încercăm.

Dacă reușesc să aflu adevărul, Martinez va fi obligată să recunoască că am fost doar un martor nevinovat. Și dacă îi dăm de capăt, Quinn va fi în siguranță, iar eu mi-aș primi viața înapoi.

Îmi scot telefonul din geantă, tastez: „Donna Taylor; Kenosha, Wisconsin”, și i-l dau lui Ben.

Brațele și picioarele lui Quinn ies în afară ca o stea de mare, dar ea nu se trezește.

Ben ia telefonul și tastează și el ceva, apoi mi-l întinde.

— Uite-o aici. Încă locuiește la aceeași adresă și lucrează de acasă. O recunoști?

Fotografia în miniatură este a unei roșcate slabe, palide, cu un zâmbet îndurerat, care nu se regăsește și în ochii ei albaștri, goi. Din casa ei din Kenosha conduce o consignație.

Îmi închid ochii încercând să îmi aduc aminte tot ce am văzut pe peron, dar întreaga mea atenție era îndreptată asupra lui Nicole și a lui Quinn. Donna are părul roșcat, ca femeia din Prius. Dar nu este suficient pentru a fi sigură că era ea. Și în fotografia asta, părul ei este mai mult castaniu. Culoarea nu este exact aceeași.

— Nu cred că am zărit-o pe peron. Și nu am văzut-o prea bine pe roșcata din Prius.

Îmi iau telefonul înapoi, brusc epuizată. Mi-aș dori să dorm o zi, un an, până când toate astea se vor sfârși. Dar am făcut asta după ce a murit Ryan, și nu m-a ajutat deloc.

Îmi chiorăie stomacul, și mă înroșesc.

Ben zâmbește slab, și pentru un moment pare mai tânăr.

— Nici eu nu am mâncat. S-ar putea să am niște batoane cu cereale în rucsac, dacă ți-e foame.

— Mulțumesc, spun încetișor.

— Este doar un baton cu cereale, răspunde el și iese din bucătărie.

Gluma lui stângace este aproape copilărească. Pare o persoană atât de onestă, dar experiența m-a învățat că nu mă mai pot baza pe intuiție. Trebuie să rămân în gardă.

Doar un moment mai târziu, îi aud vocea din holul de la intrare. Pomenește de Donna Taylor, o roșcată, un Prius. Apoi îmi aud numele. Și știu că probabil vorbește cu Martinez. Dacă aş vrea să fug, aş putea. De ce am crezut pentru o secundă că el a avut încredere în mine? Pielea mă furnică puternic și, folosind masa ca pârghie, mă ridic chiar în timp ce Ben intră în cameră.

Ne uităm unul la celălalt. Obrajii lui sunt roșii, iar eu îi simt pe ai mei fierbinți.

— Crezi că mint, spun cu răceală, deși chiar simt nevoia să plâng.

— Nu, nu cred. Dar a trebuit să o sun pe Martinez. Aproape că am fost loviți de o mașină, iar Nicole a murit în aceeași zi cu Amanda. Martinez trebuie să știe.

Nu spun nimic. Doar pentru că Donna este în fotografie nu înseamnă că sunt în siguranță.

— Martinez a notat toate informațiile și o va verifica pe Donna, marca

mașinii ei și numărul de înmatriculare. Este în regulă, Morgan.

În regulă. Habar nu are ce se poate întâmpla; ce poate să meargă prost. Ar trebui să ies de aici și să o sun pe Jessica. Dar atunci observ un set de uși duble lângă frigider. Una din ele este lăsată întredeschisă. Vreau să cercetez casa după indicii care mă vor elibera, dar știu că trebuie să mă port cu grijă.

— Ce e acolo? întreb.

— Cămara, cred. De ce?

— Crezi că ar trebui să ne uităm un pic în jur înainte de a pleca?

El dă din cap.

— Eu voi pleca. Tu abia poți să mergi. Și…

— Și ea era sora ta.

Ben se îndreaptă către uși și dispare înăuntru. Apoi aud o respirație puternică.

— Morgan.

Vocea lui este joasă.

— Vino aici.

Șchioapăt încet până la cămară. Este o încăpere imensă, cu o mulțime de rafturi pline cu conserve și cutii. Numaidecât văd de ce este Ben șocat Zeci de bilețele purpurii acoperă peretele. Bilețele ca cel pe care l-am găsit pe geanta mea.

Nume cartonaș. Roșcată. Pastile dispărute. Scrisoare. Carusel. Ușă. Candelabru sfărâmat. Fotografie. Cutie. Mesaj. Epuizare. Ajutor. Adăpost. Văduvă. Morgan Kincaid. Mamă.

— Numele meu! șoptesc, incapabilă să îmi dezlipesc ochii de la bucățelele de hârtie. Să îmi văd numele este ca și cum aș primi un pumn în stomac. Cuvintele se mișcă în fața mea și mă sprijin de perete.

Ben îmi atinge umărul.

— Te simți bine?

Mă adun. Trebuie să gândesc rapid. Este clar că lui Nicole i s-a întâmplat ceva groaznic, ceva care a făcut-o să scrie aceste bilețele. Ceva sau cineva a determinat-o să mă găsească. Privesc fix la perete.

Fața lui Ben e cenușie.

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu știu. Încă nu am nicio idee de unde mă cunoștea, dar vom afla, Ben. Și trebuie să descoperim dacă Donna este cumva responsabilă. Sau altcineva.

Îmi ating erupția de pe claviculă.

— Vreau doar să se termine.

Ben se uită la mine, și văd că se luptă să mă creadă.

Mă ajută să ies din cămară. Glezna mă doare cumplit, iar capul mi se învârte. Nimic din toate astea nu are logică.

Mergem la balansoarul cu vibrații unde doarme Quinn.

— Nu știu ce simt. Sunt confuz. Cu siguranță mă simt derutat și într-adevăr groaznic. Încerc să cred tot ce mi-ai spus, dar în acest moment, nu pot să cred că s-a întâmplat nimic din toate astea. Că sora mea a murit cu adevărat. Nu i-am spus niciodată cât de impresionat am fost de ceea ce a făcut cu Breathe, de cum și-a reconstruit viața după ce s-a întâmplat un lucru atât de îngrozitor. Nu am ajutat-o niciodată.

Ochii i se împăienjenesc, dar lacrimile nu cad. Se uită dincolo de mine, de parcă nu ar vrea să mai fiu martoră la durerea lui.

Mi-am dorit întotdeauna un frate. Este păcat că Ben și Nicole nu au avut niciodată șansa să se împace. Dacă Nicole l-ar fi cunoscut cu adevărat pe adultul Ben, doctorul, omul grijuliu care pare să fie, poate i-ar fi încredințat-o lui pe Quinn. Poate s-ar fi simțit mai în siguranță dacă și-ar fi împărtășit problemele cu el. Sau poate că, spre deosebire de mine, ea știa și altceva despre fratele ei.

Pentru un moment stăm unul lângă altul, stânjeniți. O privesc pe Quinn, care doarme. Pleoapele îi tremură. Oare bebelușii visează? Dacă este așa, sper ca visele ei să fie frumoase.

Atunci aud ușa din față deschizându-se. Ben își împinge părul de pe față, un gest care, am învățat, este un tic nervos.

Aud sunetul tocurilor pe podeaua de marmură, apoi se așterne tăcerea. Mă întorc.

Este Martinez.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

NICOLE

Înainte

Ben stătea pe terasa ei. Nicole văzu cum ochii lui se măresc de surpriză în timp ce o privea. Într-o mână ținea o sacoșă de hârtie; în cealaltă, un mic ursuleț de pluș maro.

— Ce faci aici?

Ben o privi într-un mod bizar.

— Tu m-ai chemat.

Ea făcu ochii mari.

— Nu, nu te-am chemat.

Nicole fu surprinsă de ridurile din colțurile ochilor lui și de conturul ascuțit al maxilarului. Semăna atât de mult cu tatăl lui, era de parcă ar fi mers înapoi în timp. Nu își văzuse fratele de peste un an, de când el își cumpărase casa și o invitase pentru a i-o arăta. Nicole se dusese, dar de obicei evita încercările de reconciliere. Fratele ei îi amintea mereu de propriul său trecut.

— Mi-ai trimis un mesaj noaptea trecută.

Ben își scoase telefonul din buzunarul uniformei.

— Uite.

Nicole privi ecranul. Era adevărat. Ben primise un mesaj de la ea.

Mi-ai putea lua rețeta, și să mi-o aduci mâine? Sunt în încurcătură.

Nicole rămase fără cuvinte. Nu i-ar fi cerut niciodată fratelui său să facă ceva pentru ea. Avea suficiente pastile pentru încă două săptămâni, și cu siguranță că nu l-ar fi invitat niciodată la ea acasă. Ben intră, pantalonii uniformei sale foșnind iritant în timp ce închidea ușa în spatele lui.

— Nu arăți prea bine.

Ea se înfurie și îl ignoră, ducând-o pe Quinn în living. Lăsă punga de hârtie pe masă și își luă telefonul, verificându-și mesajele. Iată-l: un mesaj

de la ea pentru Ben, trimis la ora unsprezece, noaptea trecută. Un mesaj pe care nu își amintea să îl și scris.

Își strecură telefonul în buzunar și se întoarse pentru a-și privi fratele. Trebuia să își păstreze calmul în timpul vizitei lui, pentru ca apoi să îl scoată din viața ei pentru totdeauna.

— Pot să îți aduc ceva? Cafea?

Capul i se învârtea, dar se putea descurca cu o cafea.

— Desigur. Mulțumesc. Pot să…? Aș dori să o țin pe Quinn.

Nicole nu voia ca fetița să stea în preajma fratelui său. El dăduse greș în a-și proteja sora, deci cum ar putea-o proteja pe Quinn?

— Nu îi place să stea departe de mine, îi răspunse.

Se întoarse și se îndreptă către bucătărie, pentru a-i prepara lui Ben o cafea și a mai lua o pastilă. Doar că nu mai găsi deloc boabe de cafea, nici măcar un borcan de cafea instant. Nu își putu aminti când comandaseră ultima dată alimente, ea sau Tessa. Frigiderul era gol, cu excepția unei cutii de suc de portocale, un măr stricat și câteva pere zbârcite.

Scoase o pastilă, apoi își întoarse privirea la cutia de suc. Era pe jumătate goală. Cum de nu observase mai devreme? Și câte pastile luase noaptea trecută? Suficient de multe încât să îi trimită un mesaj lui Ben apoi să uite?

Telefonul îi sună. Îl scoase din buzunar. Tessa. Slavă Domnului.

— Bună, șopti.

— Doarme Quinn?

— Ben este aici.

— Ben, același nume ca al fratelui tău? Ce face acolo?

— Mi-a adus o rețetă…

Se opri, nedorind să spună mai multe.

— Voia să o vadă pe Quinn.

— Ei bine, asta e chiar drăguț, bănuiesc. Te descurci cu el?

— Nu prea.

— Atunci spune-i să plece. Vrei să vin să te susțin?

Nicole râse.

— Sunt în regulă. Ar fi mai bine să plec.

— Bine. Voiam doar să te anunț. I-am spus Lucindei că ai aprobat modelele finale ale liniei de primăvară de pardesie cu manșete. Sper că e bine. Pot trece pe la tine diseară să discutăm despre asta.

Nu îi spuse lui Tessa că se întâlnise întâmplător cu Lucinda. Nu avea timp acum. Trebuia să se descurce cu Ben, să îl scoată din casă cât mai

repede.

— Te sun după ce pleacă Ben, bine?

— Promiți?

— Sigur, spuse Nicole.

Închise, apoi se ghemui, cu Quinn la piept. Nu putea respira, și înghiți comprimatul fără apă, sperând că își va face efectul imediat. Știa că luase două pastile în plus, dar nu îl putea lăsa pe Ben să vadă că are un atac de panică. Ce ar fi făcut Tessa dacă ar fi fost acolo? Nicole se așeză și își puse mâna pe burtă. Inspiră adânc de cinci ori. Expiră ușor de cinci ori.

Se calmă suficient pentru a se ridică și a se întoarce în living, cât de liniștită putea.

— Am rămas fără cafea.

Ben își împinse părul prea lung de pe frunte, o umbră de îngrijorare trecând pe chipul lui copilăros. O luă prin surprindere gândul că fratele ei, la treizeci și nouă de ani, era cu un an mai tânăr decât fusese tatăl lor când murise.

— Ce mai face Greg? întrebă el.

Nicole se hotărî să nu îi spună că Greg le părăsise.

— Greg este bine, răspunse.

— Dar tu nu ești, replică Ben.

Resentimentul și toată nefericirea din trecutul ei ieșiră la suprafață.

— Nu mai ești responsabil pentru mine! izbucni, cu mânie.

Sări de pe canapea, capul lui Quinn lovindu-i-se cu putere de piept.

— Nicole! Fii atentă la gâtul ei!

— Ben! Crezi că nu știu cum să am grijă de fiica mea? De aceea ai venit? Să mă critici?

Se simțea rău. Însă relația lor nu fusese întotdeauna tensionată. Lui Nicole îi era dor de băiatul care o aducea de la școală în fiecare zi, și care avea mereu plasturi în buzunar deoarece ea alerga întotdeauna înaintea lui, se împiedica și își zgâria genunchii.

— Tu m-ai rugat să vin, și am venit! Iisuse, niciodată nu mă înțeleg cu tine, nu-i așa? Nu mă vei ierta niciodată, orice s-ar întâmpla.

Ea fierbea. Se pregăti, pentru cazul în care el i-ar fi rostit numele. Amanda. Așteptă, dar Ben nu îl spuse. Nu că ar fi contat – era acolo între ei pentru totdeauna.

— Pleacă. Nu avem nevoie de tine.

Ben își duse mâna la păr.

— Nic, sunt aici pentru că tu mi-ai cerut să fiu. Și acum că te-am văzut, sunt îngrijorat. Arăți slăbită. Și acest Xanax pe care m-ai pus să îl iau? Să știi că lorazepam ar putea fi mai bun pentru tine acum, ținând cont că ai un nou-născut.

— Nu ești doctorul meu, Ben.

— Ai dreptate. Te-a văzut de curând medicul tău?

El se ridică și veni mai aproape de ea.

— Ascultă, vedem asta tot timpul la spital. Nu este neobișnuit pentru proaspetele mame să se confrunte cu dificultăți după ce nasc. Mi-e ușor să te iau să te vadă cineva la mine la spital, poate un pediatru. Sau un psihoterapeut? Pot să îți fac chiar astăzi o programare.

Ea se îndepărtă și râse batjocoritor, fără nicio urmă de veselie.

— Du-te naibii.

Fața lui se posomorî, ca a băiețelului care plânsese fără oprire când tatăl lui dăruise altcuiva figurinele lui de acțiune *Star Wars,* spunând că Ben era prea mare pentru ele. Nicole refuză să se simtă vinovată.

El se ridică.

— Gata. Gata. Îmi pare rău. O să te las în pace, dar dacă ai nevoie de ceva, sunt aici.

O privi pe Quinn, iar ochii i se încălziră.

— Aș dori să fac parte în viața ei. Și din viața ta. Noi suntem singura familie pe care o mai avem.

Ea îi arătă ușa. Ben se pregăti să iasă, dar se opri brusc. Se aplecă și ridică ceva de pe podeaua de marmură. Apoi se întoarse, iar ea citi groază și frică pe chipul lui.

— De ce ai asta?

Ben îi întinse o tăietură din ziar îngălbenită.

Nicole nu știa despre ce vorbea el. Luă tăietura, și stomacul i se întoarse. Necrologul Amandei. Se aflase în cutie, cu pătura?

Privirile li se încrucișară. În ochii lui ea văzu dezamăgire și reproș.

— Nic. Nu te simți bine. Pot să te ajut. Înțeleg mai bine decât oricine prin ce treci.

— Nu, nu înțelegi.

Îi întinse fratelui ei necrologul.

— Nu am nevoie de el. Ia-l.

Ben privi la hârtia care era fluturată prin fața sa, apoi la Quinn. Se temea să o lase singură cu Nicole?

— Trecutul este trecut. S-a terminat, Nic. A fost o tragedie. O tragedie îngrozitoare, dar au trecut aproape douăzeci de ani. Este timpul să uiți.

— Ia asta. Scoate-o din casa mea. Fă asta pentru mine.

El dădu din cap și acceptă tăietura de ziar. Cu mâna pe clanță, spuse:

— Te iubesc, Nic. Întotdeauna te-am iubit. Mereu am stricat totul între noi, dar nu pentru că nu te iubesc.

Ben deschise ușa, se întoarse pentru a arunca o ultimă privire spre Nicole, apoi spre copil, și plecă. Ea încuie și apăsă clanța de cinci ori pentru a se asigura că este într-adevăr blocată.

Legănă trupul micuț al fiicei sale și privi în ochii acesteia.

— Nu ai nevoie de nimeni altcineva pentru a te simți împlinită. Vei realiza asta de una singură.

Ochii îi căzură pe cuierul de lângă ușă unde ținea cheile de rezervă de la casa lui Ben, cheile pe care nu le folosise nici măcar o dată, cheile pe care Ben insistase ca ea să le păstreze, în caz că s-ar fi întâmplat ceva.

Iar acum aceste chei dispăruseră.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

MORGAN

Sunt furioasă când Martinez își aranjează sacoul costumului ei negru și intră cu pași mari în bucătărie, îndreptându-se către mine. Îmi întorc rapid capul spre Ben și șuier:

— Cum îndrăznești să îmi întinzi o cursă?

Ben își ridică mâinile.

— Uite, nu cred că tu ai făcut ceva, și acesta este motivul pentru care am sunat-o pe Martinez. Astfel încât ea poate auzi toate astea chiar de la tine. Dacă ți-aș fi spus, ai fi plecat și ai fi fost în pericol.

Refuz să îi răspund. Îmi smulg telefonul din geantă și tastez furioasă un mesaj pentru Jessica, spunându-i să vină la reședința lui Nicole.

Sunt pe drum. Să NU spui niciun cuvânt.

Nu pot sta aici tremurând ca o idioată pe glezna care mă doare, așa că iau loc pe un scaun. Ben și Martinez se așază și ei.

— Morgan, am câteva întrebări pentru tine.

Expresia ei intensă este nerăbdătoare, aproape entuziasmată.

Sunt înspăimântată, dar încerc să ascund asta, afișând, pe cât posibil, o față complet inexpresivă.

— Nu poți vorbi cu mine în absența avocatului meu.

Tonul meu este ferm, dar vocea îmi trădează nervozitatea.

Ea râde, batjocoritor.

Ben își pune mâinile pe masă și o privește pe Martinez.

— Ți-am povestit deja totul despre Prius-ul albastru, Amanda și Donna Taylor. Însă chiar acum noi, eu, am descoperit asta în cămara lui Nicole.

O conduce pe Martinez spre ușa deschisă și dispar amândoi înăuntru. Mă încordez să le aud vocile discrete. Știu că vorbesc despre mine. Nu mă pot apăra până nu ajunge Jessica. Martinez va folosi împotriva mea orice aș spune.

Ei sunt în cămară de aproape cincisprezece minute, când se aude o bătaie puternică în ușă. Martinez iese din bucătărie și revine după câteva secunde,

cu Jessica arătând splendid într-o rochie roșie, pe comandă. Ea vine direct spre mine.

— Despre ce e vorba, detective?

— Ești la curent cu faptul că Morgan Kincaid a fost numită tutore și executor pentru acțiunile *Breath* ale lui Quinn Markham? Că Nicole Markham și-a schimbat testamentul cu câteva zile înainte să cadă pe șine la Grand/State?

Gura mi se deschide înainte să o pot opri. Știe. Probabil că a sunat-o Rick Looms. Iar eu nu am pus-o la curent pe Jessica, încă. La naiba, în ce încurcătură am mai intrat acum?

Mă tem să mă uit la Ben, dar pot să îi simt privirea șocată.

Jessica își rotește capul pentru a se uita la mine. Înghit în sec, aproape imperceptibil.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, îi răspunde lui Martinez.

Mă surprinde tonul ei rece, calm, pentru că înăuntrul meu e un infern devastator.

— Cred că înțelegi ce vreau să spun, doamnă Clark. Ar fi fost în interesul clientei tale să fie sinceră în privința modului în care a cunoscut-o pe Nicole. Sau a motivului pentru care îl hărțuiește pe Ben Layton. Câștigarea custodiei lui Quinn și a averii ei reprezintă, desigur, un motiv.

Îl privesc pe furiș pe Ben, a cărui față este palidă. El se îndreaptă spre balansoar, o ridică pe Quinn și o îmbrățișează strâns. Îmi evită privirea.

— Clienta mea nu are nimic de declarat în acest moment. Asta este tot?

Jessica îmi pune o mână pe umăr, întorcându-mă ușor, astfel încât sunt acum cu fața spre ea, nu spre Martinez.

— Asta este tot deocamdată. Dar vom afla adevărul. Este în beneficiul lui Morgan să vină la noi înainte să ne întoarcem după ea.

Arată spre ușa de la intrare.

— Trebuie să părăsiți clădirea. Echipa de criminaliști este pe drum.

Se învârte pe călcâie.

Jessica o urmează, și sunt pe cale să șchioapăt după ea, părăsindu-i pe Ben și Quinn. Îi simt ochii ațintiți asupra mea, și dacă mă întorc, sunt convinsă că mă vor străpunge cu neîncrederea și bănuielile lor.

O ating ușor pe Jessica.

— Poți să mă lași un minut să vorbesc cu Ben?

Ea se întoarce cu fața spre mine și oftează.

— Nu mă mișc de aici.

Încuviințez și întâlnesc privirea lui Ben.

— Avocatul lui Nicole m-a contactat azi-dimineață. Îți jur că tot ce ți-am spus este adevărat. Nu o cunoșteam pe sora ta. Dar ea a completat o petiție legală făcându-mă tutorele lui Quinn și executoarea testamentară a acțiunilor sale de la Breathe. Pentru mine nu are niciun sens.

Fața lui Ben devine roșie.

— De ce mi-ai ascuns asta? Și de ce ar fi făcut asta dacă mă avea pe mine? De ce ar fi ales o persoană complet străină să îmi crească nepoata, și nu pe propriul său frate?

În tot ceea ce spune se simte nu doar lipsa încrederii în mine, ci și propriul lui sentiment de vinovăție. Pot să îl aud. Durerea lui profundă este aproape viscerală.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme de petiție. Nu am vrut să te rănesc și mai mult. Bineînțeles, nu am completat-o. Nici măcar nu știu ce să fac în privința asta. Pari o persoană minunată, și am văzut cu ochii mei că ții cu adevărat la Quinn. Tot ce pot să spun este că ceva îngrozitor i s-a întâmplat surorii tale în această casă. Și nu era ea însăși când a întocmit actele.

Privesc în ochii lui triști, obosiți.

— Nu ai greșit cu nimic. Și cu siguranță nici eu.

El oftează.

— Nu pari a fi o criminală.

— Pentru că nu sunt, îi răspund. Uite ce este, vreau doar să mă asigur că suntem cu toții în siguranță, bine? Putem face schimb de numere de telefon, pentru orice eventualitate?

Ben ezită un moment, apoi acceptă.

După ce îl adaug la lista de contacte, părăsesc imediat casa împreună cu Jessica. În timp ce ne îndreptăm spre șosea, Martinez vine pe verandă, uitându-se la noi. Spune:

— Persoana care va deține custodia lui Quinn va avea acces la banii ei. Cineva minte.

Când ajungem la mașina mea, Jessica mă privește cu ochii căprui aprinși de furie.

— Să mergem la apartamentul tău să stăm de vorbă.

Arată spre piciorul meu.

— Poți să conduci?

— Mă descurc.

Glezna îmi pulsează în timp ce conduc înapoi spre blocul meu, cu Mercedes-ul alb al Jessicăi chiar în spatele meu. Ajungem și parcăm. Jessica mă urmează în tăcere în apartament și ia loc pe canapeaua mea fucsia. Mă așez la celălalt capăt, cu nervii întinși la maxim.

— De ce șchiopătezi?

— E o poveste complicată.

— Morgan.

Îmi scarpin gâtul atât de tare încât mă arde și trag cu putere aer în piept. Apoi, în sfârșit, îi spun totul. Îi povestesc despre roșcata din Prius, care m-a urmărit și a încercat să ne omoare, pe Ben, pe Quinn și pe mine.

— Poftim? Trebuie să mă suni imediat dacă crezi că ești în pericol!

Apoi Jessica mă privește intens, bătându-se ușor cu palma pe picior.

— Spune ceva, te rog.

Ea oftează.

— Mai este și altceva?

Încuviințez.

— Tatăl lui Quinn, Greg, le-a părăsit pe ea și pe Nicole, apoi practic și-a încredințat fiica lui Ben de parcă nu îi pasă deloc de ea. Ce fel de tată face asta? Poate că este implicat.

Jessica își ridică mâinile.

— Poate că este, dar noi nu suntem detectivi. Tu ești un suspect. Și nu ar trebui să faci nimic altceva decât să nu îi stai în drum lui Martinez, în acest moment. Toate astea te fac să pari vinovată.

— De ce nu i-ai spus lui Martinez despre spargere și despre furtul cererii mele de adopție?

— Pentru că, dacă ar afla că ai vrut să adopți un copil, va părea că obținerea lui Quinn *este* motivul tău.

Simt că stomacul îmi pulsează. Îi povestesc Jessicăi tot ce mi-a spus Ben despre Donna și Amanda Taylor. Și despre tot ce am găsit acasă la Nicole.

După ce termin de vorbit, Jessica plescăie.

— Cu siguranță Barry poate să caute în evidențele *DMV*[17], pentru a vedea dacă Prius-ul este înregistrat pe numele lui Donna.

Își scoate telefonul din geanta Prada, corai, și tastează.

— Ți-am trimis pe e-mail înregistrarea de la Grand/State salvată de Barry, așa încât te poți uita mai bine la oamenii de acolo și vezi dacă o observi. Asta ne-ar putea ajuta într-adevăr, dar pentru moment nu mai ieși în evidență. Iar data viitoare, să-mi spui imediat înainte de a te apuca să

rezolvi singură problema, Morgan. Lasă un mesaj dacă nu răspund. Nu știm de ce numele tău se află pe un perete plin de bilețele. Îți faci rău dacă încerci să afli ceva pe cont propriu. Înțelegi că încerc să te apăr, da? Iar tu faci ca asta să devină aproape imposibil.

O cuprinde nerăbdarea și vocea i se înmoaie brusc.

— Știi că poți să ai încredere în mine. Nu ești singură în asta.

Dar mă simt foarte singură. Nu e vorba că nu m-a putut proteja ultima dată, cu Ryan. Știu că Jessica vrea doar să mă ajute, dar nimeni nu înțelege cu adevărat cât de singură sunt, cât de greu este să mai am încredere în cineva după tot ce s-a întâmplat. Cât de greu este să nu am niciun prieten pe care să îl sun, să vină și să fie alături de mine. Care să îmi spună că n-aveam de unde să știu ce făcea Ryan deoarece s-a ascuns atât de bine, și că nu ar trebui să mă învinovățesc că nu am putut să îl opresc.

Jessica bombăne supărată.

— Doar nu te gândești să completezi cererea pentru tutelă, nu-i așa?

Înghit în sec.

— Nu știu. Nu mă vei mai reprezenta, dacă o fac?

— Ți-ai pierdut mințile? Îți recomand cu tărie să nu o completezi. Morgan, nu ești răspunzătoare de creșterea copilului ei. Este treaba familiei lui Nicole. Ești prea concentrată să salvezi un copil care are deja persoane care să îi poarte de grijă. Asta îți oferă un motiv clar pentru a-i omorî mama. Nu înțelegi?

Iau o pernă de pe canapea și o pun în poală.

— Dar nu am cunoscut fetița până ieri. Nu am știut că Nicole avea vreo intenție să mi-o dea mie.

— Și cum anume o vei dovedi, Morgan? Eu lucrez la asta, dar nu am găsit nimic.

Degetele i se mișcă cu repeziciune pe ecranul telefonului.

— Trebuie să ajung la tribunal, dar aruncă o privire la acea filmare și sună-mă dacă recunoști pe cineva, de acord? Martinez a avut dreptate. E cineva acolo care ar putea să vrea banii lui Quinn. Ai grijă în cine ai încredere. Între timp, pune niște gheață pe glezna aceea și rămâi aici. Ai înțeles?

Mă bate ușor pe picior, apoi se ridică.

— Încuie după ce plec.

Ne luăm la revedere la ușă și procedez așa cum a spus. Îmi dau seama că Jessica este singura persoană, în afară de mine, care a fost în apartamentul

meu de când m-am mutat, în afară de cel care a pătruns aici și mi-a furat cererea de adopție. Lacrimile amenință să izbucnească, dar le scutur și șchioapăt spre bucătărie pentru o pungă cu gheață.

Apoi, singură pe canapea, îmi iau telefonul din geantă, expirând lung și puternic înainte de a vedea din nou filmarea. Vizionarea este chinuitoare. Mi se pare greu de crezut că este același moment prin care am trecut, și totuși, privit din această perspectivă, mai degrabă dă naștere la îndoieli în privința mea decât le risipește. Încerc să privesc cu alți ochi, concentrându-mă mai degrabă pe ceea ce nu am văzut la momentul respectiv – cine a fost în jurul meu și la cine se uita Nicole pe peron. Dar filmarea este neclară și întunecată. Nu văd nicio persoană care ar putea fi Donna Taylor. Ceea ce văd este cum Nicole trece dincolo de margine. Și chiar privind pentru a doua oară, mă chircesc de durere. Dacă mi-aș fi dat seama ce avea de gând să facă.

Sunt prea mulți oameni pentru a putea identifica pe cineva de care ea ar fi fost speriată. Orice roșcată care ar fi putut să mă urmărească cu privirea. O mamă care o învinovățea pe Nicole pentru moartea fiicei ei.

Ce să fac acum? Știu că ar trebui să mă dau la o parte și să o las pe Quinn să fie crescută de tatăl și de unchiul ei, să las sistemul să rezolve totul. Dar Nicole nu a vrut ca fetița să fie cu ei și ceva în legătură cu asta mă agasează. Și nu mai am încredere în sistem.

Viața nu e corectă. Este scurtă, întortocheată, și e plină de capcane și pericole neprevăzute. Iar adevărul?

Îmi doresc un copil.

O vreau pe Quinn.

*

Blythe & Brown, unde lucrează Greg, se află la aproape cincisprezece minute cu mașina de apartamentul meu. Glezna îmi este încă foarte inflamată, dar pot să șchioapăt. Mă schimb repede într-o rochie lungă, albastră de bumbac și pantofi sport și ajung la mașină înainte să mă pot răzgândi. Nu i-am spus Jessicăi ce intenționez, și asta mă face să fiu puțin nervoasă. Dar este ceva ce trebuie să fac singură. Sunt prea nerăbdătoare pentru a aștepta răspunsuri, pentru a aștepta ca ceilalți să afle adevărul, ca în cele din urmă să mă învinovățească tot pe mine. Prea îngrijorată că Martinez va afla înaintea mea ceva despre mine.

Merg de-a lungul North Lasalle, cu ochii în patru după o roșcată într-un Prius albastru-închis. Până când parchez, nu văd nici urmă de ea. Sper că

Quinn și Ben sunt bine și că roșcata nu îi urmărește pe ei.

Cureaua genții îmi taie umărul și deasupra buzei superioare mi se adună transpirație în timp ce urc cu greu, sprijinindu-mă pe glezna care încă mă doare, către etajul șase al clădirii din cărămidă roșie care găzduiește firma de brokeraj a lui Greg. Răcoarea de mai devreme a dispărut, și este o după-amiază fierbinte. Deja îmi simt pielea umedă. În fața ușii ezit. Poate ar trebui să mă folosesc de acreditarea de asistentă socială în locul legăturii mele cu Nicole, pentru a intra. Dar dacă cineva sună la Haven House să verifice, voi avea probleme.

Bruneta de la recepție se uită la mine și zâmbește. Este acum ori niciodată, așa că mă apropii, privindu-i fața pentru a identifica orice semn de recunoaștere. Nu mă fixează și ochii nu i se măresc. Sunt mereu îngrijorată, mereu pregătită să văd pe fața cuiva privirea aceea reținută, ofensatoare. Deși s-ar putea ca asta să se întâmple doar în mintea mea.

— Pot să vă ajut?

Arunc o privire în jur, în spațiul deschis al biroului vast, unde în partea stângă a recepției se află o sală de conferințe și rânduri de birouri modulare care umplu fiecare spațiu disponibil. Toată lumea este fie la telefon, fie apasă febril tastatura. Tensiunea este ridicată, și îmi amintește de Ryan. Noaptea târziu, când stătea cu capul în mâini, sau în timp ce dădea furios telefoane și țipa la laptopul său. Nimeni nu se uită la mine, așa cum nici el nu s-a mai uitat niciodată la mine în ultima parte a vieții sale.

— Aș vrea să-l văd pe Greg Markham, vă rog.

Vocea mea este ascuțită și nervoasă, iar căldura îmi inundă obrajii.

Ea își îngustează ușor ochii, și îmi dau seama că ar putea să creadă că sunt un jurnalist.

— Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Morgan Kincaid.

Observ că își aruncă ochii spre un ziar de pe birou.

Se apleacă spre mine.

— Sunteți femeia care era cu Nicole când a sărit.

Simt că zâmbetul politicos îmi dispare de pe față. Privesc pe biroul ei și văd pe prima pagină a ziarului de azi o fotografie cu mine, făcută luni noaptea, când plecam de la secția de poliție. Fața mi-e albă ca hârtia, rochia ușoară este șifonată și murdară, iar aparatul de fotografiat mi-a surprins panica, care ar putea fi cu siguranță interpretată de un observator din afară ca o expresie de vinovăție.

— Ce tragedie. Noi nu am reușit să o vedem prea mult, cu excepția grătarelor din timpul verii, dar era încântătoare.

Apoi obrajii ei devin roz.

— Știți de ce a făcut-o?

Sunt în același timp dezgustată și îngrozită. Exact așa îmi imaginez că au vorbit oamenii despre mine și Ryan după ce el a murit. În mod evident incitați de o povestire picantă, de parcă eu nu eram o persoană reală, nu eram suferindă și îndoliată în urma pierderii lui și a înșelătoriei lui de neconceput.

Îmi spun că nu contează. Îmi îndrept spatele și o privesc pe femeie drept în ochi.

— Aș vrea să vorbesc cu Greg.

Cu o voce mai rece acum, ea răspunde:

— Îmi pare rău, dar astăzi nu este la birou și nu sunt sigură când se întoarce. Dacă îmi lăsați datele dumneavoastră de contact, asistenta lui va lua legătura cu dumneavoastră.

Ridică din umeri, apoi se uită în jos.

Am fost concediată. Sunt îngrijorată că o va anunța pe Martinez, care o va suna pe Jessica. Ce caut eu aici? Jessica are dreptate. Nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Ar trebui doar să mă duc acasă și să stau liniștită. Părăsesc clădirea, descurajată. Simt furnicături în zona gâtului, dar nu din cauza căldurii înăbușitoare sau a eczemei mele. Un Prius albastru-închis este parcat lângă bordură în fața mea.

Instinctul îmi spune să fug, dar, în schimb, mă îndrept către Prius. M-am săturat să fiu hărțuită, să fiu o victimă pasivă. Am tot dreptul să mă plimb pe străzile din Chicago fără să mă tem pentru viața mea. Cu pumnii strânși și glezna pulsând, mă opresc lângă mașină și bat în geamul din partea șoferului.

— Cine ești?

Vocea mea este ridicată, iar trecătorii surprinși se îndepărtează de mine rapid.

— Ce vrei de la mine?

Geamul coboară și mă trezesc față în față cu o roșcată. Nu este Donna Taylor, sau, cel puțin, această femeie nu seamănă deloc cu cea din fotografia pe care mi-a arătat-o Ben. Nu am mai văzut-o niciodată, dar dacă a încercat să dea peste noi, a sosit timpul să aflu de ce.

— De ce mă urmărești? mă răstesc la ea.

Femeia pare șocată și îngrozită. Apasă butonul și geamul începe să se ridice. Fără să stau pe gânduri, îmi bag mâna în micul spațiu rămas. Geamul se oprește.

— Aș fi putut să îți tai mâna! strigă ea, coborând din nou geamul cu câțiva centimetri.

Îmi apropii fața de geam cât de mult pot.

— Spune-mi cine ești!

— De ce țipi la mine?

— Sunt femeia cu care era Nicole înainte să moară. Acum spune-mi de ce mă urmărești!

— Te rog nu mă răni.

Își ridică mâinile de parcă am o armă.

— Să te rănesc? Tu ai încercat să mă calci cu mașina!

— Nu știu despre ce vorbești. Aici este biroul meu. Nu am niciun motiv să te urmăresc. De ce ești aici?

— Ai urmărit-o și pe Nicole, așa cum m-ai urmărit pe mine? Ai pătruns în apartamentul meu?

— Ești nebună! Greg Markham este șeful meu. Nu am întâlnit-o niciodată pe Nicole. Acum pleacă de lângă mașina mea.

Cuvintele ei sunt ferme, dar vocea îi tremură.

Ori e speriată de mine, ori e o actriță excelentă. Trebuie să mă opresc să mă întind și să o scutur până îi clănțăne dinții.

— Nu plec până nu îmi spui adevărul! Cum poate un bărbat să își lase bebelușul așa? Mama copilului a murit, iar Greg nu e de găsit nicăieri!

De data asta îmi bag capul pe geam.

— Ce fel de persoană procedează astfel? Ce i-a făcut Greg lui Nicole?

Ea ambalează motorul, iar cauciucurile scrâșnesc în timp ce Prius-ul se îndepărtează în viteză și dispare. Sar pe stradă, simțind o arsură intensă pe picior, acolo unde mașina mi-a zgâriat pielea.

Mă străduiesc să rămân în picioare, cu sângele curgând pe picior. Încerc să rețin numărul de înmatriculare. H57 3306.

Îl tot repet în timp ce mă poticnesc până la mașina mea, cu glezna pulsând și piciorul care îmi ia foc de durere. Mă strecor printre șantierele provizorii instalate peste tot pe stradă, iar zgomotul puternic al ciocanelor pneumatice se adaugă freneziei mele.

Mă gândesc la filmarea de la Grand/State. Poate *ea* era acolo.

Iar acum, roșcata îmi scapă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

NICOLE

Înainte

Nicole își puse o mână pe spatele lui Quinn, aflată în marsupiu, iar cu cealaltă împinse mapa portocalie Breathe de pe masa din bucătărie. Paginile lucioase ale modelelor aparținând liniei de pardesie se împrăștiară peste tot pe podea. Nu mai putea duce la bun sfârșit nici măcar o sarcină simplă. Tessa îi ceruse stăruitor ca măcar să le analizeze și să ia legătura cu Lucinda, pe *Skype.* Asta fusese cu patru zile în urmă.

— O voi lua pe Quinn la plimbare în timp ce tu te întâlnești cu Consiliul Director. Mă voi asigura că doarme și se bucură de aerul proaspăt. Te rog, o implorase Tessa în timp ce punea mapa în mâinile lui Nicole. Lucinda mi-a spus că v-ați întâlnit întâmplător și că arătai groaznic. „De nerecunoscut” au fost cuvintele ei. A zis că ai intrat în panică și ai fugit.

Nicole nu putea ieși din casă, și cu siguranță nu ar fi lăsat-o pe Tessa să se plimbe pe străzi cu Quinn, când Donna putea fi oriunde. Dar îi promisese Tessei că se va gândi la asta.

În momentul acela, însă, ea ignora mesajele Tessei și neîncetatele apeluri de la Lucinda și de la ceilalți membri ai Consiliului. Din dulapul de deasupra chiuvetei, luă flaconul cu comprimate și rezervele pe care i le adusese Ben. În timp

ce ea scotea câteva pastile, Quinn se întinse după ele. Tabletele îi zburară lui Nicole din mâini și se împrăștiară pe toată podeaua.

— Nu!

Nicole desfăcu repede marsupiul și o puse pe Quinn în scaunul ei. Sprijinită pe mâini și pe genunchi, adună toate pilulele pe care reuși să le găsească. Nu-și putea permite să piardă niciuna dintre ele. Nu mai putea comanda online altă rețetă, și în niciun caz nu avea cum să meargă la un doctor.

Dorindu-și cu disperare să se liniștească, se sprijini de dulap și înghiți o pastilă acoperită de murdărie și praf. Era atât de deshidratată încât aceasta îi

rămase blocată în gât, iar ea simți că se sufocă. Quinn gânguri, privindu-și mama cu atenție în timp ce Nicole reuși în sfârșit să o înghită.

Totul mergea prost, Nicole nu știa cum să îndrepte lucrurile. Nu dorise ca fiica ei să o vadă astfel. Se ridică, se împletici până la sertar și netezi bilețelele pe care le îndesase acolo. Trebuia să le vadă din nou aliniate, dar într-un loc unde să nu le găsească Tessa data viitoare când va trece pe acolo. Deschise ușa cămării și le lipi în partea stângă a încăperii, pe peretele vopsit în alb. Tessa nu intra niciodată acolo. Apoi Nicole își instală din nou fiica în marsupiu și îi mângâie smocurile mătăsoase de păr până când respirația i se liniști.

Arătă spre peretele cu bilețele purpurii.

— Putem să rezolvăm asta, Quinnie. Vizualizez o lumină *roșie*[18], îmi echilibrez starea fizică, emoțională, mentală și energetică și le reconectez aici și acum.

Nicole adăugase mai multe notițe, mai multe cuvinte.

Spatele lui Quinn era ud, și trebuia schimbată.

— Meriți cea mai bună mămică. Cea mai puternică mămică.

Respira cu dificultate.

Poate ar trebui să o roage pe Tessa să stea cu ele pentru o vreme, să ajute un pic, doar până când se va putea aduna.

Dar realiză, cu adâncă tristețe, că nu i-ar putea cere acest lucru prietenei sale. Cât de multe să mai facă Tessa? Avea propria sa viață. Mai mult decât atât, acum avea o mulțime de responsabilități la Breathe. Făcea munca lui Nicole, și de asemenea ținea problemele acesteia departe de Consiliul Director. Din acest motiv, Nicole se simțea extrem de recunoscătoare. Nu era sigură că merită prietenia lui Tessa.

Quinn trebuia curățată. O luă la baie și îngenunche pe treptele din fața căzii, rotind la maxim robinetele de nichel șlefuit. Dezbrăcă hainele bebelușului, apoi pe ale sale, murdare și șifonate, umplu un pahar cu apă și îl bău pe nerăsuflate. Își simțea gura de parcă era umplută cu vată. Bău alt pahar, apoi altul, în timp ce Quinn bolborosea în brațele ei. Oricât de nesigură se simțea ea, fiica sa era fericită. Nimic nu conta mai mult.

— Trebuie să ne spălăm, Quinn. Curățenia te apropie de divinitate.

Poate că amândouă, și ea, și Quinn, aveau nevoie să fie botezate. Să renască.

Cu Quinn pe abdomenul său, Nicole se întinse în baie, scufundându-se din ce în ce mai adânc în căldura relaxantă a apei. Era așa de multă liniște și

pace. Aici erau în siguranță, chiar și față de propriile sale gânduri. Își dori să rămână sub apă pentru totdeauna. Închise ochii.

Se ridică brusc, strângând cu putere pielea alunecoasă a fetiței, împrăștiind apă peste marginile căzii în timp ce Quinn scuipa și plângea.

— Îmi pare rău, puiule. Îmi pare rău. Mămica ta a adormit. Nu am vrut. Nu ți-aș face rău niciodată! suspină ea în timp ce apa continua să se scurgă.

Fusese doar o clipă, dar copilul ei s-ar fi putut îneca.

Suspinând, închise robinetul și își legănă fiica. Când realiză ce s-ar fi putut întâmpla simți că i se face rău. Cu cel mai blând ton posibil, îi șopti fiicei sale:

— Te voi proteja. Întotdeauna te voi proteja.

Nicole ieși din baie și o înfășură cu grijă pe Quinn într-un prosop pufos, simțindu-se în continuare rău din cauza sentimentului de vinovăție, al rușinii și al dezgustului față de propria persoană. Își întinse fiica pe podea, se aplecă și vomită în vasul de toaletă. Apoi își șterse gura și, fără a mai lua un prosop și pentru ea, o duse pe Quinn în dormitor. Reuși să îi pună fiicei sale un scutec curat și o rochie drăguță de jeans. Apoi o duse la parter și o instală în balansoarul cu vibrații din living, unde fetița adormi imediat.

Nicole mângâie obrajii fiicei sale. Mâinile ei micuțe erau încrucișate, și părea atât de inocentă. Era perfectă, iar dragostea o inundă pe Nicole.

Trebuia să facă ceva pentru a opri sentimentele permanente de vinovăție și teamă. Așa că putea să o sune pe Donna și să o implore să o ierte. Să deschidă *a doua chakră*[19] a Donnei. Apoi amândouă se vor elibera. Telefonul se afla pe măsuța de cafea. Îl luă și formă numărul, care îi rămăsese întipărit în memorie. Dar nu răspunse nimeni, nu exista nici mesagerie vocală, și se simți dezamăgită. Cu pielea udă și tremurând, Nicole se înfășură într-o pătură purpurie de lână de pe canapea și se lovi cu palma peste față.

— Gândește-te. Cum o poți găsi?

Își închise ochii, amintindu-și de serile călduroase de vară când tatăl Amandei se întorcea de la muncă. Arunca copilul în aer, împotriva protestelor zgomotoase ale Donnei. Râsul lui Nicole însoțea mereu chicotelile Amandei. Nu își putea aduce aminte unde lucra el, dar ținea minte că era contabil. Căută pe Google „Flyn Taylor” până când link-urile începură să se suprapună. Se frecă la ochi, continuă, și în cele din urmă îl găsi. Apoi formă numărul.

— Flyn la telefon.

Îi recunoscu vocea răgușită.
— Alo? Pot să vă ajut?
— Sunt Nicole, șopti ea.
— Cine?
— Nicole Layton.
La celălalt capăt al telefonului nu se mai auzi niciun sunet.
— Donna încă mă urăște? întrebă Nicole.
Urmă o lungă pauză.
— Nu știu ce vrei, Nicole. De ce mă suni pe mine?
Vocea lui era rece și inexpresivă.
Ea se simți de parcă ar fi înghițit o piatră, dar vorbi, în ciuda durerii:
— Am un bebeluș, și acum se întâmplă lucruri îngrozitoare. Te rog spune-i Donnei să se oprească. Vreau să înceteze totul.
La capătul celălalt al firului se auzi un sunet ușor, zgomotul unei uși care este închisă.
— Uite, nu știu de ce mă suni după atâta timp, dar nu vreau să mai aud de tine. Donna se simte bine acum. S-a pus pe picioare, dar nu mai suntem împreună. Eu sunt căsătorit cu altcineva. Am doi copii. Și nu am nevoie să îmi amintești de copilul pe care l-am pierdut. Lasă-ne în pace, Nicole.
— Tu și Donna ați divorțat?
— Nu că ar fi treaba ta, dar da, am divorțat.
— Donna mi-a trimis păturica Amandei.
Nicole izbucni în lacrimi.
Suspinele îi erau pline de durere.
— Donna nu a făcut așa ceva. Și am donat toate lucrurile Amandei acum nouăsprezece ani, Nicole.
Nicole aproape că scăpă telefonul. Pătura albă din cutie fusese a Amandei. *Fusese.*
— Alo? Alo?
Îl auzi închizând și apelul se încheie.
Nicole alergă la debaraua din holul de la intrare, unde lăsase cutia și pătura.
Dar acestea dispăruseră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

MORGAN

Stau în mașină și îmi curăț sângele de pe picior, unde am o tăietură urâtă de vreo opt centimetri. Nu este destul de adâncă pentru a necesita copci, și nu vreau să merg în altă parte decât acasă. Sunt două roșcate – Donna și angajata lui Greg – care i-ar fi putut distruge viața lui Nicole și care ne-ar putea dori moartea, lui Quinn și mie. Încă nu știu ce mă leagă de Nicole. Adrenalina a fost înlocuită de spaimă. Am mâinile umede și îmi tot scap cheile de fiecare dată când încerc să pornesc mașina. Nu am probe solide pe care să i le pot prezenta lui Martinez. Sunt în același punct ca atunci când am început. În cele din urmă o sun pe Jessica.

— Eu chiar cred că sunt în pericol, Jessica. Cred că am găsit Prius-ul care m-a urmărit dimineață. Am vorbit cu femeia care îl conduce, și a spus că Greg este șeful ei. A pornit foarte repede și m-a lovit! Ce ar trebui să fac?

Bolborosesc numărul de înmatriculare, vorbind atât de repede încât rămân fără suflu.

— Așteaptă, las-o mai moale pentru un moment. Ești rănită grav?

Jessica este atât de calmă încât mă face să mă simt puțin mai bine.

— Sunt bine. Dar te rog, află cine este femeia asta. Sunt atât de speriată.

Sunt mai mult decât speriată. Sunt isterică de frică.

— Morgan, unde ești, mai exact?

— Sunt…

La naiba. Mușcându-mi degetul mare, murmur:

— Sunt la Blythe & Brown. Firma de brokeraj a lui Greg Markham.

— Spune-mi că nu ai vorbit cu el.

Tonul ei este rece. Dar este viața mea, alegerea mea. Și nu o regret.

— Nu era aici.

— Acesta este un *motiv,* Morgan. Cum pot să infirm că tu și Nicole nu v-ați întâlnit niciodată dacă mai întâi te duci la casa fratelui ei, apoi încerci să îl găsești pe soțul ei? Practic, ceea ce vreau să spun este: încerci să faci în așa fel încât să fii arestată?

— Trebuie să aflu de ce m-a ales pe mine, Jessica. Trebuie să îmi reabilitez numele!

— Am înțeles că te simți vulnerabilă și speriată. Fac tot ce pot pentru a găsi legătura dintre tine și Nicole. Am niște informații despre mașina Donnei Taylor. Deține un Cheyy Impala din 2010, negru. Ceea ce înseamnă că probabil nu ea a fost aceea din Prius-ul care te-a urmărit. Barry verifică asta, și îi voi transmite noile informații despre roșcata pe care ai întâlnit-o la firma lui Greg.

Bun. Se va ocupa de asta. Asta este tot ce mi-am dorit cu adevărat. Am nevoie de ajutor. Sunt prea multe piese lipsă pentru a ști ce să fac.

— Te rog du-te acasă, Morgan, spune Jessica. Vom căuta informații despre această nouă roșcată, bine? Du-te acasă.

Tonul ei aspru nu acceptă niciun refuz.

— Da, spun. Mă voi duce. Promit.

Mâinile nu îmi mai tremură și în cele din urmă introduc cheia în contact. Sunt cuprinsă brusc de disperare. Mă simt ca o idioată, urmărind piste care nu duc nicăieri, încercând să potrivesc piesele într-un puzzle dincolo de puterea mea de înțelegere. Pentru prima dată, urmez sfatul Jessicăi și respect promisiunea pe care i-am făcut-o.

Nimeni nu mă urmărește până acasă, și sunt recunoscătoare pentru asta. În apartament îmi curăț și îmi dezinfectez piciorul, mă schimb în colanți negri și un tricou roz-aprins, comand un burger gras cu cartofi prăjiți și mănânc pe canapea, cu jaluzelele trase. Glezna și gamba îmi zvâcnesc. Știu că nu ar trebui să fac asta, dar intru pe Internet și parcurg lista de personal a companiei Blythe & Brown până găsesc fotografia femeii din Prius. Melissa Jenkins. Secretara lui Greg. E tânără, poate între douăzeci și cinci și treizeci de ani, cu părul roșcat, până la umeri. Este în companie doar de trei luni.

Din articolele pe care le-am citit despre Nicole reiese că, până s-a născut Quinn, ea era o femeie puternică, stăpână pe situație. S-ar fi putut ca angajarea recentă a Melissei să contribuie la prăbușirea ei? Sunt prea obosită să mai caut ceva, sau să mă uit din nou la înregistrarea de la Grand/State, așa că mă întind pe canapea. Este abia ora șapte seara, dar nu vreau decât să dorm.

Mă trezește un zgomot. Sar de pe canapea și urlu din cauza durerii din gleznă și din gambă. E întuneric beznă și mă chinui să îmi găsesc telefonul. Este ora trei dimineața. Am dormit timp de opt ore.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Mă mișc cu mare grijă și aprind

lumina de pe hol. Pe sub ușă mi-a fost împins un plic. Nu are vreo adresă sau timbre. Privesc pe vizor, dar holul de afară este gol. Ridic plicul și mă întorc la canapea. Mă tem să mă uit înăuntru.

Îmi adun curajul și scot un teanc de hârtii. Este cererea de adopție care mi-a fost furată din sertarul biroului. Mâzgălit cu pix roșu, în partea de jos a ultimei pagini capsate, este un mesaj:

Stai departe de Quinn. Nu o poți proteja.

Încremenită, scap plicul. Deschid ușa și verific holul de afară, dar este prea târziu. Persoana care a lăsat plicul a dispărut. Intru înapoi în apartament, încuind ușa. Rămân nemișcată, verificând camera cu privirea.

— Nu e nimeni aici, șoptesc, încurajându-mă: Sunt în siguranță.

Telefonul îmi sună. Îmi arunc ochii pe ecran. Este Ben. Mâna îmi tremură atât de tare încât aproape pierd apelul.

— Ce s-a întâmplat? întreb în secunda în care se face legătura.

— Trebuie să vii chiar acum. Quinn este în pericol.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

NICOLE

Înainte

— Nic, deschide ușa sau o voi sparge! Oi fi eu mică, dar știi cât de puternică sunt! strigă Tessa prin fanta cutiei poștale.

În oricare altă perioadă a vieții sale, Nicole ar fi râs. În momentul acela însă aproape că izbucnise în plâns de ușurare. Tessa va avea grijă de ele.

Apucă brațul canapelei și se ridică, lăsându-și bărbia în piept până îi trecu amețeala. O ridică pe Quinn din balansoar, iar brațele o durură. Nu mai putea să o mai ducă pe fetiță peste tot, nici măcar în marsupiu. Nicole abia mai avea energia necesară pentru a urca scările. Acoperise cu cearșafuri negre de mătase toate ferestrele de la parter, astfel încât casa sa părea la fel de sumbră cum se simțea și ea, în sufletul său.

Era treizeci iulie. Ziua următoare trebuia să se întoarcă la Breathe.

Deschise ușa.

— Mulțumesc.

Tessa se încruntă când o văzu pe Nicole.

— Ești albă ca varul.

Nicole încuviință.

— Nu mă simt bine.

Tessa trecu pe lângă ea și intră în bucătărie. Nicole o urmă, în timp ce prietena sa strânse în tăcere farfuriile murdare de pe masă, le puse în mașina de spălat vase și o porni. Apoi scoase din plasă lapte, o bucată de pâine și câteva mere și portocale. Când deschise frigiderul, tresări.

— Nic, când ai mâncat ultima dată? De câteva zile te-am tot sunat și ți-am trimis mesaje. Ți-aș fi adus mai multe cumpărături.

Adulmecă laptele și îl vărsă imediat în chiuvetă. Mirosul acru umplu încăperea.

Nicole nu știa când își comandase ultima oară alimente. Uita să mănânce, și în cea mai mare parte a timpului nici nu îi era foame. Singurul lucru care o preocupa era să se asigure că fiica sa era sănătoasă. Copilul își

mişca energic picioarele dolofane și Nicole zâmbi. Fiica sa era unica ei sursă de fericire.

Tessa aruncă niște pâine în toaster. Scoase din sacoșa Breathe două pachete de scutece bio și un buchet de trandafiri galbeni superbi, aranjându-i într-o vază pe care o umplu cu apă.

Se îndreptă spre Nicole și îi spălă cu blândețe obrazul, apoi îi șterse colțul gurii.

— Ai avut grijă să rămâi hidratată? Se pare că nu.

Nicole își atinse cu degetele buzele inflamate.

— Am încercat să mănânc, să beau, dar nimic nu are gust. Am hrănit-o pe Quinn, totuși. Arată bine, nu crezi? Sănătoasă? Nu pot să cred că are aproape șase săptămâni.

Va ajunge fiica ei la șase luni? La șase ani, așa cum nu reușise Amanda?

Tessa se întinse și îi gâdilă lui Quinn burtica, iar ochii fetiței sclipiră de bucurie.

— Ea arată minunat. Dar tu nu. Ai vorbit până la urmă cu Lucinda?

„Am halucinații, își dori Nicole să poată răspunde. Apar și dispar lucruri, și nu înțeleg cum”. În schimb, spuse:

— Nu am vorbit cu nimeni în afară de tine și de Ben, când a venit aici.

Tessa strâmbă din nasul ei mic și drept. Apoi o luă pe Quinn din brațele lui Nicole și o puse în balansoarul cu vibrații.

— Las-o puțin acolo, să mă poți asculta cu atenție.

Nicole încuviință și se așeză pe unul dintre scaunele din bucătărie, cu un ochi la fiica ei, care privea vioaie maimuțica ce atârna deasupra ei.

Tessa se așeză lângă ea.

— Deci, cum a fost cu Ben?

— A fost destul de rău. Nu îl vreau înapoi în viața mea, și i-am spus-o și lui. Dar cu Greg plecat, nu știu dacă procedez corect. Ben este singura familie a lui Quinn.

Chiar având-o lângă ea pe prietena sa, Nicole se simțea mai singură ca niciodată. Erau atât de multe secrete care trebuiau păstrate. Își aminti că văzuse un articol în care scria că spitalul unde lucra Ben avea probleme financiare.

— Cred că voia să îmi ceară bani pentru spitalul lui. Am citit că s-ar putea închide.

Era o minciună sfruntată, și ceva înăuntrul ei o duru în timp ce rostea aceste cuvinte.

Tessa își strânse picioarele sub ea.
— A venit pentru o donație și nu pentru a vă vedea, pe Quinn și pe tine?
— Nu știu. Oricum, nu am de gând să îl mai văd. Nu ne-am înțeles niciodată. Nu văd de ce lucrurile ar sta altfel acum.
— Cred că ți-e mai bine fără bărbați.
Făcu o pauză.
— Greg încă nu a sunat?
— Nici măcar o dată. Nu înțeleg, Tess. Eram totul pentru el, iar acum e ca și cum m-ar fi scos, ne-ar fi scos complet din viața lui.
Nicole se uită tăios la Tessa.
— Ai vorbit cu el?
— Nu. Bineînțeles că nu.
Nicole se simți rușinată.
— Scuză-mă. Nu-mi ești dușman. Nu am vrut să izbucnesc.
— Nu-i nimic. Oricum nu ai nevoie de el. Mă ai pe mine, își scoase telefonul din geantă.
— Nicki, chiar trebuie să vorbesc cu tine despre muncă.
Camera se învârtea, dar Nicole reuși să reziste.
— Am să te pun la curent cu ceea ce se întâmplă. Trebuie să vii mâine la birou. Mi s-a spus că au existat discuții în spatele ușilor închise. Investitorii principali vând. E grav. Sunt îngrijorată.
Nicole auzea doar zgomotul de fond. Avocatul său personal, Rick Looms, o sunase de nenumărate ori, la fel și toți membrii consiliului, dar ea nu răspunsese niciodată la aceste apeluri. Ignorase fiecare dintre e-mailurile și mesajele Lucindei, din ce în ce mai scurte. Își masă tâmplele pentru a risipi ceața, dar, fără suficientă hrană și somn, pur și simplu nu se putea concentra.
Tessa îi întinse telefonul lui Nicole. Ea citi un articol din *Page Six:*

> O sursă anonimă confirmă că Markham stă închisă în casă și nu se simte bine, luptându-se să aibă grijă de fiica ei nou-născută. Nu a mai fost văzută în public de când a plecat pentru șase săptămâni în concediu fără plată, negociat cu Consiliul Director. Dacă Markham nu se întoarce la Breathe ca director general pe 31 iulie, riscă să fie demisă din compania pe care ea însăși a fondat-o.

Deci acesta era articolul la care se referise Lucinda.
— Lucinda a făcut asta?
Tessa trase aer în piept.
— Crezi că Lucinda te-ar trăda?

— De ce nu? În felul ăsta poate să ia ce și-a dorit întotdeauna. Și-ar putea angaja propriul director general sau ar putea ocupa ea însăși această funcție.

Ea și Lucinda aveau dispute de mult timp. Lucinda încercase să o elimine cu numai un an înainte, când Nicole refuzase să lanseze o linie de colanți în carouri care semănau mult prea mult cu cei ai celui mai mare rival al lor. Nicole nu ar fi stat niciodată în umbra cuiva. Ea era un lider. O inovatoare.

Tessa părea preocupată.

— E de rău, Nicki. Consiliul Director va avea motive legale să te forțeze să pleci dacă nu te întorci la birou mâine. Nu putem permite asta. Nu pot să îți ia Breathe.

Epuizarea și neputința o copleșiră. Își închise ochii. O secătuia de puteri doar să își imagineze că se îmbrăca pentru muncă. Nu putea să o facă. Nu putea merge la Breathe deocamdată. Dar cum ar putea să stea deoparte și să permită ca firma ei, imperiul pe care îl ridicase din nimic să le fie furat, ei și lui Quinn?

Dacă Lucinda era vârful de lance în eliminarea ei, Nicole trebuia să riposteze. Își opri lacrimile. Regreta că își listase compania la bursă. Permisese ca prestigiul și propria valoare, dobândite din listarea la bursă, să îi controleze logica. În schimbul rămânerii sale în funcția de director general al companiei pe care o fondase, semnase o clauză de răscumpărare pentru cele 16 procente ale sale, din acțiunile de la Breathe. În cazul în care consiliul o concedia, Nicole putea să piardă totul.

— Angajații nu vor să fii înlocuită. Nici eu nu vreau să te văd înlocuită, spuse Tessa. Nimeni nu va fi vreodată pentru mine un șef mai bun ca tine.

Nicole își dădu seama dintr-odată că distrugerea ei nu ar afecta-o doar pe Quinn, pe ea și Breathe. Ar afecta-o și pe Tessa. Tessa nu avea drept de vot. Ea avea dreptul, alături de ceilalți angajați de la Breathe, la doar zece procente din acțiuni. Nicole mai avea o singură zi pentru a-i opri pe Lucinda și pe membrii consiliului să o îndepărteze.

Trebuia să facă ceva. Nu voia să trăiască astfel, încolțită de groază, de oboseală extremă și de halucinații. Încă se mai întreba dacă își imaginase toate astea. Își scoase gândul din minte. Femeile aveau nevoie de echilibru. Ea avea nevoie de echilibru. Se reinventase o dată și putea să o facă din nou. Dăduse totul acestei companii. Desigur, consiliul nu îi putea refuza câteva zile de concediu. Era dreptul ei.

— Tessa, poți face ceva pentru mine?
— Orice, spuse Tessa, iar vocea sa părea mai fericită decât fusese cu o clipă în urmă.
— Poți să îi spui Lucindei că îmi iau concediu de odihnă?
Tessa rămase tăcută.
— Cât timp?
— O săptămână.
— Promiți că te vei întoarce peste o săptămână? În ziua de luni? Șapte august?
Desigur. 7 august. Data aceea o va bântui mereu. Dar Tessa nu își amintea semnificația ei.
Nicole strânse marginea mesei pentru a-și ascunde tremurul mâinilor.
— Da, răspunse în șoaptă. Mă voi întoarce pe șapte august.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

MORGAN

Quinn este în pericol.

Îndes cererea de adopție înapoi în plic, îmi iau geanta și telefonul și fug pe ușă, promițându-mi că o voi suna pe Jessica imediat ce pot, după ce o văd pe Quinn.

Gonesc pe West Evergreen Avenue, necirculată, cu excepția mașinilor parcate pe marginea drumului. Nervii îmi sunt atât de întinși încât mă tem că voi lovi ceva.

Abandonez mașina în parcare și mă năpustesc pe aleea și pe treptele din fața casei lui Ben cu telefonul în mână, ignorând durerea din gleznă și din gambă. Probabil că m-a auzit venind, pentru că afară se aprinde o lumină, iar el deschide brusc ușa.

Ben e îmbrăcat într-un tricou gri și pantaloni de pijama în carouri și avea o privire alarmată, cu pupilele dilatate.

— Quinn este bine? întreb cu o voce înnebunită, ascuțită.

— Fizic este bine, dar trebuie să îți arăt ceva.

Tremur atât de tare încât trebuie să mă sprijin de peretele de cărămidă de lângă ușa din față pentru a-mi menține echilibrul.

El își aruncă ochii în spatele meu.

— Te-a urmărit cineva până aici?

— Nu cred.

Încuviințează și mă conduce înăuntru, încuind și blocând ușa în spatele meu.

— Quinn doarme la etaj în camera mea. Să stăm pe canapea, să îți pot explica ce s-a întâmplat. Sunt cam răvășit acum.

În timp ce intrăm în living, observ imediat ce anost este totul. Varul, podelele din lemn masiv, precum și masa de cafea și consola televizorului, sunt toate în nuanțe de maro-bej. Este foarte curat și ordonat, dar, de asemenea, lipsit de personalitate și monoton. Chiar fără viață. Singura pată de culoare din cameră este un pătuț roz sub fereastra amplă a unei firide.

Mă așez, la fel și el. Apoi își ia telefonul de pe masa de cafea și mi-l

întinde.

— Cineva mi-a trimis mesajul în noaptea asta, prin *Guerrilla Mail*[20].

Își împinge părul de pe frunte cu o mână care îi tremură.

— E un fel de serviciu de e-mailuri imposibil de urmărit.

Este o fotografie făcută în livingul lui Ben, fotografia unui copil care doarme cu fața în jos în pătuțul de sub fereastră. Icnesc și sar de pe canapea, traversând camera din câțiva pași. În pătuț este o păpușă.

Mă întorc spre el.

— Dumnezeule. Este înfricoșător. Ce…? Nu înțeleg.

Ben privește către bucătărie, apoi din nou spre mine. Spaima din ochii lui pare reală.

— Cred că cineva a pătruns în casă în timp ce Quinn și cu mine dormeam la etaj. Am auzit click-ul telefonului, iar asta a fost fotografia aceea înfiorătoare. Am venit la parter, am văzut păpușa și te-am sunat imediat. Apoi, înainte ca tu să ajungi, am observat că ușa din bucătărie care dă spre spatele casei era deschisă. Iisuse.

— Adu-o pe Quinn. Te rog. Trebuie să o văd.

El urcă în fugă scările. Iau păpușa și o arunc cu zgomot pe masa de cafea. Apoi mă așez pe canapea, înghețată de frică.

Ben se întoarce cu Quinn adormită în brațele sale și se așază din nou. Nu mă pot abține. Întind mâna și mângâi părul incredibil de fin al fetiței. Un sunet nervos se aude din stomacul meu.

— Poți să îmi dai un pahar cu apă? A fost o noapte cu adevărat copleșitoare.

El oftează, se ridică cu Quinn și iese pe ușile negre franțuzești care separă livingul și sufrageria de partea din spate a casei, unde presupun că este bucătăria.

Profit de ocazie pentru a scoate din geantă plicul. Scot cererea de adopție și mă uit din nou la amenințarea mâzgălită pe ea.

Stai departe de Quinn. Nu o poți proteja.

Trebuie să i-o arăt lui Ben, ca să înțeleagă că cineva se joacă cu amândoi.

El se întoarce cu un pahar mare cu apă. A pus înăuntru, pentru mine, chiar și două cuburi de gheață. Apoi se așază lângă mine, își pune un picior peste genunchiul celuilalt și o leagănă pe Quinn, adormită în brațele lui puternice.

Îi întind hârtiile.

— Mi-au fost strecurate pe sub ușă azi-noapte, chiar înainte să mă suni.

Le ia și își înclină capul, părul căzându-i peste ochi. Nu îi pot vedea expresia.

Nu aștept să termine de citit.

— Vreau să aflu cine a venit la mine acasă și cum de știe unde locuiesc. Cred că cineva ne întinde o capcană.

Sub tricou, îi pot vedea pieptul ridicându-se și coborând. Pentru o clipă, îmi doresc să îi pun mâna pe inimă și să îi spun că sunt un om bun. Că sunt sinceră.

— Ben, cineva a pătruns în apartamentul meu, și cererea de adopție a fost singurul lucru care a fost luat.

Ben privește în jos la hârtii, fără să înțeleagă.

— După ce a murit Ryan, m-am gândit că aș vrea să adopt singură un copil. Dar apoi a murit tatăl meu, iar el era singura persoană care ar fi putut garanta cu adevărat pentru mine. Și nu credeam că mai merit un copil, așa că, de fapt, nu am aplicat niciodată.

Să o spun altcuiva, cu voce tare, ar trebui să mă facă să mă simt jalnic. Dar e ca și cum mi-a fost luată de pe umeri o povară pe care nu știam că o port.

— Uită-te la ultima pagină.

El mă ascultă, apoi își îndreaptă ochii spre mine. Fața îi este palidă.

— „Nu o poți proteja”. Seamănă foarte mult cu amenințările pe care obișnuia Donna să le scrie în acele scrisori pe care i le-a trimis lui Nicole ani de zile. „Ar fi trebuit să o protejezi”.

Ben aruncă cererea pe canapea, o așază pe Quinn pe genunchi și îi ia capul în palme.

— Asta e o nebunie.

Își freacă cu putere fruntea.

— Nu pot să înțeleg în ce fel ești implicată în toate astea, Morgan.

— Mi-aș dori să cunosc toate răspunsurile, îi răspund. Poate cineva vrea să ne îndoim unul de celălalt. Tot ce știu este că vreau ca fetița să fie în siguranță.

El mă privește cu ochii larg deschiși, obosiți.

— Asta e tot ce vreau și eu.

Mă hotărăsc să îi spun puțin mai mult.

— Avocata mea mi-a trimis o înregistrare video de pe YouTube, făcută de un bărbat la Grand/State, înainte ca Nicole să…

Fața lui Ben devine pământie.
— Moartea lui Nicole este pe *YouTube*?
Îmi dau seama prea târziu cât de îngrozitoare trebuie să fie pentru el această informație.
— A fost retrasă. Îmi pare rău. Nu am vrut să…
— Nu vreau să o văd. Niciodată.
Nici eu nu îmi doresc ca el să o vizioneze. Ar putea să vadă ceea ce Martinez crede că vede – posibilitatea că eu am împins-o pe Nicole.
— Nu cred că Donna era pe peron, dar secretara lui Greg este roșcata care conduce un Prius albastru-închis.
El se încruntă și își coboară privirea, protector, spre Quinn.
— Secretara lui Greg? Ce legătură are ea cu asta?
Îi povestesc despre încercarea de a discuta cu Greg la biroul lui și despre Melissa Jenkins așteptând afară în Prius-ul albastru-închis. Îmi ridic colanții pentru a-i arăta tăietura de aproape opt centimetri de pe gambă.
— Vrei să spui că secretara lui Greg a încercat să ne calce cu mașina, te-a urmărit, apoi a pătruns în casa mea și a lăsat o păpușă înfiorătoare în pătuțul copilului?
O spune de parcă această posibilitate este ridicolă. Într-adevăr sună absurd, dar nu avem alte piese ale acestui puzzle. Este limpede că lui Nicole i s-a întâmplat ceva groaznic, ceva care a determinat-o să scrie bilețelele pe care noi le-am văzut pe peretele din casa ei.
— Poate cineva se joacă cu noi în același mod în care s-a jucat cu Nicole.
— Dar de ce?
Mângâie cu mâna capul lui Quinn.
— Uite ce este, e târziu și trebuie să dorm dacă vreau să îmi revin. În momentul ăsta nici măcar nu pot să înțeleg ce se întâmplă. Sunt obișnuit să fac nopți albe, dar ultimele două nopți au fost… prea mult. Nu mă descurc cu poliția venind aici chiar acum. Nu e ca și cum au de gând să ne ofere vreo protecție. Nu au făcut nimic pentru noi, decât să ne întărâte unul împotriva celuilalt.
— Știu.
Pentru o secundă, mă întreb dacă Martinez îl suspectează pe Ben, dar nu o spun. În momentul ăsta suntem chiar deasupra liniei de plutire.
— O voi suna pe Martinez mâine-dimineață la prima oră și îi voi povesti totul. Nu cred că ar trebui să te găsească aici, dar nu cred că ar trebui să te

duci acasă. Nu îți dorești să fii din nou urmărită. Poți să rămâi aici, dacă vrei.

Obrajii i se înroșesc.

Și ai mei. Nu vreau să mă întorc în apartamentul meu acum. Nu mă simt în siguranță. Dar ce va crede Martinez dacă mă va găsi mâine aici? Îmi dau seama că poate exact asta vrea persoana care i-a trimis lui Ben fotografia – ca Martinez să mă găsească acasă la Ben. Dar este la fel de posibil ca cineva să fie acolo în întuneric, așteptându-mă să intru în mașină, pregătindu-se de atac. Mă cuprinde un val de oboseală și iau o decizie, sperând că este cea corectă.

— Rămân peste noapte. Voi pleca când mă voi trezi.

El încuviințează, apoi se îndreaptă spre hol și revine cu o pătură albă simplă și cu o pernă.

— Astea sunt bune?

— Mulțumesc. Este perfect.

Le aruncă pe canapea și îmi oferă un zâmbet trist, forțat.

— Toate astea sunt atât de nebunești. Am încuiat toate ușile și am setat alarma. Încearcă să dormi puțin.

— Și tu, spun, și aștept până ce el și Quinn merg la etaj. Abia atunci mă prăbușesc pe pernă. Îmi trag pătura până la bărbie și cad într-un somn adânc, fără vise.

Când deschid ochii, la început nu sunt sigură unde sunt. Privesc prin livingul bej. Casa lui Ben. Amenințarea strecurată pe sub ușa mea. E-mailul trimis lui Ben. Păpușa.

Mă ridic și îmi șterg urmele lăsate de somn pe ochi. Îmi simt gura încărcată și nici măcar nu am o periuță de dinți. Aud zdrăngănitul farfuriilor și gânguritul lui Quinn venind dinspre bucătărie. Simt miros de cafea. Stomacul mi se revoltă.

Împăturesc frumos pătura și o așez la capătul canapelei, apoi fac o oprire scurtă în baia pe care o găsesc lângă ușa din față. Urinez, apoi îmi stropesc fața cu apă rece, îmi strâng părul într-o coadă mică, și sunt pe cale să ies când aud o bătaie în ușa din față.

Îngheț.

Fără zgomot, întredeschid ușa băii și îl văd pe Ben lăsând un bărbat să intre în vestibul.

Este Greg Markham.

Acesta spune:

— Aș dori să îmi iau fiica înapoi.

Și privesc neajutorată în timp ce tatăl lui Quinn o ia pe aceasta din brațele lui Ben.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

NICOLE

Înainte

În cele din urmă Tessa plecă, mulțumită de promisiunea lui Nicole de a se întoarce la Breathe pe 7 august, și oferindu-se să revină mai târziu, cu cina. După ce îi schimbă scutecul lui Quinn, Nicole își surprinse reflexia în oglinda din vestibul. Stomacul i se lăsase, iar obrajii îi erau acoperiți de o erupție de coșuri roșii, inflamate. Ura persoana care devenise. Când culcase trupul rece al Amandei pe podea, Nicole își dorise să moară și ea. Dar înțelesese în timpul acelui prim atac de panică din camera copilului că frica pe care o simțise când nu putuse respira era dovada a cât de mult voia de fapt să trăiască.

Acum trăia pentru Quinn. Dar o mamă îngrozită, paranoică, și casa aceea – care părea mai mult o închisoare – nu îi asigurau fiicei sale o viață bună. Avea o săptămână până să se întoarcă la Breathe. Trebuia făcut ceva.

Nicole o instală pe Quinn în marsupiu, merse în living își luă computerul de pe măsuța de cafea. Îl puse pe masa mare de mahon, acoperită de lavetele pe care le folosea pentru a o șterge pe Quinn, și o curăță cu șervețele. Se așeză pe un scaun îmbrăcat cu pluș de culoarea fildeșului. Deschizând calculatorul, apăsă butonul de pornire. Se rugă ca Google să dețină toate răspunsurile.

Făcu click pe simptomele depresiei postnatale: hipersensibilitate, plâns continuu, anxietate, îngrijorare, deznădejde, vinovăție. Da, suferea de fiecare dintre acestea. Poate Tessa avea dreptate. Poate că acolo va găsi ajutor.

Când o privi pe Quinn, fetița îi zâmbi.

— O să rezolv asta, iubito! Mămica ta are de gând să îndrepte lucrurile.

Quinn își îndesă pumnii în gură și o privi. Nicole căută pe forumurile *PPD*[21]. Aproape toate femeile care făcuseră postări menționaseră că nu se atașaseră de copiii lor și că le era foarte greu să găsească un moment pentru ele. Dar acestea nu erau experiențe la care se putea raporta. Nicole dorea ca

fetița să fie mereu cu ea; se simțea legată de Quinn ca de nimeni altcineva din lume.

Tastă „paranoia” în bara de căutare. Primul link care îi apăru fu un alt tip de problemă postnatală: psihoza. Ar fi putut fi vorba despre psihoză? Cu o mână care tremura, Nicole căută simptomele. Era posibil, dar și zadarnic. Cum ar fi putut spune cuiva că era psihotică? Quinn ar fi fost luată de lângă ea. Nimic și nimeni nu o putea ajuta. Nu va reuși niciodată să se întoarcă la Breathe. Va pierde totul.

Își puse degetul deasupra butonului de oprire, dar înainte de a-l apăsa, văzu un link spre *Maybe Mommy*[22]*,* un forum comunitar pentru femeile care își doreau copii, dar nu îi puteau avea. Lui Nicole i se opri respirația. Ce cumplit trebuie să fie să îți dorești ceva atât de mult și să nu poți să îl obții. Începu să citească, mângâind smocurile fine de păr ale lui Quinn.

> Am pierdut trei sarcini. Cum aș mai putea trece din nou prin această pierdere?
>
> Am încercat timp de șapte ani să am un copil. După patru proceduri de fertilizare in vitro eșuate, sunt gata să renunț.
>
> Rugați-vă pentru copii, vă implor! Am început să iau din nou Clomid și mă pregătesc pentru a doua procedură de fertilizare in vitro!
>
> Voi primi vreodată ceea ce îmi doresc?

Nicole simți tristețe în fața durerii acestor femei. Pentru ea fusese atât de ușor să rămână însărcinată. Nici măcar nu o planificase.

Erau sute de postări pe *Maybe Mommy.* Dar una în special ieșea în evidență, a cuiva care își zicea *Morocănoasa din Chicago.*

> Voi primi vreodată ceea ce îmi doresc?
>
> A 43-a mea zi de naștere tocmai a trecut și încă nu am copii. I-ar încredința o agenție de adopții un copil unei femei singure? Știu că îi pot oferi totul unui copil: iubire, căldură și siguranță. Îmi doresc atât de mult un copil. Voi avea vreodată unul?

Morocănoasa din Chicago merita un copil. Ce importanță avea faptul că nu erau doi părinți? Quinn avea doi părinți, unul căruia îi păsa doar de el însuși și unul care nu se simțea deloc bine. Lacrimi căzură pe tastatură, iar Nicole nu era sigură dacă plângea de mila sa sau a acelor femei fără copii.

Se uită peste niște postări mai vechi pe forum ale *Morocănoasei,* toate datate în aceeași perioadă de trei zile, cu șase luni înainte. Ceva la postările ei părea atât de sincer, atât de credibil. Această femeie era o văduvă al cărei bărbat făcuse ceva foarte rău. Ea nu explicase ce anume, dar era limpede că se simțea responsabilă pentru greșelile lui și că tot ce își dorea pe lume era șansa de a-și putea revărsa iubirea asupra unui copil. Și locuia acolo, chiar în Chicago.

O cuprinse entuziasmul, un sentiment despre care Nicole aproape uitase că există, încălzind-o brusc.

Exista o iconiță cu ajutorul căreia puteai trimite un mesaj privat celei care postase.

Nicole făcu clic pe *Morocănoasa din Chicago* și începu să îi scrie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

MORGAN

Sunt șocată. Încă privesc prin ușa întredeschisă ceea ce se întâmplă. Îl văd pe Greg cum o îmbrățișează stângaci pe Quinn în timp ce ea plânge, iar pe fața lui trec cu rapiditate diferite emoții: uimire, frică și resemnare. Dar emoția pe care nu o văd este iubirea. Iar asta îmi sfâșie inima.

Ies afară din baie, și amândoi bărbații se întorc spre mine.

Greg pare surprins.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că ai pe cineva aici. Nu știam că te… întâlnești cu cineva.

— Nu mă întâlnesc cu nimeni, spune Ben.

— Bine. Atunci, cine ești tu? mă întreabă Greg, cu un ton dezaprobator.

— Sunt… o prietenă. Morgan Kincaid.

Întind mâna pentru a o strânge pe a lui.

Dar el nu are cum să îmi răspundă la salut deoarece nu poate să o țină pe Quinn, de parcă nu ar ști deloc cum se ține un bebeluș. Observ cum în ochii săi apar semne că m-ar recunoaște.

— Așteaptă. Morgan Kincaid? Ultima persoană care a vorbit cu soția mea? Femeia care i-a luat-o pe Quinn la Grand/State?

— Nici măcar nu o cunoșteam pe soția ta. Nu știu care este conexiunea dintre noi două.

El mă privește din nou, făcând eforturi să mă recunoască, dar fără niciun rezultat.

Apoi se întoarce spre Ben.

— Nu am știut că Nicole ar putea face vreodată ceva de genul ăsta.

Tușește și ochii i se umplu de lacrimi. Dar expresia aceea dispare într-o secundă. Brusc pe față i se așterne furia.

— Detectivul mi-a povestit despre soțul tău și despre toți banii pe care i-a furat. Pe care i-ați furat împreună. Te-ai apropiat de soția mea pentru a-i lua banii?

Apoi, ca la un Lego, piesele încep să se așeze la locul lor. Martinez subliniase că oricine avea custodia lui Quinn avea acces la banii fetiței.

Nicole nu își dorise ca această persoană să fie Greg sau Ben.

Nu îi răspund. Greg se întoarce din nou spre Ben.

— Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de Quinn. Eu am fost o epavă, după cum îți poți imagina. Nu pot să cred că Nicole chiar s-a dus.

Are cercuri negre sub ochi și un strat subțire de barbă îi acoperă maxilarul. Poate că am greșit. Pare a fi îndurerat.

Și Ben observă asta, deoarece spune:

— Îmi pare rău pentru Nicole, Greg.

— Și mie îmi pare rău.

Vocea i se frânge.

Niciunul din cei doi bărbați nu se simte în largul lui. Formează o familie, dar pare că nu se cunosc unul pe celălalt.

Ben întinde mâna și o atinge pe Quinn pe spate.

— Am avut grijă de ea cât de bine am putut.

Greg încuviințează, ținând-o pe Quinn la o mică distanță de el, de parcă îi este frică să se apropie prea mult. Nu sunt sigură dacă a observat măcar că ea a adormit.

— Nu îmi dau seama cât de multe știi despre Nicole înainte…

Își privește mâna, pe care nu poartă o verighetă.

— Nicole s-a schimbat atât de mult după nașterea lui Quinn încât nu o mai recunoșteam. A refuzat să mă lase să o ajut. A decăzut, iar eu am plecat. Nu am putut trăi cu paranoia ei. Dar am iubit-o, și nu mi-am dorit niciodată să i se întâmple ceva rău.

Colțurile gurii lui Greg se lasă în jos, de parcă ar fi îngreunate de regret. Pe vremuri mă mândream cu faptul că eram capabilă să judec corect familiile pe care le-am consiliat. Când un copil spunea că se simțea bine, că nu avea nimic, dar nu oferea nicio informație, știam să cercetez mai adânc. Dar în acest moment, nu am nicio idee ce e real și ce nu. Tot ce știu este că acum e momentul meu.

— I-ai cerut secretarei tale să mă urmărească? îl întreb. Conduce un Prius. Cineva a încercat să ne omoare. Înțelegi?

Spre surprinderea mea, Greg râde.

— De ce i-aș cere Melissei să te urmărească? Din ce mi-a spus, *tu* ai amenințat-o. Și ce cauți aici, încurcată cu fratele lui Nicole, dacă susții că ești străină de toate astea? Cine ești, de fapt? Nici măcar nu te cunoaștem.

Ben își încrucișează brațele pe piept.

— Uite ce e, Greg. Chiar nu cred că Morgan are vreo legătură cu asta.

Amândoi am fost hărțuiți și s-a întâmplat ceva foarte ciudat. O iubesc pe Quinn. Sunt îngrijorat pentru siguranța ei.

Mă uit la Ben, sperând că poate să vadă cât de mult înseamnă pentru mine faptul că îmi ia apărarea.

Fața lui Greg devine roșie.

— Ben, ești orb?

Arată cu bărbia spre mine.

— Ce face femeia asta aici? Concentrează-ți atenția pe asta. Quinn va fi bine. O să am ea grijă.

Vocea lui Ben devine mai puternică:

— Credem că Nicole ar fi putut fi în pericol. Le-a menționat vreodată pe Donna și Amanda Taylor?

Greg scutură din cap.

— Nu am auzit-o niciodată pronunțând niciunul din aceste două nume. Cine sunt?

Apoi continuă de parcă nu ar fi pus niciodată întrebarea.

— Nicole era cea mai ambițioasă și mai neobosită persoană pe care am cunoscut-o. Dar din momentul în care s-a născut Quinn, ea… s-a pierdut.

— Cum ai putut să o părăsești astfel? O proaspătă mamă, suferindă, și propria ta fiică nou-născută? întreabă Ben, venind alături de mine.

— Tu mă întrebi pe mine cum am putut să o părăsesc? Dar tu unde ai fost, Ben, toată viața ei?

Ben arată de parcă tocmai a fost lovit cu pumnul în stomac.

— Cred că trebuie să ne împăcăm cu ideea că Nicole a sărit în fața metroului. Era deprimată, avea tendințe de suicid. Și care este motivul pentru care ești așa prietenos cu o persoană complet străină, care era din întâmplare pe peron în acel moment? De ce se află ea în această casă, cu fiica mea? Ce vrea cu adevărat?

Furia clocotește în mine, dar de dragul lui Quinn, îmi temperez emoția.

— Domnule Markham, trebuie să afli că se petrec lucruri foarte ciudate.

Îl urmăresc cu atenție.

— Quinn este în pericol. S-ar putea să fii și tu.

Greg se apleacă spre mine.

— Mă amenințí?

— Nu! strig, prea tare. Îți spun că cineva vrea să ne facă rău mie, lui Ben și lui Quinn.

Quinn se trezește brusc. Plânge atât de tare că aproape se îneacă,

zbătându-se frenetic în brațele tatălui său. Greg e neîndemânatic cu ea. Nu are nicio idee cum să își liniștească copilul. Este dureros de privit.

— Nu vreau să o mai văd vreodată pe această femeie în preajma copilului meu. Sunt tatăl lui Quinn. Îmi aparține. Am închiriat o casă pe North Astor Street și vom locui acolo.

Obrajii lui Ben sunt în flăcări, dar nu spune nimic. Știu că nu pot împiedica asta. Dacă aș face-o, nu ar ajuta pe niciunul dintre noi.

O privesc pe Quinn, încercând să îmi întipăresc în memorie smocurile ei fine de păr, ochii albaștri și obrajii catifelați.

Greg deschide ușa. Ben îl conduce afară. Mă îndrept spre fereastra firidei din living și arunc o privire afară, unde îl văd pe Greg instalând-o pe Quinn într-un BMW roșu.

Și atunci o observ. Roșcata. Este Melissa Jenkins. Pe locul pasagerului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

NICOLE

Înainte

Debusolată și confuză: Îmi pare rău pentru tot ce ai îndurat.

Nicole expedie mesajul.

Câteva minute mai târziu auzi sunetul care o atenționa că primise un mesaj nou.

Stomacul lui Nicole se strânse, cu un amestec de teamă și euforie. Cu degetele tremurând, deschise mesajul.

Morocănoasa din Chicago: Mulțumesc. Aș dori să pot șterge trecutul. Ai simțit vreodată asta?

Nicole își ținu respirația. Da, simțea asta în orice minut al fiecărei zile de când murise Amanda.

Debusolată și confuză: Mereu. Eu…

Încetă să mai tasteze. Cât de mult îi putea spune acestei străine? Șterse ceea ce scrisese. Apoi tastă din nou.

Debusolată și confuză: Este un sentiment îngrozitor când oamenii te acuză de ceva ce nu ai vrut sau nu ai planificat niciodată să se întâmple. Ce s-a întâmplat cu soțul tău? Îmi pare rău, apropo. Pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Morocănoasa din Chicago: Nu vreau să vorbesc despre asta. Încerc să merg mai departe. Să îmi fac o viață nouă. Să fiu fericită din nou. Cred că un copil mi-ar oferi un scop în viață.

Debusolată și confuză: Mi-aș dori să simt și eu la fel. Mă tem că nu voi mai fi niciodată fericită. Sunt speriată tot timpul. Și nu există nimeni cu care să pot să vorbesc despre ceea ce simt.

Morocănoasa din Chicago: Sunt aici dacă simți nevoia să vorbești. Este greu atunci când nu poți vorbi cu persoanele din viața ta. Și știu ce înseamnă să fii mereu speriată. Chiar știu.

Lui Nicole îi luă puțin timp până identifică sentimentul din pieptul său. Nu era anxietate sau frică. Era eliberarea care apare dintr-o conexiune instantanee cu o altă persoană. Această anonimă din Chicago o ajuta deja să

își revină. Deci nu putea fi vorba de psihoză. Avea nevoie doar de puțin ajutor.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, iar telefonul o atenționă că primise un mesaj de la Tessa.

M-am întors!

La naiba. Nicole nu-i putea spune că îi trimitea mesaje unei femei complet străine, care, în acel moment, o înțelegea mai bine decât Tessa. Nu ar fi putut niciodată să o rănească astfel. Închise computerul și merse să îi deschidă ușa.

Tessa ținea în mâini două sacoșe și un zâmbet larg îi lumina fața.

— Am adus cina și niște vești bune.

O privi pe Nicole.

— Arăți un pic mai bine. Ai puțină culoare în obraji. Nicole încuviință, iar Tessa închise ușa în spatele ei.

— Cred că faptul că am solicitat mai mult timp până va trebui să mă întorc la Breathe m-a eliberat de o mare parte de stres, spuse Nicole și o urmă pe Tessa în bucătărie. Quinn era în marsupiu, mâinile sale micuțe jucându-se cu fața mamei ei.

Tessa lăsă plasele pe masa din bucătărie, puse ceainicul pe foc și se sprijini de dulap.

— Deci, i-am spus Lucindei despre cererea ta de concediu. Nu a fost fericită că te vei întoarce pe șapte.

Nicole se simți iritată. Tessa nu putea să înțeleagă că ea făcea eforturi pentru a se simți mai bine? Și că adăugarea unui stres suplimentar nu o ajuta?

— Mulțumesc, Tess. Voi vorbi chiar eu cu ea, mâine. Dar ai spus că ai vești bune.

Tessa se îndepărtă de dulap și întinse mâinile după Quinn. Nicole i-o lăsă, chiar dacă nu voia cu adevărat să o facă.

Tessa sărută năsucul lui Quinn.

— Am. Lucrez în acest moment cu un amestec de uleiuri, pentru o linie care se va adresa proaspetelor mame. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta imediat, dar, cu tine plecată, a fost foarte aglomerat.

Nicole simți că îi arde fața din cauza rușinii. Neputința ei de a-și îndeplini îndatoririle îi afecta pe toți.

Tessa spuse:

— Nu te învinovățesc. Trebuie să ai grijă de tine, pentru a putea avea grijă de Quinn. În fine, lavanda, iasomia, *ylang-ylang*[23]-ul, lemnul de santal, bergamotul și trandafirii pot diminua simptomele depresiei postnatale. Este o problemă frecventă cu care se confruntă noile mame, și cred că s-ar vinde foarte bine. Lucindei îi place ideea. Apoi mi-am dat seama de altceva.

Dacă s-ar putea vindeca doar cu un nou ulei… Însă acum că o găsise pe *Morocănoasa din Chicago,* cel puțin avea pe cineva cu care să vorbească. Dacă Nicole ar fi putut reveni la computer, s-ar fi simțit mai bine și ar reuși să se întoarcă la Breathe. Dar mai întâi trebuia ca Tessa să plece.

— Nicki, mă asculți? Este important.

Se concentră asupra prietenei sale, persoana care făcuse atât de multe pentru ea. Nu era corect față de Tessa.

— Da. Îmi cer scuze.

Tessa schimbă poziția lui Quinn, astfel încât aceasta era acum cu fața la mama sa.

— Dacă poți obține un diagnostic oficial de boală mintală, totul se va rezolva. Ai putea continua cu handicap pe termen scurt, în conformitate cu *Legea federală a familiei și a concediului medical.* Iar Consiliul Director nu te-ar putea concedia sau înlocui, legal. Dacă membrii Consiliului ar ști că folosești yoga și aromaterapia împreună cu medicamentele pentru a combate o boală mintală, și dacă te întorci la firmă sănătoasă și puternică, ar putea fi chiar o publicitate extraordinară pentru Breathe.

Să recunoască faptul că are o boală mintală? Înnebunise Tessa? Cum de nu putea să vadă ceea ce era evident – că un asemenea diagnostic îi punea în pericol custodia lui Quinn. Nu, ea se simțea bine. Se va descurca în felul său. Da, era puțin instabilă emoțional în ultima vreme, dar avea motive întemeiate – cineva îi dorea moartea lui Quinn.

Își smulse fiica din brațele lui Tessa.

— Nu am de gând să îmi iau concediu pentru handicap și *nu* merg la doctor. Am dat totul companiei. Tot ceea ce cer sunt câteva zile în plus. Măcar atâta să facă.

— Nicole, nu este o rușine să suferi de depresie, nu-i așa? Asta le spunem mereu celor care ne urmăresc. Despre asta este Breathe. Acceptarea faptului că avem nevoie de ajutor și găsirea căii spre însănătoșire. De ce ești atât de speriată?

„Dacă ți-aș putea spune”, se gândi Nicole. Dar știa că nu ar fi crezut-o.

— În primul rând, din cauza lui Greg, spuse.

Ceea ce era adevărat, sau cel puțin era o parte a adevărului.

— Mă tem că dacă aș fi diagnosticată cu depresie postnatală, Greg se va folosi de asta pentru a mi-o lua pe Quinn.

Tessa ridică o sprânceană. Cu siguranță, nu credea că acest lucru era posibil.

— Nu a văzut-o pe Quinn de săptămâni întregi.

Ceainicul șuieră, iar ea se ridică, turnând două căni de ceai de eucalipt.

— Uite ce e, nu vreau să te presez să faci ceva cu care nu ești de acord. Vreau doar să știi că țin la tine și sunt îngrijorată.

Nicole avu imediat remușcări. Preocuparea Tessei era întemeiată.

— Am nevoie doar de puțin timp să clarific lucrurile, înțelegi? Îți promit. În curând totul va fi bine.

Tessa îi aduse o cană de ceai. Ea luă o înghițitură, fără poftă. Era fierbinte, și sări de pe scaun.

— Chiar trebuie să o suni pe Lucinda, spuse Tessa, pe un ton ciudat de dur.

— O voi suna, zise Nicole. Mâine.

Tessa își duse la buze propria cană de ceai și luă o înghițitură. Apoi îi zâmbi cu calm lui Nicole.

*

În următoarele câteva zile, totuși, în loc să o sune pe Tessa sau pe Lucinda, ea îi trimise mesaje *Morocănoasei.* Pe lângă momentele când îi făcea baie lui Quinn, care iubea apa, sau cele când o legăna în brațe pentru a adormi, *Morocănoasa din Chicago* era atracția principală a vieții lui Nicole.

Se apropiaseră datorită pierderilor suferite, a sentimentului de vinovăție din trecutul lor. Nicole nu îi povesti despre Amanda și Donna, pentru că nu le putea scrie numele, dar vorbiră despre părinți. Tatăl *Morocănoasei* decedase de curând, iar ea se înstrăinase de mama sa. Nicole nu vru să vorbească despre modul în care muriseră părinții săi, dar înțelegea durerea pricinuită de pierderea acestora. Conversațiile lor deveneau din ce în ce mai personale. Mama *Morocănoasei* avea multe trăsături comune cu tatăl lui Nicole – modul în care își exprimau părerile, reproșurile și o lipsă totală de înțelegere a ceea ce copiii lor erau cu adevărat. În cele din urmă, *Morocănoasa* mărturisi că soțul ei fusese un infractor care îi escrocase pe oameni și apoi se sinucisese. Nicole simțea atât de multă simpatie pentru această femeie. *Morocănoasa* era asistent social la un adăpost pentru

femeile abuzate și copiii acestora. Făcea atât de mult bine și totuși era singură.

Simțea că erau prietene. Prietene adevărate, care se întâlniseră într-un spațiu virtual. Care se acceptaseră una pe cealaltă.

> Morocănoasa din Chicago: Cred că ești singura persoană cu care pot să vorbesc cu adevărat în ultima vreme.
>
> Debusolată și confuză: Și eu simt la fel.

Iar Nicole voia mai mult. Quinn era așezată confortabil în marsupiu, iar ea își împleti degetele sprijinindu-și bărbia pe ele și își închise ochii pentru un moment. Apoi tastă.

> Debusolată și confuză: Care este numele tău real?

Așteptă să vadă cele trei puncte care o anunțau că *Morocănoasa din Chicago* tasta un mesaj. Nimic. Mută mouse-ul pe numele de utilizator al femeii. Era *offline.*

— Te rog întoarce-te, șopti către monitor.

Așteptă, neliniștită. Dar *Morocănoasa* nu îi răspunse.

Nicole tânji după sentimentul plăcut pe care i-l oferea aceasta. După bunătatea și puterea ei de înțelegere. Își dorea să o găsească și să discute față în față. Voia să știe ce fel de persoană era cu adevărat.

Pe baza informațiilor pe care i le oferise *Morocănoasa,* Nicole căută pe Internet articole de ziar, editoriale, orice ar fi putut-o conduce în direcția corectă. Căută adăposturi, și încercă chiar și pe forumurile de adopții. Tastă: „bărbat; soție asistent social; Chicago; fraudă; sinucidere” și găsi ceva.

> Managerul unui fond de investiții Ryan Galloway găsit mort, după ce s-a sinucis.

Articolul punea accent pe delapidare și pe moartea lui bruscă, tragică, cu un an și jumătate în urmă. Linia de jos preciza:

> Și-a lăsat în urmă soția, asistentul social Morgan Kincaid. Nu au copii.

Morgan Kincaid. Era cu adevărat femeia față de care Nicole se simțea atât de apropiată? Față de care simțea o legătură instantanee, profundă?

Nicole își amintea cazul. Unii dintre foștii membri ai consiliului de administrație de la Breathe își investiseră acțiunile în fondul speculativ al lui Ryan Galloway și pierduseră totul. Tastă „Morgan Kincaid; asistent

social”. Nu găsi nimic. Continuă să caute până când găsi un titlu răutăcios în *Chicago-at-Large.*

> Morgan Kincaid, complice în cazul suspiciunii de fraudă, scoasă din casa ei imensă din Gold Coast

Erau fotografii ale unei clădiri maro, dărăpănată, de pe North Sheridan Road, și o poză cu Morgan ținându-și capul aplecat în timp ce intra pe ușile din față. Avea umerii căzuți, iar spatele îi era încovoiat de parcă încerca să treacă neobservată.

Morgan chiar pierduse totul. Nicole înțelegea.

Quinn începu să sugă pe umărul său.

— O, dragă, îmi pare rău. Te hrănesc imediat. După care voi face ca totul să fie mai bine pentru tine. Mămica ta va face ca totul să fie bine.

Vărsă laptele praf pe masă înainte de a turna într-o sticlă o cantitate suficientă pentru a o mulțumi pe fiica sa, care înghiți cu lăcomie.

Nicole o ținu strâns.

— Te iubesc, puiule.

Auzi voci:

Ce ai făcut?

Ești atât de iresponsabilă.

Își clătină capul înainte și înapoi pentru a le alunga. Se gândi la mesajele lui Morgan. O întâmplare fericită. Soarta.

Nicole intră în cămară și adăugă noi bilețele pe perete, devenit acum un amețitor tablou purpuriu.

> *Adăpost. Văduvă. Morgan Kincaid. Ajută-mă.*

Nicole simțea nevoia să comunice. Aveau o legătură profundă. Dacă ar fi putut vorbi cu Morgan față în față, destăinuindu-se singurei persoane care ar putea-o înțelege, și-ar curăța *chakra inimii*[24] și ar fi mama pe care fiica ei o merita.

Apoi Quinn ar fi cu adevărat în siguranță. Iar Nicole ar fi, în sfârșit, eliberată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

MORGAN

Nu pot să cred că am pierdut-o pe Quinn. De ce acum? Ce urmărește de fapt Greg? Și cât de mult pot avea încredere în Ben? Aceste gânduri mi se învârt în minte în timp ce el merge să se așeze pe canapeaua din living, fața lui fiind un tablou al suferinței.

Mă duc și eu acolo și mă așez cu mare grijă lângă el.

— Ben?

Mă privește.

— Deci, asta a fost tot. Nu voi mai avea șansa să o iau pe Quinn înapoi de la Greg, iar tu cu siguranță nu poți. Ești suspectată de poliție.

Își scoate telefonul din buzunar, și înainte să îl pot întreba pe cine sună, aud pe fir vocea răgușită a lui Martinez.

— Greg tocmai a luat-o pe Quinn. Cred că i-ar fi putut face ceva surorii mele. Nu am avut niciodată încredere în el.

Între ei are loc un dialog. Nu disting tot ce spune ea, dar e limpede că nu e mulțumită când aude că sunt aici.

— Știu că are toate drepturile asupra fiicei lui! Nu înțelegi! Morgan a primit amenințări. Amândoi am primit. Iar tu nici măcar nu le iei în serios. Ne-au fost trimise…

O aud pe Martinez vorbind, dar nu înțeleg cuvintele. Ben încearcă să o întrerupă, dar nu reușește. Apoi, brusc, închide și își îndepărtează telefonul de ureche.

E galben la față.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întreb.

El aruncă telefonul pe podea.

— Tocmai m-a acuzat că sunt amestecat în toate astea. Vorbea întruna despre faptul că ea consideră că este suspect că te-am lăsat să intri în casa mea, și apoi m-a acuzat că mă interesează banii surorii mele.

Mă ridic. Nu știu ce să spun.

— Ben, îmi pare atât de rău.

Mă sfredelește cu privirea.

— Sora mea a murit, iar ea crede că îi vreau banii.

Totul pare familiar, modul în care Martinez trage concluzii pripite, modul în care își lansează bănuielile, ca niște cuțite.

— Știu cum te simți, spun.

— Da, bănuiesc că știi.

Își răsucește părul între degete.

— Știi care este partea cea mai rea? Am încercat să îi spun despre fotografie și despre bilet, și n-a vrut să asculte. Parcă nici nu voia să audă. Ceva nu este în regulă aici. Ceva nu e deloc, dar deloc bine.

Îmi fixez cu privirea genunchii. Nimic din toate astea nu mă surprinde. E ca un déjà-vu, doar că, de data asta, văd cum i se întâmplă altcuiva.

— Ben, spun. Melissa era în mașina lui Greg. Și poate că ea se află în spatele acestor lucruri. Doar că nu știm. Nimic nu se leagă. Dar există și biletul acesta, iar el pare să o indice pe Donna. Nu putem face prea multe pentru a o urmări pe Melissa – nu știm unde locuiește. Dar putem vorbi cu Donna, în persoană. Să o prindem cu garda jos.

— Și să nu îi spunem lui Martinez? Morgan…

— Uite ce e, ce avem de pierdut? Am pierdut-o pe Quinn. Cu siguranță că eu sunt un suspect, și se pare că și tu ai putea fi. Martinez nu este de partea noastră. Suntem singurii care avem grijă de noi și de Quinn.

Găsesc adresa consignației ei online, și este de asemenea adresa la care locuiește, iar Ben o introduce în GPS. Apoi plecăm spre Kenosha, Wisconsin, care este cam la o oră și jumătate distanță.

Ben și cu mine hotărâm să luăm mașina lui pentru că ar putea exista mai puține șanse ca cineva să ne urmărească. Dacă într-adevăr Donna se află în spatele celor ce se întâmplă, toate acestea s-ar putea termina curând. Ori este așa, ori totul s-ar putea sfârși pentru noi.

El verifică în mod constant în oglinda retrovizoare dacă în spatele nostru se află o roșcată, iar eu urmăresc același lucru în oglinda laterală. În timp ce Ben se concentrează la drum, am ocazia să mă uit mai bine la el. Este mai degrabă slab decât musculos. Mi-l imaginez un băiat slăbănog. Știu că se simte foarte vinovat în legătură cu Nicole, dar nu vorbește despre asta. Și nu vorbește nici despre Quinn. Niciunul din noi nu deschide acest subiect. Dar amândoi suntem îngrijorați pentru ea.

El deschide radioul, și las melodia *Yellow* a lui Coldplay să se reverse asupra mea, până când Ben vorbește.

— Încă nu pot să cred că Martinez s-ar putea gândi că i-am făcut rău

surorii mele, pentru bani.
Oftez.
— Este un motiv clasic, Ben. Știu din proprie experiență cât de periculoși pot fi banii. Cât de departe poate merge cineva pentru a-i obține.
Mă ia prin surprindere când mă întreabă:
— De ce te-ai căsătorit cu Ryan?
Mă surprind la rândul meu, când îi răspund:
— L-am iubit. Un răspuns simplu pentru o emoție foarte complexă.
Îmi amintesc prima dată când i-am văzut zâmbetul aiurit și cât de tare m-am îndrăgostit.
— Mama urma să iasă la pensie în doi ani, iar tata era instalator independent. Ea avea un salariu de infirmieră, așa că trebuiau să își gestioneze banii. Ryan era consilier financiar la banca noastră. El i-a ajutat, iar pe mine m-a ascultat. M-a fermecat, așa cum poate să o facă un bun sociopat. Pretindea că este interesat de slujba mea de asistent social, de pasiunea mea pentru comediile proaste. L-am ajutat să pună bazele fondului de investiții și fundației mele. Am fost o proastă.
— Sau ai avut încredere.
— E același lucru.
— Este? întreabă el.
Zâmbesc, și îmi zâmbește și el. Este un bărbat foarte arătos. Un burlac, fără o fostă soție sau copii. Fără prietenă sau prieten. Singur, așa cum sunt și eu.
Îndrept din nou conversația către el.
— De ce ești singur, Ben?
El merge spre I-90 W/1-94 W, care ne va duce la Milwaukee/ Interstate 94. Își ține ochii ațintiți drept înainte.
— Mi-am petrecut tot timpul la spital. Nu mi-a mai rămas timp și pentru o viață socială.
— Îți dorești o familie?
Se uită la mine.
— Tu încă îți mai dorești?
— Îmi răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare? Interesant.
Mă opresc, apoi mă hotărăsc să îi răspund cinstit.
— Da, încă îmi mai doresc o familie.
Mă simt bine când sunt în mașină cu Ben. Îmi place cu câtă răbdare le permite celorlalți șoferi să intre pe banda lui și cum își așteaptă rândul fără

să se supere.

La un semafor se întoarce spre mine, iar intensitatea privirii lui mă neliniștește.

— Juri că nu i-ai făcut nimic lui Nicole?

Încuviințez.

— Jur. Tu juri că nu îmi ascunzi nimic din ce ar trebui să știu?

— Dacă aș ști ceva, ai fi prima care ar afla.

Cuvintele lui Ben par adevărate, ca și cum ar începe să aibă încredere în mine. Și îmi dau seama că încep să simt ceva pentru el, ceva ce nici măcar nu pot să descriu în cuvinte. Dar dacă el nu este așa cum pare? Dacă voi cădea în altă capcană, este posibil să nu îmi mai revin niciodată. „Te rog fii atât de bun cum cred eu că ești", mă rog în tăcere.

Începem să încetinim și suntem prinși într-un blocaj în trafic.

— Chiar când făceam progrese, spune el.

Apoi mă privește fix, cu o expresie serioasă.

— Nu te cunosc prea bine, Morgan, dar am observat că îi pui pe ceilalți înaintea ta. Așa făcea mereu mama. Îi făcea pe toți să se simtă bine, în siguranță, să simtă că sunt iubiți. Tu ai fost acolo când Nicole a avut nevoie de tine. Putea fi oricine, dar mă bucur că ai fost tu.

Îmi zâmbește.

— Ryan a fost un idiot.

Râd, dar cu o urmă de tristețe.

— Și eu am fost la fel. Încă mă mai întreb dacă l-aș fi putut salva, dacă mi-aș fi ascultat instinctul.

— Nu poți salva pe cineva care nu vrea să fie salvat.

El scutură din cap, valuri întunecate de păr căzându-i pe ochi.

— Ar trebui să îmi urmez propriul sfat. Și da, întotdeauna m-am gândit că voi avea o soție și copii, dar programul meu e epuizant, iar femeile cu care m-am întâlnit au obosit să fie trezite în mijlocul nopții de pager-ul meu.

Îmi aruncă o privire.

— Ți-e dor de el?

Strâmb din nas.

— Este o întrebare la care e greu să răspunzi. Îmi lipsește bărbatul de care m-am îndrăgostit. Dar nu mi-e dor de cel care m-a lăsat să port povara infracțiunilor sale.

Simt că mă înroșesc și sunt stânjenită.

— Nu pot să cred că ți-am spus toate acestea.

— Și pe mine mă surprinde cât de apropiat am ajuns să fiu de tine.

Își scarpină barba care începe să îi acopere maxilarul.

— Nu prea înțeleg femeile.

Se uită la mine rapid, apoi își întoarce privirea. Traficul devine mai lejer și ne reluăm drumul.

Îmi pun mâinile în poală pentru că nu știu ce să fac cu ele. Aș dori să îi ating pielea caldă, dar nu pot. Nu vreau.

— Crezi că Greg are grijă de Quinn? Cum se cuvine, vreau să spun. O hrănește suficient? O ține în brațe când plânge? Îi respectă programul de somn?

El își încordează mâinile pe volan.

— Nu cred că e genul care să aibă grijă de un copil. Dar este tatăl ei. Trebuie să aibă grijă de ea, nu-i așa?

— Chiar sper să fie așa.

Las să îmi scape un oftat care poartă în el toată durerea din lume.

— Crezi că ai putea să îl suni? Să vezi ce face Quinn?

— Da, desigur. M-am gândit deja că aș putea. Îl voi suna când ajungem.

Se încruntă.

— Ce vom face dacă o găsim pe Donna? Dacă este periculoasă?

— Am un spray cu piper.

El râde în hohote, iar eu simt fluturi în stomac. Închid ochii, fără să mă mai pot gândi la ceva. Sunt atât de obosită din cauza lipsei de somn, a stresului, a fricii din ultimele câteva zile încât nu îmi dau seama că adorm decât în momentul în care mașina se oprește și inerția mă aruncă în față. Îmi revin și observ o casă mică pe trei niveluri, cu profile albe de aluminiu, vizibilă printr-un pâlc de pini aflați la câțiva metri distanță.

— Asta este casa Donnei?

Mă uit la ceasul de pe bordul mașinii. Este doar după-amiaza unei zile de weekend. Donna ar putea să nu fie acasă. Acum că suntem aici, nu sunt sigură că îmi doresc să fie acasă. Sunt speriată.

Ben dă din cap și își sprijină mâna pe mânerul portierei.

— Mă bucur că te-ai odihnit puțin.

— Eram atât de obosită. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să dorm.

Urechile i se înroșesc.

— Ești gata?

Încuviințez și ating spray-ul cu piper din geantă, întrebându-mă, nu pentru prima dată, cum a ajuns viața mea în acest punct. Îmi strâng degetele

în jurul micului tub, și ne aventurăm pe aleea cu pietriș, unde este parcat un Chevy Impala negru. Înaintăm spre partea din față a casei, care aproape că se prăbușește, neîngrijită. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, ar lupta Ben pentru Quinn? Cred că da.

— O să vedem dacă este aici și o să vorbim cu ea, spune el.

Îl urmez de-a lungul unei alei înguste de piatră care duce la o verandă a cărei vopsea gri este crăpată și se cojește. Glezna îmi mai este un pic inflamată, dar reușesc să merg ferm. Trei jardiniere portocalii pline cu flori în culori pastelate mai înveselesc puțin casa micuță și tristă. Cerul este atât de albastru și de liniștit, zona atât de idilică și de pașnică; nu se potrivesc deloc cu ritmul alert al bătăilor inimii mele.

Ben se oprește.

— Ar trebui să batem la ușă?

Respir adânc și încuviințez, chiar dacă sunt îngrozită. Ciocănitul lui răsună foarte tare pe această stradă liniștită, tăcută. Nu se întâmplă nimic. El bate din nou, și o voce firavă strigă:

— Vin imediat!

Așteptăm timp de două minute, amândoi privindu-ne unul pe celălalt, apoi ușa se deschide. Este ea, în carne și oase, Donna. E slabă și palidă. Nu pare deloc o amenințare. Dar ceea ce iese în evidență este părul des, ondulat, roșu-aprins. Este zburlit și nepieptănat, neîngrijit. Ar putea fi femeia din Prius.

Este foarte posibil. Dar nu pot asocia această femeie fragilă cu agresoarea care ne-a pus viețile în pericol.

Mâinile Donnei tremură pe tocul ușii. Deschide gura, dar nu scoate niciun cuvânt.

Ben stă nemișcat. Pășesc înainte încet, să nu o sperii.

— Doamnă Taylor. Sunt Morgan Kincaid. Și, desigur, vi-l amintiți pe Ben, cu toate că a trecut ceva timp.

Ei se uită unul la celălalt.

— Ești fratele lui Nicole. Cel care a venit să o ia după ce ea… după ce a murit Amanda.

— Da, răspunde el, apoi își coboară privirea în pământ.

— Ben și cu mine doream să vă punem câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

Ea tremură în fața mea, de parcă o sperii.

— De ce sunteți aici? întreabă, ducându-și mâna la gât. Ești reporter?

Își pune pe buze degetele care îi tremură și îl privește din nou pe Ben. Ochii i se umplu de lacrimi.

Înainte să pot spune altceva, ea face o mișcare pentru a închide, dar îmi pun piciorul în tocul ușii. Și rostesc:

— Așteaptă! Te rog! Vrem doar să vorbim cu tine. Un copil este în pericol.

Funcționează. Simt că presiunea ușii pe piciorul meu slăbește. Ea o deschide și rămâne în fața noastră, agitată și nedumerită, dar atentă.

Apoi se dă la o parte și ne face semn să intrăm.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

NICOLE

Înainte

Era ora 6.30 dimineața. Nicole fusese trează toată noaptea, veghindu-i somnul lui Quinn. Nu mai putea dormi în dormitorul ei. Îi amintea de Greg, soțul despre care crezuse că o iubea, bărbatul despre care crezuse că se va transforma într-un tată grozav. Cât de mult se înșelase. În ultima vreme dormise pe canapea, iar Quinn fusese întotdeauna la distanță de doar un braț.

Tessa rămăsese la ele peste noapte, în camera de oaspeți. Fusese încântată când Nicole o rugase să aibă grijă de Quinn în ziua aceea astfel încât ea să se bucure de o zi de relaxare. Nicole știa că fusese o minciună necesară și un punct de cotitură faptul că aranjase să părăsească casa fără fiica sa. Că preluase inițiativa și că urma să conducă înspre apartamentul lui Morgan Kincaid pentru a vorbi cu ea, pentru a stabili o legătură reală, față în față. Nu mai primise alt mesaj, dar în ziua aceea Nicole era hotărâtă să o găsească și să îi destăinuie cine era. Până la urmă, Morgan se oferise să o ajute. Iar Nicole avea atât de mult nevoie de ajutor, dar doar din partea unei persoane în care putea deplină încredere. Cineva care o înțelegea cu adevărat atât pe ea, cât și durerea din trecutul său.

Totuși, acum că sosise momentul, avea îndoieli. Cum putea să iasă pe ușă fără copilul său? La ce se gândise? Dacă Donna venea cât timp ea era plecată? Dacă fetița înceta să respire, sau Tessa era neatentă? Își ridică fiica și o strânse în brațe atât de tare încât aceasta începu să plângă.

— Lasă-mă pe mine să o iau, îi propuse Tessa, venind în living cu salopeta ei Breathe melanj stropită cu apă de la farfuriile pe care le spăla.

Era comod pentru Nicole să o aibă pe Tessa acolo, dar se simțea groaznic din cauză că fetița o trezise de nenumărate ori în timpul nopții. Tessa părea epuizată. Era suficient de trează pentru a avea grijă de Quinn toată ziua? Din fericire, momentele stânjenitoare ale ultimei lor întâlniri se risipiseră. Tessa nu mai pomeni de Breathe, iar Nicole îi fu recunoscătoare. Cu toate

acestea, simțea că între ele există o distanță pe care nu o simțise niciodată înainte. Probabil că venea de la ea. Tessa era la fel de calmă și de înțelegătoare cum fusese întotdeauna.

— Nu este nevoie să faci curat cât timp sunt plecată.

Nicole își ținea strâns copilul, incapabilă să îi dea drumul.

— Până la urmă, voi porni mașina de spălat vase. Tu doar supraveghează-o pe Quinn.

— Nu am nimic împotrivă. Acum lasă-mă să o iau, insistă Tessa, chiar când Quinn întinse mâna și îi apucă părul împletit.

Tessa râse.

— Vezi? Mă place. Încearcă să îți spună că poți să pleci pentru un timp.

Fără tragere de inimă, Nicole i-o dădu pe Quinn, abținându-se să o avertizeze să sprijine capul fetiței cu mai multă fermitate.

— O să fie bine, Nicki. Tocmai mi-am reînnoit certificatul de resuscitare cardiopulmonară. Știu cum se schimbă un scutec. Iar tu ți-ai făcut deja o programare la Peninsula. Tratamentele lor faciale sunt incredibile. Nu-i așa că vei profita și te vei bucura de mai mult decât un masaj?

De ce punea Tessa atât de multe întrebări? De ce o forța să stea departe mai mult timp? Era curioasă să afle informații? Dar când privi fața prietenei sale, aceasta avea o expresie senină. Nicole se gândi că sentimentul de vinovăție o făcea să devină paranoică. Din nou.

În ciuda tuturor nuanțelor de purpuriu cu care se înconjura, Nicole nu își echilibrase niciodată *chakra celui de-al treilea ochi*[25], centrul celor mai profunde percepții ale sale. Dar știa că, dacă ar putea vorbi cu Morgan, va vedea în sfârșit lucrurile așa cum erau în realitate.

Își privi ceasul. Dacă pleca în momentul acela, putea să o prindă pe Morgan în apartamentul său înainte de a pleca la muncă. S-ar prezenta; apoi ele ar discuta și s-ar putea destăinui. Nicole ar afla într-un fel sau altul dacă această femeie era cu adevărat persoana bună, iubitoare, caldă, protectoare și grijulie care părea să fie când discutau online.

Mângâie pielea catifelată a lui Quinn.

— Nu știu dacă o pot părăsi.

Tessa îi aruncă o privire pe care Nicole nu o mai văzuse niciodată la cea mai bună prietenă a sa. Era dură și neînduplecată.

— Trebuie. Dacă nu o faci, îl voi suna pe doctorul tău.

Nicole deschise gura pentru a răspunde, dar se gândi mai bine la această situație. Își reaminti că prietena sa o iubea și dorea doar ca ea să fie bine.

Așteptă să se instaleze apatia obișnuită, oboseala istovitoare care o copleșea în fiecare dimineață imediat după ce se trezea. Nu își luase Xanax-ul în dimineața aceea. Poate că nici nu mai avea nevoie de el.

După un sărut ușor pentru Quinn și altul pentru Tessa, Nicole ieși singură pe ușa din față a casei sale, pentru prima dată de când se născuse fiica sa. Oprindu-se pe veranda din față, privi în stânga și în dreapta. Nu văzu pe nimeni.

Pas după pas, continuă să meargă. Poate, cu ajutorul lui Morgan, ar putea în sfârșit îndrepta lucrurile, și ar putea fi mama pe care fiica sa o merita.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

MORGAN

Donna ne conduce într-un living în formă de L, a cărui piesă centrală este o canapea din piele de căprioară, de culoarea ciocolatei. Nu sunt fotografii pe pereți, nu există nicăieri detaliile personale care transformă o casă într-un cămin. Mă gândesc că Donna și Ben locuiesc amândoi în astfel de spații goale, sterile, fiind dificil să îți dai seama imediat ce fel de oameni sunt cu adevărat.

Ben și cu mine rămânem în picioare, iar eu țin în continuare mâna pe spray-ul cu piper din geantă. Nu contează cât de fragilă pare Donna, Nicole este moartă, iar noi nu știm ce rol ar fi putut avea ea în ceea ce s-a întâmplat.

— I-ai făcut ceva surorii mele? întreabă Ben în șoaptă.

Ochii lui Donna se umplu de lacrimi, și își frământă mâinile.

— Nu am vrut niciodată ca Nicole să moară.

Aștept ca Ben să continue. Dar el rămâne nemișcat lângă peretele din fața canapelei.

Când nu mai spune nimic, vorbesc eu:

— Poliția crede că cineva o urmărea, iar noi avem motive să credem că ar putea fi adevărat. Ai hărțuit-o? Ne-ai urmărit și pe noi?

Donna își acoperă fața cu palmele. Umerii i se scutură, dar nu se aude niciun sunet. Mă dau înapoi, neputincioasă. Mi se face rău.

— Donna? Ce ai făcut? întreabă Ben.

Ea își îndepărtează mâinile de pe față și îl privește.

— A sunat un reporter, apoi a venit să mă vadă, acum câteva luni. Spunea că știe niște lucruri din trecutul lui Nicole, și din acest motiv vrea să vorbească cu mine. Intenționa să facă o prezentare despre ea și despre Breathe. Văzusem deja articolul din *Tribune* în legătură cu sarcina lui Nicole și nu puteam să cred că are un copil. Eram furioasă. De ce ea merita un copil, iar al meu îmi fusese luat?

Lacrimile îi alunecă pe față.

— Nimeni nu a vrut vreodată să mă asculte vorbind despre Amanda.

Nici măcar tatăl ei, Flyn. „Toate astea s-au întâmplat demult. Trebuie să o lași să se odihnească”, mi-a spus el. Dar cum? Cum poate o mamă să facă asta? Am fost atât de fericită că această femeie, acest reporter voia să mă asculte, încât i-am povestit totul despre ziua în care a murit Amanda. I-am spus că am crezut întotdeauna că Nicole era instabilă psihic, de aceea mi-a omorât fetița.

Clipește și lacrimile continuă să cadă.

Mintea mi se învârte.

— Continuă, spun.

— M-a ascultat cu atenție. Era clar că era de partea mea. Pentru prima dată, cineva mă credea. A plecat, dar a mai venit o dată. Era aproape de a preda articolul, dar, pentru cititori, trebuia să o facă pe Amanda mai autentică. I-am arătat câteva dintre rochițele fiicei mele, pe care le ascunsesem. Nici măcar fostul meu soț nu știa că le am. El aruncase cu mulți ani înainte toate celelalte lucruri ale copilului, împotriva voinței mele. I-am împrumutat reporterului păturica fetiței, singura pe care o păstrasem, și minunatul carusel cu fluturi, care lui Amanda îi plăcea atât de mult, pentru ca femeia să le poată face fotografii pe care să le includă în articolul ei. A menționat că este foarte îngrijorată pentru fetița lui Nicole. Îngrijorată că Nicole nu ar avea grijă de ea.

Vocea i se frânge și se sprijină de marginea canapelei pentru a rămâne în picioare.

Ben și cu mine schimbăm rapid o privire.

— I-ai trimis în fiecare an surorii mele scrisori de amenințare?

Donna se încruntă, iar expresia ei devine dură.

— Da. Am vrut doar să o fac să recunoască ce a făcut. Am vrut să se simtă la fel de neliniștită și tulburată cum m-am simțit eu după ce a murit Amanda. Dar nu am mai trimis aceste scrisori de ani de zile.

Apucă gulerul tricoului ei alb, larg, trăgând întruna de el.

— Nu am mai trimis o scrisoare de cinci ani.

Am lucrat cu tot felul de oameni. Dețin câteva noțiuni de psihologie. În fața mea se află o femeie distrusă, care delirează, iar noi trebuie să fim prevăzători. Dar de asemenea avem nevoie de răspunsuri.

— Erai pe peron în ziua în care a murit Nicole? întreb, menținându-mi tonul neutru.

— Ce? Nu, spune Donna. Recunosc că i-am trimis scrisori cu ani în urmă, dar atât. Mă bucur că a sărit. Dar nu am nimic de-a face cu asta.

Ben respiră adânc. Pare că femeia spune adevărul. Nu era pe peron.

În mintea mea începe să capete contur un gând.

— Această femeie, acest reporter despre care ne-ai vorbit. Ai numele ei? Numărul ei de telefon?

— Este ciudat, spune Donna. Nu mi-a lăsat niciodată un număr. Întotdeauna mă apela ea; eu nu am sunat-o niciodată. Și nu am văzut să apară în *Tribune* niciun articol sau altceva, așa cum spusese ea că se va întâmpla.

Cine era acest reporter? Era aceeași persoană care m-a urmărit, care a încercat să ne omoare în fața casei lui Nicole? O urmărea și pe Nicole? De ce ar fi mers un jurnalist atât de departe pentru un articol?

Ben mă privește, începând să înțeleagă și el.

— Spune-mi, îi cere el. Cum arăta acest reporter?

Dona se uită de la Ben la mine și înapoi la Ben.

— Tânără. Și avea părul roșu-aprins, foarte asemănător cu al meu.

CAPITOLUL TREIZECI

NICOLE

Înainte

Nicole deschise portiera Lexus-ului său GS 350 roșu, respirând cu dificultate din cauza stării de agitație. Se strecură în mașină, scaunul din piele fină aproape înghițind-o. „Mi-aș dori”, se gândi, dar apoi își reprimă gândul. În ziua aceea se simțea mai alertă decât se simțise în ultima perioadă și nu voia să permită gândurilor negative să îi slăbească puterile.

Ieși de pe alee și cuplă pilotul automat, întorcând pe North Lakeshore Drive, către North Michigan Avenue. Mușchii ei percepeau fiecare neregularitate a șoselei, dar autobuzele și camioanele, circulând pe rutele lor obișnuite, o linișteau. Își aruncă ochii în oglinda retrovizoare să verifice ce făcea Quinn, iar când nu reuși să o vadă, frână. O mașină din spatele ei claxonă, și un bărbat își scoase capul pe geam:

— Ești nebună, femeie?

„Da, sunt!” se gândi Nicole să îi strige la rândul ei. El o depăși făcând un gest obscen. Nicole își aminti că fiica sa era acasă, cu Tessa, teafără și nevătămată. Ea trebuia doar să ajungă întreagă pe North Sheridan Road și să o găsească pe Morgan.

Semnaliză când viră la stânga pe West Foster Avenue, la câteva minute de clădirea în care se afla apartamentul.

— Ajung, Morgan, spuse cu voce tare în timp ce se uita în oglinda retrovizoare.

În spatele ei, prea aproape de bara de protecție, era un Prius albastru-închis. Femeia care conducea avea părul roșu-aprins. În spatele femeii, pe locul pasagerului, Nicole putu să vadă un scaun de copil întors cu spatele.

„O, Doamne, o Doamne.” Aceea era Quinn cu Donna? Luă curba, trase pe dreapta și folosi Bluetooth-ul pentru a o suna pe Tessa.

— Răspunde, răspunde, răspunde! strigă Nicole în interiorul vehiculului, în timp ce în spatele său mașinile claxonau furioase.

Prius-ul trecu șuierând pe lângă ea, înainte de a mai putea arunca o

privire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tessa când auzi vocea lui Nicole.

— Quinn. E acolo? Este bine?

— Poftim? Desigur. Se simte bine. Doarme în brațele mele. I-am cântat un cântec de leagăn, răspunse Tessa.

Nicole își sprijini capul pe volan.

— Slavă Domnului.

Umerii i se relaxară.

În fiecare zi halucinațiile se agravau. Frica o înghițea cu totul. Ce fel de mamă era? Își dădu seama că se afla chiar în fața apartamentului lui Morgan. Ce naiba făcea? Dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Ești la Peninsula? întrebă Tessa.

Uitase că prietena sa încă mai era pe fir.

— Da, da. Desigur. Tocmai am parcat.

În ciuda clădirii sărăcăcioase și a trotuarelor crăpate, o mulțime de petunii alcătuiau un tablou vesel, în galben și portocaliu, pe un mic petic de iarbă între trotuar și bordură. Pe lângă Nicole trecură două femei care discutau fericite în timp ce își împingeau cărucioarele, iar niște câini alergau pe lângă ele. Poate că locatarii nu erau înstăriți, dar asta chiar conta? Părea un cartier plin de dragoste și prietenii, grătare și întâlniri de joacă. Nicole abia putea să o scoată pe Quinn din casă. Ce fel de copilărie îi putea oferi fetiței sale? Copilul ei merita o casă plină de bunătate, siguranță și iubire.

— Bucură-te de fiecare secundă. Aici cu toții suntem bine. Sunt mândră de tine că ieși din casă, Nicole. La fel și Quinn. Sună-mă când te întorci, și voi comanda cina.

Nicole închise și parcă pe stradă, chiar în fața ușii principale a clădirii în care locuia Morgan. Câțiva oameni ieșeau deja, dar niciunul nu era Morgan Kincaid.

„Ce ai făcut?”

Oare Morgan auzea și ea, obsedant, aceeași întrebare? Nicole știa că Morgan fusese acuzată pe nedrept. Știa că era cineva care avea mereu grijă de ceilalți și se punea pe ea pe ultimul loc. Nu acesta era genul de persoană care ar putea-o ajuta să o țină pe Quinn în siguranță? Și își dorea un copil al său.

Singură pentru prima dată în ultimele luni, Nicole verifică fiecare colț al clădirii. Brațele i se relaxară. Soarele se ridica pe cerul albastru, o sferă galbenă strălucitoare, culorile chakrei destinului. Acesta era locul unde

trebuia să fie.

O femeie ieşi din clădire, iar părul drept, brunet, având aceeaşi nuanţă cu cel al lui Nicole, îi încadra faţa îngustă. Era izbitoare, chiar dacă nu era frumoasă în mod convenţional. Ochii îi erau prea depărtaţi, şi chiar de la distanţa aceea, Nicole putea distinge reţeaua fină de riduri de la colţurile acestora.

Morgan Kincaid era o supravieţuitoare.

Lipită de scaun, privi cum Morgan porneşte pe stradă. Se îndepărta. Nicole se aşteptase să vorbească cu ea înainte de a părăsi clădirea. Nu era sigură că era suficient de puternică pentru a alerga după ea. Şi nu voia să o sperie. Morgan ar fi chemat poliţia imediat ce ar fi observat cât de neîngrijită era Nicole.

Deschise portiera maşinii şi păşi pe trotuar. O urmă la o distanţă respectabilă, dându-i lui Morgan suficient spaţiu pentru a nu simţi că este cineva în spatele ei, supraveghind-o şi urmărind-o. Morgan intră în staţia Bryn Mawr, pe *Linia Roşie*[26]. Mergea la serviciu? Nicole o urmări până pe peron.

Un metrou era pe cale să intre în staţie. Nicole luă o decizie rapidă. Se hotărî să o urmărească pe Morgan chiar atunci. Se urcară în metrou. Morgan stătea în picioare, lângă suportul metalic cel mai apropiat de ieşire, cu capul aplecat şi părul des răsfirat pe umeri. Era clar că voia să îşi ascundă faţa. Nicole se aşeză la o distanţă sigură, de asemenea cu capul plecat, urmărind-o pe Morgan cu colţul ochiului, astfel încât să nu piardă momentul în care aceasta urma să coboare. Cât de tristă părea. Morgan încă suferea, încă plătea pentru ceea ce făcuse soţul său. Nicole înţelegea această suferinţă. Şi ea plătea, în fiecare zi a vieţii sale.

Un strigăt ascuţit care se auzi din partea din faţă a vagonului o făcu pe Nicole să sară de pe scaun. Era un bebeluş care plângea în braţele mamei sale. Morgan zâmbi spre copil, apoi privi în altă parte, de parcă nu mai putea suporta scena.

Metroul se opri în staţia Grand/State. Morgan coborî, la fel şi Nicole. Ieşi din staţie şi o urmări pe Morgan pe West Grand Avenue. Maşinile claxonau şi frânau, iar uşile garajelor se ridicau atât de zgomotos încât simţea cum capul îi explodează.

Erau prea mulţi oameni. Atât de mult zgomot încât nu putea respira. Îşi dori să fie în casa ei spaţioasă, cu Quinn în marsupiu, lipită de pieptul său. Morgan o luă la stânga pe North Lasalle Drive şi aruncă nişte bani în

paharul unei persoane fără adăpost. Discută cu el pentru un moment, iar bărbatul murdar zâmbi.

Continuară să meargă. Morgan o luă pe West Illinois Street, unde erau mai puțini trecători. Nicole încetini, lăsând-o să se îndepărteze. Dacă Morgan se întorcea, ar fi observat-o. Dar ea nu era încă pregătită să o abordeze; acum că era în sfârșit atât de aproape, nu știa ce să spună. O urmă în timp ce Morgan trecu pe sub un pod, apoi pe lângă câteva magazine. În cele din urmă Morgan se opri în dreptul unei clădiri mici, situată în apropierea unei biserici.

Nicole se lipi de zidul bisericii în timp ce Morgan înaintă pe o alee îngustă, cu pietriș. Acesta era adăpostul? Nu exista niciun indicator; nu era nimeni în jur. Din ascunzătoarea sa, o văzu pe Morgan sunând la ușa din față. Apoi o văzu cum se întoarse brusc. Simțise că o privea cineva?

Nicole îngheță. „Mergi la ea acum”, spuse vocea dinăuntrul său. Dar zări camere fixate pe clădire. Înainte să mai poată face ceva, Morgan deschise ușa și dispăru înăuntru.

Nicole își sprijini capul de zidul dur de cărămidă și privi în sus la cerul albastru fără nori. Quinn merita ceva mult mai bun decât Nicole. Merita o luptătoare, o mamă care făcea lumea un loc mai bun. O femeie cu un trecut tragic, fără vina ei. O femeie care merita a doua șansă.

Știa exact ce avea de făcut, cum să o oprească pe Donna să le mai hărțuiască, pe ea și pe fiica ei, cum să pună capăt pentru totdeauna tuturor celor ce se întâmplau. Probabil că pentru Morgan era mai bine să nu știe dinainte. Era mult mai sigur pentru toată lumea.

Nicole trebuia să dispară astfel încât Quinn să poată să înceapă o nouă viață. Cu o nouă mamă.

Cu Morgan.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

MORGAN

Suntem în mașină; ne îndepărtăm de casa lui Donna, pe care am lăsat-o plângând pe canapea. Ceea ce i-a făcut lui Nicole e condamnabil – scrisorile trimise în fiecare an, cu o precizie de ceasornic, însă nu ea a fost cea care o urmărea. Nu ea a fost cea care era pe urmele lui Quinn.

În mașină, mă întorc spre Ben. Amândoi suntem tăcuți, evident în stare de șoc, în timp ce ne gândim la cele spuse de Donna. Cine este reporterul cu părul roșu-aprins? Și de ce era pe urmele lui Nicole? De ce ne urmărește pe noi? Sunt atât de depășită de situație, iar Ben pare gata să cedeze. Are pe frunte riduri care sunt sigură că ieri nu erau acolo.

— Ar trebui să o sun pe Martinez? Sau pe Jessica? Să le povestesc totul?

El își drege glasul și reglează parasolarul.

— În acest moment eu vreau doar să îl sun pe Greg să mă asigur că fetița este bine.

Își freacă obrazul.

— Nu știu ce să fac în legătură cu Martinez. Crede că sunt un idiot pentru că am încredere în tine, sau că i-am făcut ceva lui Nicole. A spus chiar ea că Greg are toate drepturile asupra lui Quinn. Așa că, în acest moment, am impresia că suntem pe cont propriu. Să ieșim din Wisconsin. Mă simt ca naiba. Și în continuare nu înțeleg ce se întâmplă.

Încuviințez.

— Bine. Să mergem.

Ajungem pe I-94 East către Chicago. Sunt pierdută în gânduri. Ben își aerisește tricoul albastru, ud de transpirație. Pare atât de frustrat. Și eu mă simt la fel.

Face semn cu capul spre telefonul de pe bord.

— Apelează numărul lui Greg. Dar stai liniștită și lasă-mă pe mine să vorbesc. Dacă întreb direct despre Melissa sau dacă pare că lansez acuzații, nu fac decât să îl enervez. Trebuie să fim atenți.

Are dreptate. Găsesc numărul lui Greg, îl apelez, apoi îl pun pe difuzor. Sună de trei ori înainte ca el să răspundă.

— Ce este, Ben? Încerc să o adorm pe Quinn.

— Voiam să te întreb de Quinn. Să văd ce mai face.

— Au trecut doar câteva ore.

Oftează.

— Se simte bine. Nu prea pot să vorbesc acum.

În fundal se aude o voce de femeie.

Nu mă pot opri.

— Greg, Melissa este acolo?

— Ben, ce naiba? De ce ești atât de apropiat de femeia asta? Nu, nu este Melissa. Este o prietenă a lui Nicole, bine? Sunt oameni care au iubit-o, care se ocupă de ceea ce trebuie făcut acum. Nu avem nevoie de tine, mulțumesc foarte mult.

Ben intervine:

— Ce prietenă, Greg?

După un moment de tăcere, el răspunde:

— Tessa.

— Tessa? întreabă Ben.

— Da, cea mai bună prietenă a lui Nicole, colega ei. Tessa Ward. Trebuie să închid.

— Așteaptă! Tessa este roșcată? întreb.

— Poftim? Nu. Este blondă. De ce mă întrebi asta? se răstește el, și o aud pe Quinn plângând.

Convorbirea se încheie brusc. Dacă Nicole avea o prietenă foarte bună, de ce ar fi completat actele astfel încât să fiu eu tutorele lui Quinn?

Pentru câteva minute singurul sunet care se aude este cel al anvelopelor rulând pe asfaltul neted. Fără să se uite la mine, Ben spune:

— Este ceva ce nu ți-am spus.

Inima îmi sare din piept.

— Există un motiv pentru care mă ura Nicole.

Schimbă benzile.

— Când Nicole a devenit o persoană publică, Donna a mai încercat o dată să se răzbune. A făcut o plângere în care o acuza de crimă prin imprudență. Avocata Donnei a discutat cu mine, și am declarat că eu consideram că, atunci când era tânără, Nicole era iresponsabilă. Chiar era. Asta nu înseamnă că aș crede că a omorât-o pe Amanda. Plângerea nu a ajuns niciodată nicăieri, deoarece termenul de prescripție fusese depășit. Dar răul era făcut. Nicole a aflat despre declarația mea și nu m-a iertat

niciodată.

Pentru o clipă se uită la mine cu durere profundă, apoi își întoarce din nou ochii la drum.

— Îți spun adevărul, Morgan. A fost o greșeală.

Regretele lui, și ale mele, fac ca atmosfera din mașină să fie apăsătoare.

— Îmi pare rău, spun. Îmi pare rău că tu și Nicole nu ați avut niciodată șansa să vă împăcați. Îmi pare rău că nu i-am pus întrebări soțului meu și că nu mi-am ascultat niciodată instinctele. Că nu am încercat să descopăr ce se întâmpla cu adevărat cu el. Îmi pare rău că a trebuit să afli de la Martinez că Nicole a vrut ca eu să am custodia lui Quinn. Ar fi trebuit să o auzi de la mine. Mă temeam atât de tare să am încredere în tine. Să am încredere că această… prietenie era reală.

— Și eu.

Îl privesc.

— Deci, asta este tot? Nu mai este și altceva ce nu mi-ai spus?

Ben zâmbește, un zâmbet sincer care face ca totul să fie bine, chiar dacă doar în acest moment.

— Asta este tot.

— Atunci hai să vedem ce știm până acum. Cineva ne urmărește. Nu știm cine. Greg a spus că a închiriat o casă pe North Astor Street, nu-i așa? Dacă Melissa se află în spatele celor ce se întâmplă, dacă a pretins că este reporter, trebuie să o confruntăm.

Apoi îmi lovesc fruntea cu dosul mâinii.

— Sunt așa de proastă. Trebuia să îi fi arătat lui Donna fotografia făcută lui Melissa, pentru a vedea dacă o recunoaște.

Oftez.

— Și, ce spui de această Tessa? Este la Greg acum. O cunoști? El semnalizează și schimbă banda.

— Am întâlnit-o o dată acasă la Nicole, cu mulți ani în urmă. Dar nu o cunosc.

Chiar când este pe punctul de a spune mai multe, sună telefonul meu. Este Jessica.

Răspund și îl pun pe difuzor din nou. Nu mai am nimic de ascuns. Și din acest motiv simt o imensă ușurare.

— Bună, spun.

— Unde ești? Te-am tot sunat și nu ai răspuns. Am fost și la apartamentul tău, dar ori nu erai acolo, ori m-ai ignorat.

— Sunt cu Ben. Am fost la Kenosha să vorbim cu Donna.

— Ce ai făcut?

Ea ridică vocea, neîncrezătoare. Îi povestesc totul – cum a venit Greg să o ia înapoi pe Quinn, Melissa, reportera roșcată, și Tessa Ward. Îi spun despre scrisoarea strecurată sub ușa mea și despre e-mailul cu fotografia acelei păpuși înfiorătoare.

— *Guerrilla Mail* este o adresă de e-mail imposibil de detectat, de unică folosință. Ar fi greu de dovedit că nu i-ai trimis *chiar tu* lui Ben această fotografie.

Ceva nu îmi place la tonul ei.

— Nu mă asculți. Ar trebui să o găsim pe această reporteră roșcată, spun.

— Noi? Nu crezi că ar trebui să mă lași pe mine să o fac?

Oftează, exasperată.

Dar nu îmi mai pasă. Știu că nu sunt vinovată. Știu că nu am greșit cu nimic.

— Cât va dura până te întorci aici, Morgan? Avocatul lui Nicole a trimis testamentul la legalizare. Acum este public. Iar Martinez a obținut un mandat de percheziție pentru computerul și pentru telefonul tău.

Stomacul mi se strânge.

— Un mandat de percheziție? Ce motiv ar putea să aibă?

— În urma autopsiei lui Nicole cauza morții a fost declarată necunoscută, și nu s-a prezentat nici măcar un martor care să spună că nu tu ai împins-o – cel puțin până acum.

— Nu am făcut-o, spun, cu tonul mai ridicat decât intenționam.

— E o simplă ipoteză. Dacă nu există nicio dovadă că ai avut vreo legătură cu Nicole înainte de șapte august, Martinez va trebui să cerceteze sinuciderea și să caute alți suspecți. Dar trebuie să îi predăm dispozitivele tale. Universitatea Statului California a făcut o cercetare despre Nicole. Bilețele din cămară, pe care este scris numele tău, reprezintă deja o problemă. Au mai găsit un dispozitiv de localizare montat sub caroseria Lexus-ului lui Nicole și o aplicație spion în telefonul și în computerul ei. Au nevoie să te excludă.

Pot să îi aud îndoielile. Se strecoară în vocea ei. Niciuna dintre aceste vești nu este bună. Oricine ar fi fost persoana care o urmărea pe Nicole, ar putea să știe acum cine sunt.

— Găsește-o pe Melissa Jenkins, îi spun.

— Nu am suficiente informații pentru a continua cercetările. Era la New

York cu Greg când a murit Nicole, deci nu s-ar fi putut afla pe peron. Singurul lucru ciudat, totuși, este că am reușit să obțin o înregistrare a Prius-ului albastru care te-a lovit pe autostradă. Și știm deja că Donna deține un Chevy. Numărul de înmatriculare nu se potrivește cu cel pe care mi l-ai dat, al mașinii Melissei. Dar Prius-ul de pe Lake Shore Drive este închiriat pe numele lui Nicole.

Mă cutremur. Nicole este moartă, iar eu sunt încă în pericol. La fel și Quinn.

— I-a furat cineva identitatea pentru a închiria mașina?

— Am să verific. Ne vom întâlni în fața clădirii apartamentului tău. În cât timp poți ajunge?

— Cam într-o oră.

— Bine, ne vedem peste o oră.

Închid și mă uit la Ben.

— Ai auzit-o? îl întreb.

— Da, răspunde el. Perfect.

Mi se învălmășesc în minte imagini din trecut, într-o dezordine totală. Ryan lăsându-se într-un genunchi și cerându-mi să mă căsătoresc cu el. Telefonul primit la miezul nopții, care mă anunța că tatăl meu a murit. Nicole punând-o pe Quinn în brațele mele înainte de a sări. Ben stând între mine și Greg, apărându-mă.

Cred că Ben este aliatul meu.

— Mulțumesc, îi spun.

— Pentru ce?

Ochii i se încrețesc la colțuri.

— Pentru că ai încredere în mine.

Zâmbește, și petrecem restul călătoriei într-o tăcere amicală. Viețile noastre s-au intersectat datorită surorii lui și unui copil la care amândoi ținem foarte mult.

Ben oprește în fața casei sale, unde mi-am lăsat mașina. Ne uităm unul la celălalt și râdem nervos. Totul e atât de absurd.

— Acum ce facem? întreabă el.

— Mă voi întâlni cu Martinez și Jessica, la mine acasă. Tu?

— Presupun că o să aștept.

— Desigur, spun, deși sunt dezamăgită.

M-am obișnuit să fie lângă mine. Dar nu ne datorăm nimic unul altuia și mă pot descurca cu partea asta pe cont propriu.

Pun mâna pe mânerul portierei.
— Bine, atunci te voi anunța dacă se întâmplă ceva.
El încuviințează, cu amândouă mâinile pe volan.
— Și eu. O să mai întreb o dată de Quinn, mai târziu, și te voi ține la curent.
Ies din mașină, la fel și el. Apoi, ciudat de însingurată, îl privesc cum intră în casă și închide ușa.
Când ajung la clădirea mea și parchez, observ că atât berlina neagră a lui Martinez, cât și Mercedes-ul alb al Jessicăi așteaptă lângă bordură. Ambele femei, una înaltă și slabă, cealaltă mică și cu forme frumoase, stau pe trotuar. Încheie discuția când observă că mă apropii.
Jessica își netezește părul negru.
— Am informat-o pe detectiv Martinez despre toate dovezile pe care le-ai descoperit.
Chipul lui Martinez e de piatră. Crede toate astea? Va cerceta cu adevărat noile piste?
Fără amabilități, scoate din buzunar un formular galben. Mi-l flutură în față.
Citesc literele negre. „Mandat de percheziție” scrie în partea superioară a documentului.
Vreau să lovesc mandatul din mâna ei. Din nou, sunt marioneta cuiva.
„Fii puternică, îmi spun. Fii curajoasă”.
Martinez îmi permite să îmi aduc calculatorul din apartament și i-l predau, împreună cu telefonul. Folosind mănuși de latex, le pune în pungi pe care le închide strâns.
— Vă rog, detectiv Martinez, chiar cred că eu și Quinn suntem în pericol. Și Ben.
Ea mângâie pungile cu probe.
— Sociopații sunt mincinoși excelenți. Dar sunt prinși tocmai pentru că sunt convinși că sunt mai inteligenți decât toți ceilalți.
Se îndepărtează cu pași mărunți, rigizi, luând cu ea singura mea legătură cu Ben.
Imediat cum dispare, îmi masez stomacul, unde simt o crampă. Jessica pare încordată.
— Dar dacă o să găsească ceva, Jessica?
— Dacă nu ai făcut nimic, nu trebuie să îți faci griji, nu-i așa?
O spune ca pe o întrebare, și nu îmi place.

— Pentru mine, toate astea nu se vor sfârși până când nu aflu ce mă leagă de Nicole.

— De fapt nu este cel mai important lucru în momentul acesta. Acum trebuie să dovedim că nu ești implicată în niciun fel în moartea lui Nicole.

Își pune o mână pe brațul meu.

— Uneori nu primești toate răspunsurile pe care le vrei. Știi asta.

Îmi strânge brațul în semn de încurajare, apoi se urcă în Mercedes și mașina se îndepărtează. Mă așez pe bordura dură din fața apartamentului meu. În toată povestea asta, e o singură persoană cu care aș dori cu adevărat să mă întâlnesc. „Cea mai bună prietenă” a lui Nicole. Tessa Ward.

Dacă știe cineva ceva, atunci ea este aceea. Poate că are toate răspunsurile. Trebuie să îmi dovedesc nevinovăția.

Tot ce trebuie să fac este să o găsesc.

*

Merg până la cel mai apropiat *T-Mobile*[27], cumpăr un telefon cu cartelă și o rog pe casieră să caute adresa sediului companiei Breathe. Apoi le trimit, lui Jessica și lui Ben, noul meu număr de telefon. L-am memorat deja. Ea îmi răspunde, confirmând primirea mesajului. De la Ben nu primesc niciun răspuns.

Îmi ia douăzeci și cinci de minute să conduc pe West Armitage Avenue și pe North Halsted Street, unde au sediul atât magazinul, cât și birourile firmei Breathe, și să găsesc un loc de parcare.

Sunt îngrozită la gândul că mă voi întâlni cu prietena lui Nicole.

— Poți să faci asta, pentru Quinn. Și pentru tine, șoptesc.

Îmi simt mâinile transpirate în timp ce mă îndrept, pe strada pitorească, către West Armitage și intru în clădirea Breathe. Curajul îmi dispare, acum că sunt în magazinul pe care l-a creat Nicole, care i-a aparținut, și trebuie să mă sprijin de un raft cu îmbrăcăminte, deoarece amețesc brusc. Niciodată nu m-am simțit atât de apropiată de ea, de Nicole.

Magazinul, cu pereții săi calzi din spumă de mare, cu parfumul discret al uleiurilor esențiale care plutesc în aer, este animat, plin de cumpărători și vânzători. Nu văd nicio intrare către birouri, de aici. Mă duc din nou afară și intru în clădirea alăturată, unde privesc în sus și văd patru etaje separate de balustrade de sticlă, și un luminator revărsând razele de soare pe podeaua de bambus de dedesubt. La recepție este un gardian, și sunt sigură că sunt și camere.

— Am venit să o văd pe Tessa Ward, spun, încercând să par cât mai

încrezătoare.

— Numele dumneavoastră, doamnă? mă întreabă el.

Acum sau niciodată.

— Morgan Kincaid, spun.

El dă un telefon, apoi spune scurt:

— Veniți cu mine, și trece o cartelă de acces prin fața butonului corespunzător etajului patru.

Am reușit să intru.

Ușile liftului se deschid și pășesc într-o recepție elegantă. Pe pereții albastru-deschis sunt fotografii cu femei și bărbați pozând în echipament de yoga pe plaje aurii, sub apusuri de soare portocalii. Pentru o fracțiune de secundă îmi doresc ca Ben să fie lângă mine.

Sunt foarte surprinsă când, doar un minut mai târziu, o femeie cu părul alb-blond și cu ochii roșii vine spre mine. Este micuță, poartă o rochie de plajă înflorată, și măsoară cu siguranță mai puțin de un metru șaizeci. Abia îmi ajunge până la umăr.

Îmi întinde o mână subțire, pe care o strâng. Pielea îi este moale, iar mâna rece.

— Sunt Tessa Ward.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim. Sunt… Nu am vrut…

Mă bâlbâi, luată prin surprindere de comportamentul ei calm.

— Să mergem în biroul meu.

O urmez, încercând să par cât mai mică, pentru a nu mă înălța mult peste silueta ei minionă. Tessa îmi face semn către două scaune portocalii într-o încăpere plină de umerașe cu echipament sportiv și rafturi înțesate cu sticluțe de ulei și tuburi de cremă.

Mă așez și o privesc, căutând semne de mânie sau dușmănie, dar fața îi este calmă, deși durerea sa este ușor de observat în cercurile negre din jurul ochilor. Îmi duc mâna la gât.

— Îmi pare sincer rău că am dat buzna aici în felul ăsta, îi zic. Înțeleg că deja știi cine sunt.

— Femeia de pe peron, răspunde ea. L-ai sunat pe Greg mai devreme în cursul zilei de astăzi.

Privesc în pământ și mă întreb cât de multe i-a spus Greg.

— Da. Eu sunt. Uite ce este, spun. Nu o cunoșteam deloc pe Nicole. Și mă simt ciudat venind aici, dar am neapărat nevoie de niște răspunsuri. Nicole era într-adevăr speriată pe peron, înainte să sară. Era foarte, foarte

speriată.

Privesc cu atenție în ochii ei turcoaz, sperând să citesc adevărul.

Ea nu răspunde la aberațiile mele. În schimb mă întreabă:

— Pot să te servesc cu niște ceai? Avem o linie minunată de ceaiuri de plante pe care am creat-o atunci când Nicole a fost bolnavă. E încă în curs de dezvoltare. Vom hotărî astăzi data la care va fi pregătit să iasă pe piață și îl vom numi „Nicole”.

Femeia asta a fost cea mai bună prietenă a lui Nicole și pot să văd că suferă din cauza pierderii suferite. Simt brusc nevoia să plâng, dar rezist.

— Este un gest foarte frumos, spun. În acest moment nu pot să beau niciun ceai, dar vă mulțumesc pentru amabilitate.

Mă străduiesc să găsesc cuvintele cele mai potrivite.

— Îmi pare rău pentru Nicole.

Îmi doresc ca acesta să fi fost primul lucru pe care să i-l fi spus.

— Mulțumesc, Morgan. A fost singura mea familie și nu pot să cred că a murit.

Își trece mâna peste biroul acoperit cu sticlă.

— Spune-mi ceva: dacă erai o străină pentru ea, de ce ar fi vrut să ți-o dea pe Quinn?

Deci știe despre testament. Nu a spus-o cu răutate, dar doare.

— Nu am nicio idee.

Se joacă cu capătul cozii sale lungi.

— Știu cine ești, ca oricare persoană care urmărește știrile zilele astea. Dar Nicole nu a rostit niciodată numele tău. Totuși, te-a ales pe tine în locul meu. Este destul de clar.

De ce nu a ales-o Nicole pe această femeie pentru a avea grijă de Quinn? Da, este tânără, probabil că nu are nici măcar treizeci de ani, dar pare echilibrată. Arunc o privire la ceasul de culoarea lămâii, cu o floare de lotus în centru, aflat pe peretele din spatele ei. Minutele trec. Quinn este încă cu Greg și Melissa.

— Iartă-mă, dar de ce crezi că Nicole a făcut asta – să mă numească pe mine tutore?

Ea tresare, iar mie îmi este rușine că am fost atât de directă.

— Știa că nu îmi doresc copii.

Expiră prelung.

O femeie de la recepție aduce niște dosare, apoi pleacă. Telefoanele sună fără oprire, iar oamenii se agită în afara biroului ei, dar Tessa își

concentrează toată atenția asupra mea.

— Nicole mi-a strecurat un bilet cu un nume scris pe el, înainte să mi-o dea pe Quinn. Înainte să moară.

Tessa clipește.

— Ce nume?

— Amanda.

Ea încuviințează.

— A, da. Bebelușul care a murit când era în grija ei. Mi-a spus odată, apoi nu a mai vrut să vorbească din nou despre asta. Dar ar fi trebuit să o conving să o facă. Ar fi trebuit să îmi dau seama că este vorba despre mai mult, nu doar de o depresie postnatală.

Mâinile încep să îi tremure, iar ea și le împreunează pe genunchi.

Trebuie să insist.

— Am descoperit câteva lucruri în legătură cu secretara lui Greg, Melissa Jenkins. Conduce un Prius albastru-închis. Cred că a încercat să mă lovească cu mașina, dar avocata mea spune că nu era mașina ei. Totuși, poate fi implicată în toate astea. O cunoști?

Ochii Tessei se măresc.

— Nicole credea că Greg avea o aventură cu Melissa. Dar, sinceră să fiu, nu știu dacă era adevărat sau se întâmpla doar în mintea ei.

Își încruntă sprâncenele.

— Locuiesc pe North Vine, nu departe de sediu, și îmi place să merg pe jos acasă, după muncă, mai ales vara. Zilele trecute m-a urmărit cineva într-o mașină albastră, cu ochelari mari de soare. Poate era Melissa. Dar de ce m-ar urmări?

Îmi ridic umerii, apoi îi las să cadă.

— Aș vrea să știu. Nu eu am împins-o pe Nicole de pe peron. Și cred că mi s-a întins o cursă pentru a fi învinovățită de moartea ei. Cineva a încercat să ne omoare, pe mine și pe Quinn.

Observ cum de pe fața ei deja palidă dispare orice urmă de culoare. Pare sincer afectată.

— Și pe Ben, spun cu blândețe.

— Ben? întreabă ea.

Atmosfera devine tensionată.

— Da, fratele lui Nicole. Îl cunoști?

Chipul ei este acum mai dur, mai rece.

— Morgan, știi că Nicole îl ura pe Ben, nu-i așa? Între ei existau

neînțelegeri.

— Da, mi-a spus Ben.

— Ți-a spus că i-a adus o rețetă? Că i-a dus medicamentele chiar acasă?

Tessa îmi susține privirea.

— Înainte de a muri, Nicole mi-a spus că l-a dat afară și că nu voia să îl mai vadă niciodată. Dacă Ben are vreo legătură cu asta? Am auzit că spitalul lui are probleme mari, și că au nevoie de bani.

Mâinile încep să îmi tremure. Simt că încăperea se micșorează. Tot ce am crezut că știu ar putea fi complet greșit.

— Nu poate fi adevărat. A fost devastat de moartea lui Nicole. Și s-a purtat minunat cu Quinn. A fost la fel de îngrijorat pentru ea cum am fost și eu.

Nimic nu se leagă. Mă simt ciudat. Îmi amintesc articolul pe care l-am citit când căutam informații despre Nicole. Scria că spitalul lui Ben urma să se închidă. Ar fi putut pune el păpușa în pătuțul copilului, apoi să își trimită singur fotografia, pentru a mă induce în eroare?

Tessa vine în fața mea și se reazemă de birou.

— Acum testamentul ei este public. Nicole i-a lăsat lui Ben banii pe care el i-a vrut, și sunt o avere. O avere lăsată unui frate care nici măcar nu făcea parte din viața ei.

Simt că mi se face greață, iar corpul mi se răcește. I-am spus lui Ben tot adevărul, dar el nu mi-a spus nimic despre bani. Mă gândesc la tot ce i-am mărturisit despre Ryan.

Cele mai profunde temeri ale mele. Probabil că deja a cerut custodia lui Quinn și nu mi-a spus.

Prea multe gânduri mi se învălmășesc în minte, și îngheț în scaunul meu. Mi-e rău și sunt înspăimântată. Și atât de furioasă pe mine însămi. Cum am putut să mă las din nou dezamăgită de un bărbat?

— Ben și Melissa se cunosc, spune Tessa. Indiferent ce ar crede toată lumea, el nu este doctorul perfect.

— Ce vrei să spui? întreb, cu voce ascuțită.

— Doar că… Tessa scrie ceva pe o bucată de hârtie de culoarea fildeșului. Niciodată nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva, înțelegi?

Ia bucata de hârtie și mi-o întinde.

— Acesta este numărul meu. Mă poți suna oricând. Stai departe de Ben. Dacă există altceva la care mă pot gândi, pentru a te ajuta, o voi face.

— Mulțumesc, îi răspund.

Iau o bucată de hârtie din geantă, mâzgălesc pe ea numărul meu de telefon, și i-o dau.

Îmi iau rămas-bun de la cea mai bună prietenă a lui Nicole și ies din holul sediului Breathe.

Sunt epuizată din cauza emoțiilor amestecate. Am două posibilități: să îl confrunt pe Ben sau să o confrunt pe Melissa.

Dau repede un telefon la Blythe & Brown, recunoscătoare că numele meu nu este legat de acest telefon cu cartelă. Răspunde o secretară.

— Bună, mă întrebam dacă Greg și Melissa sunt acolo astăzi, spun cât mai degajată.

— Îmi pare rău, dar nu sunt aici. Pot să le transmit un mesaj?

— Nu, este în regulă. Voi reveni, spun, și închid.

Există un singur loc unde pot să îi caut. North Astor Street, unde ne-a spus Greg că locuiește. Vreau să mai văd o dată fața acestei femei – femeia care ar putea colabora cu Ben pentru a mă distruge.

Mă întorc la mașină, iar inima îmi bate cu putere când intru pe Lake Shore Drive, unde se circulă bară la bară. Mintea mea continuă să se întoarcă la Ben. Chiar ar face asta? Este posibil?

Traficul se reduce și trec pe banda din dreapta pentru a folosi ieșirea spre IL-64/LaSalle Drive/North Avenue. Cerul este noros și întunecat, de parcă se apropie o furtună.

North Astor Street este chiar lângă autostradă, și nu este o stradă lungă. Dar este o stradă cu sens unic, așa că ocolesc, intrând pe North Astor din celălalt capăt. Parchez și ies din mașină.

Zona este suspect de liniștită; ar trebui să fie foarte convenabil să lucrezi de acasă, aici. Nu este nici o singură persoană afară. În timp ce ies din mașină și merg pe stradă, îmi arunc privirea spre ferestrele de la parter ale fiecărei case. Dacă mă vede cineva, sunt într-o mare încurcătură. Dar am deja atât de multe probleme, că nici nu mă interesează.

Observ în fața mea un Prius albastru-închis. Mă uit cu atenție. Numărul de înmatriculare este diferit de cel pe care l-am memorat în fața firmei de brokeraj. Aud pași în urma mea. Ceva îmi este apăsat pe gură, apoi simt o lovitură puternică în ceafă.

Mă prăbușesc.

Și totul se întunecă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

NICOLE

Înainte

Când Nicole ajunse acasă, totul era tăcut. Mintea și trupul îi erau liniștite, pentru prima dată după o lungă perioadă de timp. Fără gânduri amestecate; fără ca panica să îi mai strângă pieptul. Hotărâse cum să își rezolve problemele. Și se împăcase cu ideea.

— Nicki? strigă Tessa. Suntem în living.

Ea intră și o văzu pe Quinn culcată în brațele lui Tessa. Într-o zi, când prietena sa va fi puțin mai bătrână și mult mai calmă, probabil că va fi o mamă minunată. Dar nu își dorea copii, iar Nicole trebuia să îi respecte alegerea.

Întinse mâna după Quinn, care deschise ochii și îi zâmbi larg mamei sale.

— Bună, scumpa mea, spuse Nicole.

Inima sa era plină de dragostea pe care o poate simți doar o mamă care pune fericirea copilului ei înainte de fericirea sa.

— Cum a fost masajul? întrebă Tessa.

Nicole o legănă ușor pe Quinn.

— Mi-a schimbat viața.

— Mă bucur, spuse Tessa. Arăți… diferit. Pari odihnită. Quinn a fost un înger.

Pe canapea era o carte. *Goodnight Moon*[28]. Fusese cartea preferată a lui Nicole din copilărie. Tatăl său era cel care obișnuia să i-o citească și împreună spuneau noapte bună lunii și stelelor de dincolo de fereastra dormitorului ei. Pe Nicole o copleșiră amintirile.

— Vino în bucătărie. Am comandat cina de la un restaurant vegetarian după care era înnebunită Lucinda.

Nicole o urmă pe Tessa în bucătărie, inspirând mirosul pătrunzător de lămâie proaspătă. Părea că toate simțurile îi erau brusc suprasolicitate. Tessa, desigur, făcuse curat. Farfuriile murdare dispăruseră: rămăseseră

doar blaturile strălucitoare. Petrecuse atât de mult timp și cheltuise atât de mulți bani pentru redecorarea și proiectarea acestei case astfel încât să se potrivească cu stilul ei de viață, și al lui Greg. Dar ce însemnătate mai aveau toate aceste lucruri în momentul acela? Niciuna, înțelese ea. Locul său nu mai era acolo.

Nicole o îmbrățișă strâns pe Tessa, cu Quinn între ele. Când se retrase din îmbrățișare, Tessa păru șocată.

— Pentru ce a fost asta? întrebă ea.

— Ești un înger, îi răspunse Nicole. Pentru mine, ai fost o prietenă extraordinară. Nu ți-am mulțumit niciodată cu adevărat. M-ai ajutat la muncă. Ai fost mâna mea dreaptă. M-ai ajutat chiar când am avut atacuri de panică, și ți-ai respectat promisiunea. Nu ai spus nimănui.

Se opri și înghiți în sec, cu greutate.

— Ești cea mai bună prietenă a mea, Tessa. Să nu uiți niciodată asta.

Tessa veni mai aproape și șterse cu blândețe o lacrimă de pe obrazul lui Nicole.

— Și tu ești cea mai bună prietenă a mea, Nicki. Doamne, niciodată nu ai devenit sentimentală. Masajul acela trebuie să fi fost incredibil!

Râse, iar fața frumoasă i se lumină.

— De altfel, aș face orice pentru cineva pe care îl iubesc.

*

Tessa plecă puțin mai târziu, iar Nicole închise ușa, știind că aceasta ar fi putut fi ultima oară când o vedea pe cea mai bună prietenă a ei. În aer plutea încă mirosul lemnului de santal pe care Tessa îl purta mereu cu ea. Setă alarma, încuie și blocă ușa, apoi o verifică de cinci ori. Trebuia să o țină pe Donna – și propria sa frică – la distanță suficient de mult timp pentru a-și pune planul în aplicare. Își strânse cu putere fiica la piept, dorind să transfere în trupul micuț al acesteia toată dragostea, speranțele și visurile sale.

Dar nu era momentul. Încă nu. Mai întâi, trebuia să facă totul să fie legal. Așteptă pe canapea până când avocatul ei, Rick, îi trimise un mesaj în care o anunța că ajunsese în fața ușii. Îi spusese că soneria ar fi putut-o trezi pe Quinn, dacă dormea. „Să nu trezești niciodată din somn un bebeluș”, se gândi ea, cu lacrimile curgându-i pe față.

Le șterse repede și îl lăsă pe Rick să intre.

El fu luat prin surprindere când o văzu.

— Pari extenuată, îi spuse cu vocea lui profundă, guturală. Bănuiesc că e

de așteptat. Soția mea este încă epuizată, iar băieții noștri sunt la facultate.

Nicole surâse, sperând ca avocatul să nu observe cât de fals îi era zâmbetul. De obicei, totuși, Rick trecea direct la afaceri. Se așezară la masa din sufragerie, iar el scoase documentele din servieta sa elegantă, din piele maro.

— Așa cum ți-am spus la telefon, acum că sunt mamă, m-am gândit că ar fi mai bine să îmi pun afacerile în ordine.

— Bineînțeles, răspunse el. De fapt, este foarte înțelept. Mulți oameni nu gândesc astfel atunci când au copii, și ar fi important să facă un plan pentru scenariul cel mai pesimist, însă ei speră doar ca acesta să nu se întâmple niciodată.

— Da, exact, replică Nicole. Dacă totul este pus la punct, atunci mă voi putea odihni știind că, indiferent ce s-ar întâmpla, Quinn va fi în siguranță.

— Este un bebeluș foarte simpatic, spuse Rick, zâmbind la Quinn în timp ce aceasta gângurea în brațele mamei sale. Ai menționat la telefon că vrei un alt tutore și executor al fondului lui Quinn? Ești sigură că Greg nu va contesta această decizie? Nu sunteți despărțiți legal sau divorțați, spuse el.

Nicole mângâie gâtul fin al lui Quinn.

— Greg ne-a părăsit pentru că nu și-a dorit acest copil. Sunt de acord să își vadă fiica, dar nu vreau ca el să fie tutorele sau executorul fondului acesteia.

Rick își arcui sprâncenele.

— Înțeleg. Și buna ta prietenă Morgan Kincaid este dispusă să preia această îndatorire în cazul în care va fi necesar?

Nicole încuviință.

Nicole o rugă pe Mary, vecina sa, să fie martoră la semnarea actelor, iar Rick fu de acord ca el să fie al doilea martor. Se termină repede, iar Mary plecă acasă. Nicole rezistă suficient de mult timp pentru ca Rick să pună actele înapoi în servietă și să își ia rămas-bun de la ea.

Se terminase.

Simți în piept primele înțepături ale atacului de panică, așa că înghiți două pastile și fu nevoită să se târască până la computer. Mâinile îi tremurau în timp ce tasta, sperând să transmită ceea ce își dorea cu atâta disperare ca Morgan să înțeleagă.

> Debusolată și confuză: Meriți un copil. Ești bună și blândă. Curând, vei fi o mamă minunată. Spun asta din tot sufletul.

Privi computerul, așteptând un mesaj. Dar nici după o oră nu primise niciun răspuns. Quinn adormise, cu capul pe umărul mamei sale. Un oftat ușor se desprinse de pe buzele fiicei sale, respirația ei caldă gâdilându-i lui Nicole pielea.

— Te iubesc, Quinn. Mai mult ca orice pe lume. Mai mult decât pe mine, șopti ea. Te iubesc atât de mult încât trebuie să renunț la tine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

MORGAN

Sunt culcată pe o parte, cu fața lipită de o podea dură. Mă mișc, și o durere ascuțită îmi sfâșie capul. Mă așez, cu ochii încețoșați, și îmi ating ceafa, unde s-a format un cucui cât o nucă. Îmi privesc degetele. Sânge.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Sunt într-o casă, în living, judecând după canapeaua de lângă peretele mai îndepărtat și televizorul instalat pe partea opusă. Aud mișcare în altă încăpere, apoi un șuierat ciudat și zgomotul făcut de cineva care aleargă. Ridic privirea exact la timp pentru a vedea o roșcată ieșind în goană pe ușa din spate a ceea ce pare să fie bucătăria, și trântind-o în urma sa. Deasupra televizorului este un ceas. Este ora două noaptea.

Unde naiba mă aflu? Și cine este persoana care tocmai a ieșit pe ușă?

Încerc cu disperare să mă ridic, dar oricât m-aș strădui, trupul meu refuză să mă asculte. Îmi ia o secundă să recunosc mirosul înțepător care îmi face ochii să lăcrimeze. Fum. Vine din bucătăria din care roșcata tocmai a fugit. Apoi, prin valurile de ceață, văd la baza scărilor un trup care nu mișcă, așezat cu fața în jos. Fumul devine din ce în ce mai dens și mă târăsc până acolo, fiind prea nesigură pe picioare. Îi întorc capul pentru a-i vedea fața.

— Greg! spun, tușind în timp ce fumul îmi umple plămânii. Ochii îmi ard. Nu se mișcă, dar îi simt la gât pulsul, bătând cu putere sub degetele mele. Este casa lui Greg. Îmi amintesc totul. Dar dacă el este inconștient pe podea, unde este Quinn?

Propriul meu puls crește rapid, și încerc să îl trag pe Greg către mine, dar este prea greu să îl pot mișca.

— Quinn! Unde este Quinn? răcnesc, apucându-mă de gât, în timp ce fumul dens mă sufocă.

Îmi pun o mână la gură și mă lipesc cu burta de podea, amintindu-mi deodată de nenumăratele exerciții de incendiu pe care părinții mei obișnuiau să le facă cu mine când eram copil. Lasă-te jos; fumul urcă. Din încăperea alăturată izbucnesc flăcări. Nu mai avem timp. Sprijinită pe abdomen, îmi folosesc coatele pentru a mă propulsa către scări, ca să pot să ajung la etajul

al doilea. Quinn ar putea să fie acolo.

Aud pocnetele și trosnetele focului în timp ce înghite totul în calea lui. Datorită căldurii, transpirația îmi picură în ochi până când abia mai reușesc să văd ceva. Apuc balustrada scării și mă ridic, urcând treptele cât de repede pot, strigând:

— Quinn! Quinn!

Nu văd nimic prin fumul gros.

— Trebuie să ieșim! strigă cineva.

Este vocea lui Ben, chemându-mă, dar nu îl pot vedea.

— Unde este Quinn? urlu eu.

— Nu știu! Trebuie să ieșim de aici!

În bucătărie se produce o explozie și un fascicul luminos cade exact pe zona în care Greg este întins la pământ. Flăcările urcă pe pereți. Mă întorc și alerg în jos pe scări. Cu o putere pe care nu știam că o am, îl trag tare pe Greg, de picioare. Apoi, brusc, el devine mai ușor, și îmi dau seama că Ben l-a apucat de brațe. Împreună, ne luptăm să ajungem la ușa din față, prin fumul dens. O găsim, o deschidem și îl târâm pe Greg pe iarbă.

În depărtare se aud sirene.

Chiar și afară, unde este mai puțin fum, abia pot să respir. Mă uit la Ben, care s-a prăbușit, luptându-se și el pentru aer. În secunda în care intru din nou pe ușă, flăcările ajung atât de aproape încât înțeleg că mă vor ucide în scurt timp. Dar nu pot pleca fără Quinn. Nu o pot lăsa să moară. Mă las jos și mă târăsc mai departe.

Un braț apărut de nicăieri mă prinde și mă ridică în picioare de parcă aș fi un fulg. Cineva mă duce pe umăr. Numai când sunt afară, întinsă pe iarbă, îmi dau seama că a fost Ben. Stă în fața mea, strigându-mă. În spatele lui, doi pompieri intră în infern, trăgând după ei furtunuri.

— Poți să respiri? mă întreabă Ben.

— Sunt bine, îi răspund, tușind și scuipând, chinuindu-mă să vorbesc, în timp ce apare un paramedic și îmi așază pe față o mască de oxigen. O dau deoparte.

— Unde este Quinn? strig.

Se sparge o fereastră la etajul al doilea și flăcările șuieră. Mai mulți pompieri intră alergând în casă.

— În casa aceea este un copil! le strig în timp ce trec pe lângă mine. Vă rog salvați-o!

— Știm, doamnă. Pompierii fac tot ce pot, spune paramedicul.

Mă uit în ochii lui Ben, a cărui față este plină de funingine. Inima mi se frânge.

Paramedicul mă ajută și îmi ține geanta.

— Este a dumneavoastră? Cum vă numiți?

— Morgan Kincaid.

Ben rămâne acolo în timp ce un alt paramedic îl consultă. Alții se ocupă de Greg, în apropiere.

— Doamnă, îl ducem pe acest bărbat la spital. Are o intoxicație severă cu fum și arsuri pe brațe și pe picioare. Știți cine este?

— Numele lui este Greg Markham, spun. Vă rog, trebuie să vorbesc cu el.

Mă lupt să trec de paramedic, care strigă în spatele meu:

— Doamnă! Vă rog!

Mă prăbușesc la pământ, lângă Greg.

— Unde este Quinn? îl întreb.

Ochii lui Greg se deschid. Mă recunoaște. Geme și își ridică masca de oxigen de pe gură. Șoptește, răgușit:

— A luat-o.

— Poftim? spun, fără să înțeleg.

— Ea… a făcut asta. Și a luat-o pe Quinn.

Ben ajunge, poticnindu-se, lângă noi.

— Greg, întreabă el. Melissa a luat-o pe Quinn? Asta încerci să spui?

Dar Greg nu poate să respire, nu poate să vorbească. Își pune din nou masca cu oxigen scuturându-și capul înainte și înapoi.

Ben îmi pune mâna pe umăr și plâng, fără să fiu în stare să fac altceva decât să privesc, în timp ce pompierii sting flăcările până când doar un fum negru gros se ridică spre cer. Doi pompieri ies pe ușa din față cu o targă.

În timp ce se apropie, observ că duc o femeie cu părul roșcat, cu fața acoperită de o mască de oxigen. Melissa.

Alerg spre ea, cu Ben în spatele meu.

— Unde este Quinn? spun. E înăuntru?

— Nu, răspunde ea cu respirația șuierătoare. A dispărut.

— Cum a dispărut?

Mă cuprinde groaza.

— Tessa, spune ea, chinuindu-se să respire. Ea a făcut asta. Și a luat-o pe Quinn.

*

Quinn a dispărut, cu Tessa, iar Ben și cu mine suntem blocați, întinși unul lângă celălalt pe tărgi în holul supraaglomerat al Secției de Urgențe a Spitalului Northwestern Memorial. Ni s-a luat sânge, pulsul și nivelul de oxigen, și așteptăm radiografiile toracice. Inima îmi bate cu putere, plămânii îmi ard, iar gâtul mă doare de la inhalarea de fum și de la plâns. Dar tot ce mă interesează este să o găsim pe Quinn.

Îmi ridic masca de oxigen. Mă doare când vorbesc, dar nu renunț.

— Spune-mi adevărul, îi cer. Ai drogat-o pe Nicole? Când i-ai dus rețeta acasă?

Gura lui Ben se deschide.

— Ți-ai pierdut mințile?

Își masează stomacul, necăjit.

— De ce nu mi-ai spus că Nicole ți-a lăsat banii de care aveai nevoie pentru spital? Când ai aflat despre ei?

— Nu i-am cerut niciodată bani lui Nicole. De unde ți-a venit ideea asta? Lucrez în unul dintre domeniile cu veniturile cele mai reduse dintr-un motiv. Avocatul ei m-a contactat în dimineața următoare, după ce ea a murit, și mi s-a făcut rău când m-a anunțat. Dumnezeule, dacă a crezut că asta e tot ce voiam de la ea… Îmi doream doar să fac parte din viața ei.

Vocea îi cedează; pare înfrânt.

— Tot ce îmi doresc este ca fetița să fie bine. Mi-am pierdut sora. Nu mai suport.

Lacrimile îi cad în interiorul măștii de oxigen.

Mânia îmi dispare, întind mâna și îi ating brațul.

— Mi-ai salvat viața, spun.

— Tu ai salvat-o pe a mea. Și ai intrat într-o casă în flăcări pentru a o găsi pe Quinn. Ne-ai împins din calea unui șofer dement. Trebuie să avem încredere unul în altul, pentru că în acest moment nu ne-a mai rămas nimeni altcineva.

Lacrimile încep să-mi curgă pe față și capul mă doare. Degetele lui le găsesc pe ale mele și le strâng. I le strâng și eu. Au fost distruse atât de multe vieți. Tessa a luat-o pe Quinn. Și nu știm unde sunt ele acum.

Ne ridicăm privirea și o vedem pe Jessica, rochia ei în dungi roșii și albastre pierzându-se în mulțimea de oameni în timp ce înaintează spre noi. Se oprește, cu telefonul în mână, în timp ce ochii ei mă cercetează din cap până-n picioare.

— Am plecat imediat după ce m-ai sunat, dar traficul a fost infernal. V-a

văzut vreun doctor până acum? ne întreabă ea.

Dau drumul mâinii lui Ben și îmi ridic masca de oxigen.

— Am făcut doar niște analize. Martinez știe? Au găsit-o pe Quinn?

— Martinez știe despre incendiu. A ajuns acolo imediat după ce voi ați fost preluați de ambulanță. O urmărește pe Tessa, dar nu a găsit-o. Însă tu nu mai ești un suspect în acest caz, Morgan.

Nu îndrăznesc să cred că e adevărat.

— Și știm care este legătura dintre tine și Nicole. Ai făcut postări pe un site web numit *Maybe Mommy,* în legătură cu dorința ta de a adopta un copil. Nicole ți-a scris un mesaj privat, iar tu i-ai răspuns. Toate acele mesaje au fost găsite în contul tău de pe *Maybe Mommy,* în telefonul tău. Echipa de criminaliști a verificat harddisk-ul computerului lui Nicole, și a făcut legătura cu mesajele pe care ți le-a trimis. Numele ei de utilizator este *Debusolată și confuză.*

O, Doamne. O, Doamne. Site-ul acela. Îmi pun mâna pe piept și mă uit la Ben, ai cărui ochi sunt larg deschiși. Iar acum totul se explică. *Debusolată și confuză.*

— Da, acum îmi amintesc! îi răspund Jessicăi. Eram două străine, dar între noi s-a creat o legătură. Totuși, nu e suficient ca ea să îmi acorde custodia lui Quinn. Și se presupune că era un forum pentru femeile care nu au copii. Și nici măcar nu știam că era în Chicago, cu atât mai puțin numele ei… Probabil că era atât de singură.

Așa eram și eu. Dar o îndepărtasem.

— Ei bine, ăsta este lucrul cel mai ciudat, și, de asemenea, motivul pentru care nu mai ești un suspect. Există un mesaj între Nicole și cineva care se presupune că ești tu, pe șase august. Nicole a scris că vrea să ți-o încredințeze pe fiica ei, iar *„M din Chicago”* a acceptat. Persoana aceasta a scris că o va lua pe Quinn și că se vor întâlni la Grand/State, ziua următoare. Dar numele tău de utilizator este *„Morocănoasa din Chicago”.* Numele de utilizator corespunzător acestui nou cont este *„M din Chicago”.* Inteligent, dar nu suficient de inteligent.

Nicole nu îmi era complet străină. Simțisem ceva pentru ea. Și o dezamăgisem.

— O, Dumnezeule, m-a contactat. Voia să știe care este numele meu. Iar eu m-am speriat și m-am retras. Poate dacă i-aș fi răspuns…

Simt niște degete calde pe obraji.

— Morgan, oprește-te. Nu ai greșit cu nimic. Cineva a piratat contul lui

Nicole.

Telefonul Jessicăi sună, iar ea răspunde. Ascultă un minut, apoi îmi întinde telefonul.

— Morgan, Martinez vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine? De ce?

Scutur din cap.

— Nu vreau să vorbesc cu ea. Întotdeauna răstălmăcește tot ce spun astfel încât să fie vina mea. Probabil că încă mai crede că sunt implicată.

— Te rog, Morgan. Crede-mă, vrei să vorbești cu ea.

Ben se apropie de marginea tărgii sale și se ridică pe o parte.

— Răspunde, Morgan. Sunt alături de tine, și te cred.

Încuviințez spre Jessica, iar ea îmi dă telefonul. Îl pun pe difuzor.

— Morgan, îmi pare foarte rău că s-au întâmplat toate astea. Tu sau Ben aveți vreo idee unde s-ar fi putut duce Tessa?

Scuzele ei ar fi remarcabile dacă nu aș fi atât de înspăimântată pentru Quinn.

— Nu am nicio idee. Tot ce știu este că Tessa este cea mai bună prietenă a lui Nicole și că lucrează la Breathe. Nu știu de ce a luat-o pe Quinn. Te rog. Trebuie să o găsești.

— Așteaptă, spune Ben, cu o voce răgușită.

Îmi face semn să aduc telefonul mai aproape de el.

— Donna este cea care ne-a spus despre reportera roșcată. Poate că este și ea implicată. Tessa trebuie să fie cu Donna. Quinn este la ele.

— Am văzut o roșcată micuță ieșind pe ușa bucătăriei lui Greg chiar înainte ca focul să se intensifice, și știm cu toții că nu era Melissa. Ar putea fi la Donna. În Kenosha, spun, deja în picioare, pregătită să plec.

Îi dăm lui Martinez adresa.

— Bine, plec chiar acum. Rămâneți acolo unde sunteți, spune, și închide.

Jessica își pune telefonul în buzunar.

— Voi doi trebuie să așteptați medicul. Este tot ceea ce puteți face în momentul ăsta. Vă voi ține la curent.

Mă atinge ușor pe picior și pleacă.

Ben și cu mine rămânem singuri, într-o mulțime de oameni bolnavi și răniți. Și noi suntem răniți și afectați de cele întâmplate, dar nu avem nimic fracturat. Dar am fi distruși dacă nu am putea-o găsi pe Quinn.

— Trebuie să mergem, Ben.

El își scoate telefonul din buzunar.

— Bine, vom ieși de aici.

Vom lua copilul acela înapoi, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl vom face.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

NICOLE

Înainte

— Ești raza mea de soare, singura mea rază de soare…

Așezată pe canapea, Nicole o ținea în brațe pe Quinn, adormită. Lampa Tiffany de pe masa laterală arunca o lumină aurie pe fața frumoasă a copilului.

— Te iubesc, fetița mea. Atât de mult. Vei ajunge într-un cămin sigur, unde nu ți se va întâmpla nimic rău.

Cel mai corect lucru pe care putea să îl facă era să renunțe la copil. Dar durea atât de mult.

Consiliul de administrație îi trimisese o scrisoare oficială, cerându-i demisia din funcția de director general și oferindu-i o plată forfetară pentru a-și răscumpăra acțiunile. Ea aruncase scrisoarea la gunoi. Nu putea și nu voia să permită nimănui să îi ia fiicei sale Breathe.

După ce ziua se va sfârși, toată lumea va afla că fetița ei făcea pentru totdeauna parte din *Breath.* Nicole avusese grijă de asta. Se uită pe telefon la mesajul primit de la Morgan. Fusese copleșită de fericire când îl primise, cu o noapte în urmă.

> M. din Chicago: Mi-am dorit un copil de foarte mult timp, și îți voi accepta oferta de a-l lua pe al tău. Ne întâlnim pe peronul inferior de la Grand/State luni 7 august, la 5.30 după-amiaza.
>
> Cu recunoștință,
> Morgan Kincaid

Nicole zâmbi în sinea ei. Totul era pregătit.

Realizase ceva mult mai important decât un imperiu în industria confecțiilor și în wellness. Devenise o adevărată mamă pentru copilul său. Era cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată în viața ei. Nu era sigură unde ar fi putut merge după ce Quinn va fi în brațele lui Morgan, dar va fugi. Se va ascunde. Va dispărea. Asta era tot ce conta.

Așteptă, cu Quinn întinsă pe pieptul ei, până când fiica sa adormi liniștită. Îndată ce Quinn se trezi, îi făcu baie în cada pentru bebeluși, spălându-i cu grijă gâtul și degetele micuțe, masând ușor șamponul în smocurile negre de păr, care stăteau mereu ridicate. Copilul ei aplauda bucuros în apă, nepăsător la ceea ce era pe cale să se întâmple. Cu toate că știa că fiica sa nu-și va aminti niciodată acele momente, Nicole își revărsă toată dragostea asupra micuței persoane care însemna totul pentru ea.

Spre deosebire de celelalte zile petrecute acasă cu Quinn, aceasta trecu foarte rapid, și dintr-odată sosi timpul să plece. Cu Quinn în marsupiu, merse la bucătărie pentru a-i prepara bebelușului ei biberonul. Trecu pe lângă prăjitorul de pâine argintiu, și își privi imaginea, atât de distorsionată, și totuși conformă cu ceea ce simțea. Îi trecu prin minte că pe peronul de la Grand/State ar fi putut fi recunoscută ca fiind directorul general de la Breathe. Nu putea să riște ca cineva să o oprească. Își așeză cu blândețe fiica în balansoar și scoase foarfecă. Apoi începu să își taie părul frumos. Tăie și tăie, până când lamele foarfecilor îi zgâriară scalpul.

Acum nu mai semăna deloc cu Nicole Markham. Sau cu Nicole Layton.

Merse în cămară și se uită la bilețelele care acopereau acum un perete întreg. O mare de purpuriu, care nu o ajutase niciodată să clarifice ceva.

Nume cartonaș. Roșcată. Pastile dispărute. Carusel. Ușă. Candelabru sfărâmat. Fotografie. Cutie. Mesaj. Epuizare. Ajutor. Adăpost. Văduvă. Morgan Kincaid.

Mai adăugă un bilet.

Mamă.

Era comemorarea morții lui Amanda, ultima zi când Nicole își mai vedea fiica.

Era pregătită să își ia rămas-bun.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

MORGAN

După ce suntem externați, cu un diagnostic de intoxicație minoră cu fum, Ben și cu mine ieșim din spital în lumina puternică a soarelui. Suntem epuizați. Ni s-a spus să ne odihnim, dar vrem cu disperare să o găsim pe Quinn. Nu știm ce să facem, sau unde să mergem. Luăm un taxi și călătorim în tăcere până la mașinile noastre, pe North Astor Street, unde casa lui Greg este o ruină mistuită de flăcări.

— Acum ce facem? întreb, dorind să fac ceva, orice, să o găsesc pe Quinn.

Ben ridică din umeri.

— Cred că trebuie să așteptăm să ne apeleze Martinez și Jessica.

Telefonul lui sună și tresărim amândoi. Ben se grăbește să îl scoată din buzunar.

— Este Martinez, spune.

Inima este gata să îmi sară din piept.

— Detectiv Martinez, v-am pus pe difuzor, îi spune Ben, și își ațintește ochii asupra mea.

— Am ajuns acasă la Donna. Ea nu este aici. Dar am găsit un altar ciudat cu Nicole și Amanda. Era o rochie de copil întinsă pe masa din bucătărie, cu decupaje vechi din ziar, în care era vorba despre cazul morții lui Amanda. Ușa din față era larg deschisă, iar mașina Donnei era pe alee.

Apoi face o pauză.

— Nu știu cum să vă spun asta, dar am găsit sânge în holul de la intrare, de parcă ar fi existat un fel de luptă, spune Martinez. Vă rog, dacă aveți vreo idee unde ar putea merge Donna… Trebuie să acționăm rapid.

— Nu, nu, nu! strig, apoi îmi șterg imediat lacrimile. Nu este timp pentru lamentări sau panică.

Apuc brațul lui Ben.

— Dacă Donna le-a luat pe Tessa și pe Quinn, unde poate să meargă să se ascundă?

Înainte ca el să deschidă gura, îmi dau seama:

— Acasă la Nicole! Dacă Donna este cea care a instalat aplicația spion în telefonul și computerul lui Nicole, trebuie să fi avut acces la ele, sau Tessa să îi fi facilitat accesul! De asemenea, ar fi cel mai bun loc unde să meargă pentru că nimeni nu locuiește acolo.

— Bine, vin imediat, dar va dura ceva timp până mă întorc din Kenosha. Rezistați. Și rămâneți exact acolo unde sunteți.

Martinez închide.

Bat din picior, cu disperare.

— Suntem la cinci minute cu mașina de casa lui Nicole. Putem ajunge acolo primii.

Ben ezită.

— Pentru Quinn.

Sărim în Altima lui și zburăm pe West North, gonind pe străzi până când ne oprim cu scrâșnet strident de roți chiar pe North State, în acest cartier sobru, luxos. Picioarele mi se agită în timp ce el virează la stânga pe East Bellevue Place.

Îmi scot centura și apuc spray-ul cu piper. Ieșim din mașină și alergăm spre casa lui Nicole. Pe alee, înainte de a ajunge la ușă, Ben mă trage înapoi.

— Așteaptă. Trebuie să acționăm cu grijă. Dacă Donna este înăuntru cu Quinn și Tessa, nu vrem să o speriem.

Mă eliberez din strânsoarea lui. Dacă Donna a rănit-o în vreun fel pe Quinn, îmi voi pune mâinile în jurul gâtului ei și voi strânge cu toată puterea. Dar Ben are dreptate.

— Să mergem în spatele casei și să ne uităm pe geam.

Mergem în vârful picioarelor pe lângă casă, ghemuindu-ne sub balustrada terasei, chiar lângă o ușă de sticlă glisantă. La etajul al doilea, este un mic balcon. Ușa acestuia este larg deschisă. De deasupra răsună plânsetul unui copil.

Ridic privirea. O roșcată care stă cu spatele la noi o ține pe Quinn. Iese pe balcon, iar Quinn este atât de aproape de balustradă, și de o cădere de la o înălțime de șase metri, încât îmi ridic instinctiv brațele să o prind dacă se prăbușește.

Femeia se întoarce.

Nu este Donna.

E Tessa.

Cu o perucă roșie.

Ben și cu mine o luăm la goană spre partea din față a casei, dar ușa este încuiată. Înnebunită, caut alt mod de a pătrunde în interior. Împiedicându-mă de tufișuri și alunecând pe pietre, gonesc spre o latură a casei și observ o fereastră dublă. Lovesc cu cotul sticla groasă, dar nu reușesc nici măcar să o fisurez.

Ben vine rapid lângă mine. Fără a-și proteja pumnul, izbește sticla până când aceasta se sparge într-o ploaie de cioburi ascuțite. Mă împinge prin fereastra spartă și sare și el înăuntru.

Suntem într-o baie.

— Să mergem, îi spun lui Ben.

El încuviințează, și pornește în fața mea, în timp ce sângele îi picură din mână. Cu pulsul bătându-mi cu putere în gât, ne îndreptăm spre etajul al doilea, către un dormitor. Apoi înmărmuresc. Ghemuită lângă perete, aproape de balcon, stă Donna, cu genunchii strânși la piept și lacrimile șiroindu-i pe față. Atunci observ că are mâinile legate și o tăietură însângerată se întinde pe toată lungimea obrazului ei. Pe podea, lângă un flacon de medicamente deschis, se află o perucă roșie.

— Nu am făcut-o eu! spune Donna, în șoaptă.

— Nu mișcați! aud din spatele meu.

Ben și cu mine ne întoarcem. Tessa stă în picioare, cu părul ei blond încâlcit și despletit. Quinn este în brațele ei, strânsă prea tare.

— Lipiți-vă cu spatele de perete, lângă Donna.

O lovește pe aceasta atât de puternic, încât capul lui Quinn i se izbește de brațe.

Încet, Ben și cu mine mergem la Donna, care tremură pe podea, la picioarele noastre. Ea ne privește cu ochii albaștri înlăcrimați, plini de durere și atât de multe regrete.

Stăm lângă perete în timp ce Tessa ne dă instrucțiuni. Pot să îl simt pe Ben tremurând lângă mine. Mă concentrez la Quinn, ai cărei ochi frumoși sunt plini de teamă.

Ben se apleacă în față.

— Tessa, ce vrei să faci cu Quinn?

— O salvez. Voi povesti poliției cum a hărțuit-o Donna pe Nicole. Pentru că știa că Nicole a ucis-o pe Amanda. Am găsit-o pe Donna aici, dar era prea târziu. Supradoză. Quinn era singură și plângea, spune Tessa.

Fața îi este calmă, dar ochii îi sunt sălbatici.

— Atunci mătușa sa Tessa va primi custodia ei.

Donna este ghemuită pe o parte. Scâncește:

— Este numai vina mea. Îmi pare rău. Ea este reporterul.

Mă uit la flaconul portocaliu de pe podea. Îi ating brațul lui Ben și îmi îndrept ochii spre pastile.

— Ce medicamente sunt în flacon, Tessa? întreabă el încet, precaut.

Ea lovește sticluța cu piciorul, împrăștiind câteva pilule.

— Ar trebui să știi, Ben. Tu i le-ai adus lui Nicole.

Ben privește cu atenție spre medicamentele rotunde, albe, și inspiră atât de brusc încât îl aud.

— Aceste pastile nu sunt Xanax-ul pe care m-a rugat să i-l aduc. Acestea sunt *zolpidem*[29]. Somnifere. Nicole nu ar fi trebuit să ia *niciodată* somnifere.

— Toată lumea știe că ți-a scris și că *tu* i-ai adus somnifere în loc de Xanax. Brandurile ieftine sunt toate atât de asemănătoare, dar ai zice că un doctor ar putea să spună care este diferența. Doar dacă nu își dorea ca sora lui să devină paranoică.

— Și sinucigașă, spune Ben.

Îl aud cum se străduiește să își controleze furia din voce.

— Din păcate deja avusese tulburări de panică. Aceste pilule chiar au împins-o dincolo de limită. Literalmente.

Tessa o leagănă neglijent pe Quinn pe un singur braț, astfel încât gâtul copilului se înclină spre spate.

— Tu mi-ai trimis mesajul de pe telefonul lui Nicole, nu-i așa? Cerându-mi să îi iau rețeta.

Îmi înfig unghiile în palmă până când îmi dă sângele. Dacă aș putea-o lua pe Quinn de la Tessa.

Ben spune încet, cu vocea încărcată de durere:

— Tu ai înlocuit pastilele surorii mele.

Tessa o izbește pe Quinn de pieptul său, făcând-o să urle.

— Dar tu ce naiba ai făcut vreodată pentru Nicole, Ben? Nimic! Eu nu am însemnat nimic pentru ea? Ce crezi?

El nu răspunde. Mă uit la peruca roșcată de pe podea și îmi amintesc groaza din ochii lui Nicole pe peron, căutând peste tot pe cineva care le-ar fi putut face rău, ei și lui Quinn.

— Ne-ai urmărit, pe Nicole și pe noi, prefăcându-te că ești Donna sau Melissa, spun încet, temându-mă să nu o provoc și mai tare.

— Nu aveți dreptul să mai puneți întrebări, șuieră Tessa. Nu ați făcut

parte din viața lui Nicole. *Eu* ar fi trebuit să fiu director interimar. Nicole nu mi-a cerut asta niciodată, și nici nu mi-a dat drept de vot. *Eu* ar fi trebuit să o primesc pe Quinn. Și acele acțiuni Breathe? Ar fi trebuit să fie ale mele.

Tessa înaintează rapid spre mine. Copilul geme, iar sunetul îmi sfâșie inima.

— Ce fel de mamă își încredințează copilul unei femei complet străine?

O mamă care nu avusese încredere în niciuna dintre persoanele pe care le iubea. O mamă care lua medicamente care provoacă paranoia și depresie.

Cu o voce tremurândă, mă aventurez:

— Tu ai convins-o pe Nicole că Greg are o aventură cu Melissa, nu-i așa?

Merg puțin mai departe.

— Te-ai culcat cu el?

— Nicole ar fi trebuit să îi acorde mai multă atenție soțului său. Am intervenit doar pentru a ajuta.

O apasă pe Quinn cu putere la pieptul ei. Sărmanul copil nu se mai oprește din plâns.

Deci Greg și Tessa aveau o aventură. Era și el implicat în moartea lui Nicole? Nu întreb deoarece Donna geme și încearcă să se ridice, dar Tessa o doboară la pământ. Îmi înăbuș țipătul, groaza țintuindu-mă de perete. Simt că Ben îmi atinge mâna, și îi răspund, apucând-o pe a lui. Îmi doresc cu disperare să iau spray-ul cu piper din geantă, dar Tessa mă va vedea și mă va lovi înainte să ajung la el.

Mă tem să o presez mai mult, dar nu am de ales.

— Știm că tu ești *„M. din Chicago”,* Tessa.

Își întoarce repede capul și mă privește cu ochi lipsiți de umanitate.

— Întotdeauna soțul e vinovat, nu-i așa? Greg este cel care a accesat telefonul și computerul lui Nicole. Și este mort.

— Nu, nu este mort, spune Ben.

Tessa își smucește capul, șocată.

— Greg ne-a spus totul, Tessa, mint eu. Nouă și polițiștilor. Vor ajunge dintr-un moment în altul.

Quinn țipă fără oprire, și Tessa o scutură.

— Taci odată!

— S-a terminat, Tessa. Nu ai unde să fugi. Nu mai este nimeni pe care să îl acuzi.

Ben înaintează puțin.

Ea vine mai aproape de noi. Apoi o mută pe Quinn într-o singură mână și își atinge buzunarul din spate. Scoate un pistol mic, argintiu cu negru.

Privirea mi se încețoșează, și îmi propun să mă concentrez. Nu pot să văd altceva decât pe Ryan întins pe podea, într-o baltă de sânge. Mă simt lipsită de vlagă. Ben e complet înghețat lângă mine.

Tessa îndreaptă pistolul spre noi doi.

Mi se pare că aud în depărtare sunetul sirenelor.

Ochii lui Tessa devin lucioși, și flutură arma cu violență. Pistolul o lovește pe Quinn în tâmplă.

Sângele îmi clocotește în vene, cum nu am mai simțit niciodată până acum.

— Nu! urlu, și mă reped la Tessa, apucând copilul, în timp ce pocnetul asurzitor al unei împușcături răsună în cameră.

Donna țipă, iar Ben o trântește pe Tessa la pământ. Pistolul aterizează lângă ea. Tessa se întinde după armă, dar Ben îl lovește cu piciorul, îndepărtându-l.

Simt că pământul îmi fuge de sub picioare, dar nu mă prăbușesc. Nu cu Quinn în brațe.

— Te-am prins, draga mea. Ești în siguranță.

O strâng în brațe, simțindu-i fața lipită de inima mea agitată.

Ben o ține pe Tessa jos în timp ce se aud pași urcând în fugă scările. Îmi întorc capul spre ușă și o văd pe Martinez dând buzna în cameră, cu o echipă de polițiști. Mă uit la Donna, care zace pe podea, sângele revărsându-se pe covorul crem. Are o gaură de glonț în picior.

— Toată lumea la pământ! Acum! strigă Martinez.

Mă las pe podea, cu Quinn sub mine, plângând, dar în siguranță. Ben se întinde și el la pământ, iar Tessa se zbate să se ridice, dar Martinez îi pune un genunchi pe spate.

— Nu te mișca!

Le face semn polițiștilor de la ușă, care îi încătușează mâinile la spate.

— Tessa este vinovată, Tessa singură! spune Ben. Ea a împușcat-o pe Donna. Donna are nevoie de o ambulanță.

— Bine, se răstește Martinez.

Transmite mesajul într-o stație pe care o are fixată pe umăr. Polițiști sau membrii echipei de intervenție în cazuri de urgență – este greu de spus – intră grăbiți în cameră și se îndreaptă direct spre Donna.

Martinez se uită de la Ben la mine. Face un pas înainte și o ia pe Quinn

din brațele mele, ajutându-mă să mă ridic. Îi simt mâna pe brațul meu.

— Este în regulă, Morgan. Știm totul. Îmi pare rău.

Încerc să vorbesc, dar nu reușesc. Tot ce pot să fac este să o legăn pe Quinn și să o liniștesc.

i Greg a abandonat-o pe Tessa și a încercat să încheie o înțelegere cu noi, spune Martinez. A mărturisit că a avut o aventură cu ea. Au plănuit să o distrugă pe Nicole și au vrut să preia controlul asupra companiei Breathe.

Nu-mi vine să cred. Cum ar putea un tată să facă asta? Și cum a putut să facă asta cea mai bună prietenă a ei? Au uneltit să o distrugă pe femeia pe care amândoi pretindeau că o iubesc. Mi se face rău, sunt îngrozită și atât de tristă pentru Nicole, această mamă care avea probleme și care a devenit prietena mea online. A avut dreptate tot timpul. Nu putea avea încredere în cei mai apropiați oameni din viața sa.

Fața Tessei este roșie de furie în timp ce polițiștii o duc afară din încăpere, apoi în jos pe scări.

Sunt atât de slăbită încât îmi simt brațele ca niște greutăți cu plumb. Plânsul lui Quinn s-a mai potolit. Sunt transpirată și agitată, și nu-mi pot opri corpul să tremure. Mi-e așa de frig.

În timp ce noi toți ieșim din casă, Ben se oprește și se uită la o legătură de chei de pe perete.

— Cheile mele nu erau aici.

Arată spre cuierul gol.

— Nicole avea o dublură a cheilor casei mele. Probabil că Tessa le-a luat și a pus păpușa în pătuț.

— Cred că a găsit o modalitate de a pătrunde și în apartamentul meu, spun printre dinții care îmi clănțăne.

Martinez se întoarce.

— Bănuim că ți-a forțat ușa de la ieșirea de incendiu. Chiar aveți nevoie de un grad sporit de siguranță în clădirea aceea.

Odată ajunși cu toții afară, doi paramedici se grăbesc să ajungă la Donna cu o targă, ridicând-o pe ea. Ben mă trage spre el. Stăm umăr lângă umăr, protectori în jurul lui Quinn.

Tessa este escortată până pe locul din spate al unei mașini de poliție, iar Donna este luată de aici cu o ambulanță, în timp ce alta oprește lângă bordură. Ben și cu mine urcăm și ne așezăm împreună pe o targă, în timp ce un paramedic o consultă pe Quinn, care pare speriată, dar altfel este nevătămată.

— Poftim, spune el, punând-o pe Quinn în brațele mele, apoi dezinfectează și bandajează mâna lui Ben.

Martinez se ghemuiește în fața mea.

— Ți-a spus Greg dacă Tessa era pe peron în ziua în care a murit Nicole? o întreb. Vreau să știu adevărul.

— Nu am avut timp să întreb, răspunde Martinez. Greg mi-a mărturisit că el și Tessa intenționau să fie împreună. Dar nu știa cât de departe va merge Tessa. Era îngrijorat pentru Quinn. Eram gata să îl întreb dacă Tessa era pe peron în ultima zi de viață a lui Nicole, nu am mai avut ocazia. După ce a mărturisit, Greg a murit din cauza insuficienței respiratorii acute.

Simt gustul sării în timp ce lacrimile îmi intră în gură. Atât de multe pierderi fără rost. Ben mă învăluie într-o îmbrățișare care nu mai are nevoie de cuvinte. Dar Quinn este în siguranță cu noi, acolo unde îi este locul.

Martinez mă observă.

— Ai intervenit într-o anchetă. Ți-ai pus viața în pericol.

Furia și resentimentele mele se ridică la suprafață, și răbufnesc:

— Eu…

— Dar ai salvat-o pe Quinn, pe Ben și pe tine. Nu spun că ai procedat inteligent, dar a fost curajos.

Pe fața ei apare un mic zâmbet.

— Într-o bună zi, vei fi o mamă foarte bună.

Simt un nod în gât, și încuviințez.

— Da, voi fi, într-o zi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

NICOLE

Înainte

Nicole o îmbrăcă pe Quinn într-o salopetă curată și o înveli într-o pătură de pluș galbenă, pe care propria sa mamă o făcuse pentru ea atunci când era doar un bebeluș. Obișnuise să doarmă cu pătura aceea după moartea părinților săi. Voia să se asigure că fetița ei va avea ceva special, lucrat de bunica ei. Picioarele lui Quinn ieșeau la un capăt. În timp ce îi îmbrăcă cu grijă piciorușele mici cu șosete albe, își înghiți lacrimile.

Despărțirile nu erau niciodată ușoare.

Morgan ar ști să nu pună niciodată o pătură în pătuțul copilului ei. Nu îi va face niciodată rău lui Quinn, așa cum Nicole îi făcuse Amandei. Donna ținea aerul condiționat pornit deoarece citise undeva că bebelușii ar trebui să doarmă în locuri răcoroase, dar în ziua aceea fusese atât de rece în camera Amandei.

Nicole o învelise pe Amanda cu pătura în timp ce fetița dormea liniștită, atentă să nu o ridice aproape de gura și nasul acesteia. Apoi se dusese în living și adormise pe canapea. Când se trezise și mersese să o verifice pe Amanda, păturica acoperea fața copilului. Nicole o îndepărtase și ridicase bebelușul pentru a se asigura că era bine. Însă Amanda nu era bine. Era moartă. Și totul se întâmplase din vina lui Nicole.

Înainte de a suna la 911 și înainte ca Donna să sosească, Nicole îndesase pătura într-un sertar, apoi așteptase să se întâmple ceea ce merita. Dar când sosise raportul autopsiei, sindromul morții subite la sugari fusese singura cauză a morții.

Nicole nu povestise niciodată nimănui despre pătură. Dar crezuse mereu că Donna știa. Chiar și fără dovezi clare, o mamă întotdeauna știe.

Povara amintirii acelei pături o sufocase pe Nicole aproape douăzeci de ani. Nu avea să știe niciodată dacă Amanda murise din cauza sindromului morții subite la sugari sau în urma unei sufocări accidentale.

Își închise ochii și văzu lumina violetă a chakrei ochiului celest. Și se

abandonă necunoscutului.

Dar oricât de atentă era Nicole cu Quinn, nu ar fi încetat niciodată să se teamă pentru viața fiicei sale.

Îndesă laptele praf și câteva sticle în geanta cu scutece și și-o aruncă pe umăr. Indiferent dacă o făcuse sau nu, în momentul acela nu mai conta.

Ajunseră la Grand/State. Inima începu să îi bată nebunește acum, că se întâmpla cu adevărat. Quinn se afla în marsupiu, la pieptul ei.

— Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Își căută telefonul în geanta cu scutece și verifică ora.

5.15 după-amiaza. Văzu bilețelele autoadezive și luă unul.

Morgan nu va vedea niciodată biletele de pe peretele din cămara ei. S-ar putea să nu fie niciodată conștientă de pericolul care o pândește. Dacă Donna urmărea într-adevăr să se răzbune, Nicole trebuia să o avertizeze, doar pentru cazul în care Donna nu se oprea. Era aproape ora 5.20. Avea timp pentru un singur cuvânt, așa că, pentru prima dată în aproape douăzeci de ani, Nicole scrise numele Amandei. Plăti biletul și rămase în partea de sus a scărilor care duceau la peron. În ziua aceea nu funcționa niciun lift. Ochii i se încețoșară când privi în jos, foarte speriată că fetița ei îi va cădea din brațe și se va prăbuși până la baza scărilor înainte ca ea să se poată asigura că Morgan va fi mama lui Quinn.

Quinn începu să respire zgomotos. Pe Nicole o cuprinse groaza, rapid și brusc. „Te rog nu plânge. Te rog nu atrage atenția asupra noastră”.

O femeie se aplecă și spuse cu o voce blândă și amabilă:

— Vai, ce copil superb! Uite ce păr! Ce vârstă are?

— Șase săptămâni.

— Ei bine, este absolut adorabilă! Bucurați-vă de ea. Totul trece atât de repede.

Femeia dispăru în jos pe scările rulante.

După ce femeia plecă, Nicole respiră adânc și coborî pe peron. Se uită în stânga și în dreapta, până când Morgan ajunse în sfârșit în stație. Nicole își mușcă buzele atât de tare încât simți gustul sângelui. Părul negru lucios al lui Morgan îi cădea pe spate în valuri, iar rochia ei de vară, albă, era simplă și drăguță. Își ținea capul plecat, evitând mulțimea de navetiști. Putea să o vadă în orice moment.

Nicole urma să i-o dea pe Quinn.

Quinn va fi în siguranță.

Morgan va avea ceea ce își dorise mereu.

La fel și Nicole.

Era nevoie doar de câțiva pași.

O siluetă mică în negru, ca o umbră, le pândea de după coloana din spatele lor. Purta pantaloni negri de yoga și un hanorac, cu gluga trasă peste cap astfel încât fața nu îi era vizibilă. Era Donna? Le urmărise până acolo?

Sosise timpul.

— Știu cine ești. Nu lăsa pe nimeni să îi facă rău. Iubește-o pentru mine, Morgan.

O aruncă pe Quinn în brațele lui Morgan, iar Morgan o prinse. Nicole se retrase câțiva centimetri, astfel încât era prea departe pentru a-și lua fiica înapoi.

Nicole se gândi că miroase a lemn de santal. Privi din nou spre coloană.

Persoana îmbrăcată cu hanorac își ridică fața.

Nicole gemu. Nu, nu era posibil. Dacă se înșelase în tot acest timp?

Metroul se apropie.

Probabil că pentru toată lumea care privea a părut că s-a întâmplat rapid, însă pentru Nicole timpul încetini. O privi pe Morgan strângându-i la piept fetița. Știa că o va proteja și o va iubi.

Nicole avu un ultim gând înainte de a se lovi de șine: „Noapte bună, lună. Noapte bună, copilul meu”.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

MORGAN

Șapte luni mai târziu

— Ben, poți să iei colanții cu buline de pe uscător? strig din camera copilului, în timp ce îi schimb lui Quinn scutecul, pe masa albă simpatică pe care Ben și cu mine am cumpărat-o imediat ce m-am mutat la el. Îi împăturesc scutecul, o sărut pe frunte și mă amuz când sunt recompensată cu un zâmbet plin de salivă. Lui Quinn îi ies doi dinți.

Camera fetiței este văruită într-o nuanță strălucitoare de galben. Pe peretele din fața pătuțului ei sunt flori purpurii, iar pe perdelele ondulate care acoperă fereastra sunt desenate luni micuțe. Pe bibliotecă este înrămată o fotografie cu Ben și Nicole de Halloween, un frate având grijă de sora lui mai mică. Acum are grijă de nepoata lui, iar eu îi sunt alături.

Greg fiind mort, Ben și cu mine am reușit să solicităm împreună tutela nonparentală asupra lui Quinn, declarându-ne de acord să împărțim aceeași locuință pentru a-i oferi lui Quinn un cămin cât mai sigur și mai stabil. După patru luni, dacă nu dăm greș, vom primi custodia deplină și o vom putea adopta oficial. Tatăl său biologic nu a vrut-o niciodată, dar, furnizând probe împotriva lui Tessa, a făcut să fie posibil ca noi să o putem iubi.

Și au ieșit la suprafață mai multe despre el. Martinez i-a verificat documentele financiare. Fusese unul dintre clienții lui Ryan. Ca atât de mulți alți oameni pe care soțul meu i-a distrus, Greg își investise și își pierduse toate economiile în acea escrocherie. Greg a fost de acord cu planul lui Tessa de a prelua acțiunile Breathe ale lui Quinn deoarece avea probleme financiare foarte mari. Nicole nu a știut niciodată. Dar Tessa știa.

Biata Melissa a fost o simplă victimă. Lucra pentru Greg doar de câteva luni când Tessa și-a dat seama că era momeala roșcată perfectă. Nouă și lipsită de experiență, voia doar să își impresioneze șeful, și a acceptat să aibă grijă de Quinn în ziua în care Tessa a incendiat casa lui Greg. De aceea ocupa locul pasagerului când Greg a luat-o pe Quinn. Melissa s-a recuperat complet, din punct de vedere fizic, după tragedia aceea îngrozitoare, dar eu

știu cu certitudine că cicatricile traumei sunt cele care se vindecă mult mai greu.

Se pare că Tessa sperase să ne ucidă pe toți în incendiul acela. Să distrugă cât mai mulți martori ai trădării ei.

Încă îmi este greu să înțeleg acțiunile lui Tessa și ale lui Greg, cât de departe au mers pentru dragoste și bani – dacă se poate numi dragoste relația dintre ei. Cred că într-adevăr nu se poate. A fost mai degrabă o obsesie, o nebunie.

Pentru rolul pe care l-a avut, Donna a fost plină de regrete și vinovăție. Nu a vrut să contribuie la prăbușirea lui Nicole, și știe că ce a făcut în trecut a fost greșit. Nicole nu a omorât-o pe Amanda, și acceptând asta, Donna a început să se vindece. Noi am păstrat legătura cu ea până în ziua de azi. Are o slăbiciune pentru Quinn și se luminează la față de fiecare dată când fetița noastră chicotește.

Cât despre mine, Martinez a emis o declarație oficială care mă absolvă de orice legătură cu moartea lui Nicole. Eczema de pe piele mi-a dispărut. Am devenit un caz de studiu la Facultatea de Drept a Universității din Chicago, despre cum un spectator nevinovat poate deveni un acuzat pe nedrept. Au urmat bloguri și podcast-uri. Cât de rapid se schimbă lucrurile în mass-media.

Mama m-a sunat din Miami după ce numele meu a fost reabilitat. Am vorbit de câteva ori. Nu sunt pregătită să o iert în întregime pentru că a crezut ce e mai rău despre mine, dar familia e familie. Pentru noi toți, e timpul să mergem mai departe.

— Ben! Colanții, te rog!

Îmi dau ochii peste cap, presupunând că stă iar cu ochii într-un text medical, așa cum se întâmplă de obicei când nu îmi răspunde imediat. Iau colanții gri cu fusta din tul pe care Quinn a purtat-o mai înainte. Arată atât de drăgălaș. O ridic și o îmbrățișez, uimită ca întotdeauna că acum am un copil, că sunt mamă și că am dreptul și privilegiul de a o iubi.

„Nu lăsa pe nimeni să îi facă rău. Iubește-o pentru mine, Morgan”.

Când cobor la parter cu Quinn, o găsesc acolo pe Martinez, stând lângă Ben. Prima mea reacție este să mă supăr, dar ea zâmbește, de fapt zâmbește pentru a-și arăta gropițele din obraji.

— Ce s-a întâmplat? A fost eliberată Tessa?

O strâng mai tare în brațe pe Quinn.

Încă îmi este greu să am încredere în sistemul menit să îi protejeze pe cei

nevinovați.

Tessa a fost inculpată și a pledat „vinovat" la acuzațiile de crimă de gradul întâi și incendiere a casei lui Greg. Este acuzată, de asemenea, de răpire și reținere ilegală, și de tentativă de omor asupra Donnei, a lui Ben și asupra mea. A pledat „nevinovat" la toate acuzațiile referitoare la hărțuirea lui Nicole. Este arestată fără drept de eliberare pe cauțiune și este posibil să apară mai multe acuzații după ce totul va fi descoperit.

— Data procesului este în sfârșit stabilită pentru iunie. M-am gândit să fiu prima care vă anunță, spune Martinez.

Expir prelung, ușurată. Fața lui Ben se înroșește și își strânge pumnii.

— Tessa mi-a omorât sora. Ar trebui să fie condamnată pentru crimă de gradul întâi și pentru mult mai multe.

Martinez își aranjează părul strâns într-o coadă.

— Acesta este celălalt motiv pentru care sunt aici. Putem să ne așezăm un minut?

Mergem cu toții în living. O pun pe Quinn în scaunul cu jucării care îi place atât de mult, încât sare imediat în sus și în jos, bucuroasă. Mă așez pe canapea, iar Ben se așază lângă mine și îmi ia mâna.

Martinez începe să vorbească:

— În cele din urmă, legistul a închis cazul lui Nicole ca sinucidere. Nu este nicio dovadă, pe înregistrările camerelor de supraveghere, că Tessa a fost vreodată pe peronul acela.

Detectivul îl privește pe Ben.

— Credem că Nicole s-a sinucis. Îmi pare foarte rău.

M-am uitat de nenumărate ori la înregistrarea video, pentru a încerca să o recunosc pe Tessa în fiecare umbră, în fiecare zonă neclară. Dar am văzut cu certitudine doar călcâiul lui Nicole atârnând pe marginea peronului și frica din ochii ei înainte de a ne privi pe mine și pe Quinn. Apoi dispare.

Ating cu blândețe brațul lui Ben.

— Îmi pare atât de rău.

Îmi promit că voi fi alături de Ben așa cum nimeni nu a făcut pentru mine. Nu este vina lui că Nicole a murit. Așa cum nici moartea lui Ryan nu a fost din vina mea. Acum cred asta.

Martinez își încrucișează picioarele.

— Este clar că Tessa și Greg au provocat decăderea surorii tale. Ei doi sunt responsabili pentru asta. Procurorul general va adăuga o acuzație de omor prin imprudență. Este cea mai corectă decizie la care putem spera. În

cursul procesului Tessei se va afla totul, dar am simțit că voi doi meritați să fiți informați înainte.

Tușește și își netezește nelipsita fustă-pantalon neagră.

— Vrei un pahar cu apă? o întreb, apoi aproape că încep să râd cu poftă.

Dacă cineva mi-ar fi spus cu doi ani în urmă că o voi invita pe Martinez în casa mea și îi voi oferi ceva de băut, aș fi intrat în stare de șoc.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să vă rețin prea mult.

Se joacă cu gulerul bluzei sale albe.

— După cum știi, dispozitivul GPS montat pe mașina lui Nicole era identic cu cel pe care l-am găsit și pe mașina ta. Am localizat în sfârșit laptopul Tessei, pe care îl ascunsese într-o magazie la Breathe. Am găsit o copie a scrisorii pe care am descoperit-o în noptiera lui Nicole. Nu Donna a trimis-o; cu ani în urmă, ea chiar încetase cu toate prostiile astea. Și am găsit pe harddisk-ul lui Tessa e-mailuri cu adrese diferite, pe care le trimisese prin *Guerrilla Mail.* Și, desigur, toate mesajele dintre tine și Nicole de pe *Maybe Mommy*, și dovada că Tessa era „M. din Chicago". Practic, laptopul lui Tessa a fost o mină de aur în ceea ce privește dovezile.

Zâmbește cu tristețe.

Mă cutremur când mă gândesc cât de aproape de moarte am fost cu toții.

Quinn gângurește către mica oglindă din fața ei. Ca de obicei, sunt copleșită de dragostea pe care o simt pentru ea. Eu și Ben ne uităm unul la celălalt, fără să avem nevoie de cuvinte. Noi suntem cei norocoși.

Quinn își ridică brațele spre mine ca să o iau în brațe. O ridic astfel încât ajunge față în față cu Martinez. Detectivul zâmbește.

— E frumoasă.

— Seamănă perfect cu sora mea, spune Ben. Sora mea a fost un om bun.

— Un om bun care a avut încredere în cine nu trebuie. I se poate întâmpla oricui.

Martinez își fixează ochii asupra mea, cu o expresie amabilă și blândă.

Am un vis care se repetă, în care Nicole și cu mine suntem pe platformă. Îi apuc brațul și o trag către mine, departe de șine. O îmbrățișez strâns și șoptesc:

— Te voi ajuta.

Iar ea nu moare. În schimb, o leagănă pe Quinn și îmi arată undeva înainte, pe cineva de pe peron. Dar nu pot să văd cine este.

Martinez pleacă. Ben și cu mine stăm în ușă, privind-o cum se îndepărtează. Quinn este în brațele mele. Aerul este neobișnuit de cald

pentru luna martie. Coronamentul ulmului învăluit de razele soarelui creează o boltă deasupra grădinii. Un adevărat paradis pentru noi toți.

Ben îmi ia mâna.

— Ești fericită?

Simt pentru acest bărbat afecțiune, căldură și recunoștință.

— Da, sunt fericită. Dar măcar din când în când ai putea să cobori capacul de la toaletă.

El râde, și râde și Quinn. Sunt foarte norocoasă că îi am. Sunt norocoasă că sunt în viață, și liberă. Și că, în sfârșit, am aflat adevărul. Nu mă mai învinovățesc pentru lipsa de moralitate a lui Ryan, pentru lăcomia și minciunile lui. Am învățat că oamenii buni nu recunosc întotdeauna răul, pentru că nu îl înțeleg.

Nu mă voi mai întoarce niciodată la munca în domeniul asistenței sociale. Dar nu din cauză că nu îmi place. M-am hotărât să fac un master în consiliere psihologică online. În felul acesta îmi voi putea lua diploma și voi putea petrece cât mai mult timp posibil cu Quinn.

Ben s-a întors la Mount Zion, la noua secție de urgențe „Nicole Markham", iar acum că ne-am liniștit, își dedică tot timpul rezolvării numeroaselor probleme ale spitalului. Marja de profit din acest an ar trebui să fie în cele din urmă peste cel mai mic dintre cele 25 de procente ale spitalelor pentru cei fără asigurare medicală, care îi vor permite lui Ben să angajeze încă trei medici de urgențe și două asistente pentru triaj, și să adauge o zonă de examinare rapidă care va reduce timpul de așteptare și va crește fluxul de pacienți.

Breathe a primit o lovitură serioasă pe bursă, dar Lucinda Nestles, președintele executiv al consiliului de administrație, a fost desemnată noul director general. Ea a recunoscut că Tessa îi dăduse informații despre instabilitatea psihică a lui Nicole. S-a simțit groaznic pentru că poate i-a accentuat lui Nicole panica, trimițându-i scrisoarea în care îi solicita demisia. Doar un alt pion inocent în jocul lui Tessa. Lucinda a reușit să vândă mai multe acțiuni Breathe noilor investitori, și, deși redresarea este lentă, compania își va reveni. Ben și cu mine deținem în custodie acțiunile lui Quinn. Deși nici el, nici eu nu suntem experți financiari, învățăm, pentru că amândurora ne este teamă să avem încredere într-un broker.

Quinn se zvârcolește, așa cum face când vrea să o las jos. Acum folosește tot mobilierul pentru a se ridică și a sta în picioare. Înainte să ne dăm seama, va începe să meargă. Coborâm treptele și mergem pe iarba

umedă, și o țin în picioare pe fetița noastră independentă, cu o voință atât de puternică. Apoi mă întorc spre Ben. Și îl sărut.

Ben îmi cuprinde fața în palme și mă sărută și el. Quinn își desprinde mâinile din ale mele, și îmi deschid ochii. Ben și cu mine ne întoarcem atenția spre fiica noastră. Ea întinde mâna spre ceva ce zboară în fața ei.

Este un fluture cu desene purpurii pe aripi. Vine atât de aproape de obrajii lui Quinn încât ar putea chiar să o atingă.

Apoi fluturele se înalță deasupra noastră, din ce în ce mai sus și mai departe.

SAMANTHA
M. BAILEY
FATA
DE PE
PERON
virtual-project.eu

virtual project

[1] *athleisure* – categorie de haine care îmbină mai multe stiluri: îmbrăcăminte pentru activități sportive sau școală, casual sau evenimente (n.tr.).
[2] *2 wellness* – stare de bine, sănătate (n.tr.).
[3] *Chaos to Calm* – program care ajută femeile să se organizeze și să depășească perioadele de suprasolicitare (n.tr.).
[4] *Stream* – curs de apă (n.tr.).
[5] „*holistic-wellness*" – atingerea stării de bine prin metode de vindecare care privesc persoana în întregul său: corp, minte și spirit (n.tr.).
[6] Lapte cu calități deosebite secretat câteva zile după naștere, care reprezintă prima hrană a nou-născutului (n.tr.).
[7] *chakra coroanei* – Sahasrara – cel mai puternic centru energetic al corpului. Se află în partea de sus a capului și unește energia personală cu energia Universului (n.tr.).
[8] *red-hot lie* – joc de cuvinte – „red-hot" înseamnă „roșu-fierbinte", dar și „roșcata" sau „minciună nervoasa" (n.tr.).
[9] *Rock-a-Bye Baby* – bine-cunoscut cântec de leagăn, versurile fiind publicate pentru prima dată în Londra, în 1805 (n.tr.).
[10] *bandă thicker* – o bandă în mișcare pe monitorul computerului, unde sunt afișate pe scurt știri sau informații financiare (n.tr.).
[11] *tutela de rezervă* – procedură legală care le permite părinților să acorde drepturile parentale unei alte persoane începând din momentul în care ei nu mai pot îngriji corespunzător copilul (n.tr.).
[12] *interesul superior al copilului* – copilul are nevoi și drepturi distincte de cele ale părinților: interesul copilului prevalează în fața altor interese atunci când se iau măsuri cu privire la copil (n.tr)
[13] *Playskoll* – companie americană care produce jocuri și jucării educative pentru copii (n.tr.).
[14] *graystone* – stil de clădire rezidențială cel mai adesea întâlnit în Chicago, Illinois; fațadele acestora sunt construite din calcar gri (n.tr.).
[15] *Sub-Zero* – brand american de aparate de bucătărie, fondat în 1954 în Madison, Wisconsin (n.tr.).
[16] *Al patrulea amendament* al Constituției Statelor Unite protejează împotriva perchezițiilor nerezonabile, și prevede obligativitatea ca orice mandat să fie juridic sancționat și susținut de o cauză probabilă (n.tr.).
[17] *DMV* – Departamentul de autovehicule – în SUA, agenție guvernamentală la nivel de stat, care administrează înmatricularea vehiculelor și acordarea permiselor de conducere (n.tr.).
[18] Culoarea roșie este simbolul vieții, puterii, curajului, pasiunii, iubirii și al pământului (n.tr.).
[19] *a doua chakră* – chakra sacrală – când această chakră funcționează bine, poate distruge emoțiile negative precum furia și frica; când este dezechilibrată, emoțiile negative se extind (n.tr.).
[20] *Guerrilla Mail* – serviciu de e-mailuri temporare, care permite trimiterea de mailuri fără a utiliza adresa de e-mail reală. Mailul este șters la o oră după expediere (n.tr.).
[21] PPD (Posptartum Depression) – depresie postnatală (n.tr.).
[22] *Mayby Mommy* – posibile mămici (n.tr.).
[23] *ylang-ylang* – uleiul esențial de ylang-ylang reduce stările tensionate și stresul; stimulează gândirea pozitivă și starea de bine (n.tr.).
[24] *chakra inimii* – centru energetic fundamental, aflat în zona inimii (n.tr.).
[25] *chakra celui de-al treilea ochi* – Ajna Chakra – este cea de-a șasea chakră principală în clasificarea celor șapte chakre majore. Se găsește la nivelul frunții și îi sunt atribuite conexiuni cu vederea, imaginația, înțelepciunea, cu clarviziunea și cu visele (n.tr.).
[26] *Linia Roșie* – linie de transport rapid în Chicago (n.tr.).
[27] *T-Mobile* – operator de rețea wireless (n.tr.).
[28] *Goodnight Moon* – carte americană de povești pentru copii scrisă de Margaret Wise Brown în anul 1947 și ilustrată de Clement Hurd (n.tr.).
[29] *zolpidem* – medicament utilizat în tratamentul de scurtă durată al insomniei (n.tr.).